

Lệ Ngọc

Contents

Lệ Ngọc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	22
6. Chương 6	28
7. Chương 7	34
8. Chương 8	39
9. Chương 9	43
10. Chương 10	49
11. Chương 11	56
12. Chương 12	61
13. Chương 13	67
14. Chương 14	74
15. Chương 15	80
16. Chương 16	85

Lệ Ngọc

Giới thiệu

Edit: ngocquynh520 + thuhuy96Convert: AlekBeta: thewind27Thể loại: cổ trang, cung đình, 1×1, angst, huyền huyền

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/le-ngoc>

1. Chương 1

Sinh ở hoàng gia, tuy rằng có được quyền lực cao nhất. Được hưởng vô số vinh hoa phú quý, nhưng mất đi tự do vĩnh viễn, cùng với ý nguyện của cá nhân mình.

“Hoàng nhi, tuổi ngươi cũng không nhỏ, phụ hoàng ngươi vào tuổi này, ngươi đã sớm sinh ra, ai gia cũng già rồi, đây là thời điểm tìm một vị hoàng hậu thay ai gia đến phụ trợ ngươi.....” Thái hậu đối diện người thống trị lớn nhất ở Tuyết Vực, vua của Tuyết Vực vương – Kim Hàn Nhiên nói ra ý nghĩ từ lâu trong lòng mình.

“Mẫu hậu, nhi thần còn trẻ, không muốn lo lắng hôn sự sớm, huống hồ đây là chung thân đại sự của nhi

thần, nhi thần không muốn qua loa như thế.” Hàn Nhiên cũng không muốn khiến thái hậu tức giận, nhưng là chính mình thật sự một chút mong muốn lập gia đình cũng không có, dù sao cũng là người ở cùng mình cả đời, đương nhiên muốn kết hôn với người trong lòng mình ngưỡng mộ.

“Hoàng nhi, người phải biết rằng người là vua của cả Tuyết Vực, từ ngày người sinh ra trong hoàng gia, tất cả của người đều có thể là thân bất do kỷ, sở tác sở vi của người đều phải vì dân chúng cả Tuyết Vực mà lo lắng. Nhiều thế hệ hoàng hậu của Tuyết Vực chúng ta đều xuất phát từ Liên Thành, ai gia sẽ vì người làm chủ, chọn lựa ra một vị hoàng hậu có thể xứng đôi với người.” Khẩu khí quyết đoán như thế, làm cho người ta không dám lại có lý do cự tuyệt, có lẽ tất cả chuyện này đều do trời định.

“Mẫu hậu, nhưng Dạ hấn.....”

“Hoàng nhi, ai gia biết người thích đứa nhỏ Nhiễm Dạ này, nhưng hấn không phải người Liên Thành, cho nên tuyệt đối không có khả năng là hoàng hậu được chọn.” Nhiễm Dạ tuy rằng được thái hậu thích, nhưng bởi vì nơi sinh ra, bởi vậy vĩnh viễn không có khả năng được hậu vị.

“Vâng, nhi thần đã biết.” Từ nhỏ đến lớn đều là nghe theo ý nguyện của mẫu hậu, cho dù chính mình có muôn vàn không muốn, nhưng nhớ đến dân chúng cả Tuyết Vực, Hàn Nhiên vẫn là nhịn xuống.

Ban đêm, Nhiễm Dạ một mình dựa tường, ngẩng đầu lẳng lẳng nhìn trăng sáng trên cao, ánh trăng sáng tỏ chiếu sáng hai má gầy gò của Nhiễm Dạ, làm cho hấn càng thêm nhiều một tia thương cảm.

Hàn Nhiên nhẹ nhàng đi qua, từ phía sau ôm lấy thắt lưng hiễm Dạ, làm cho hấn dựa vào ngực mình, “Dạ, suy nghĩ cái gì?”

Nhiễm Dạ đem đầu dựa vào trên vai hấn, hồi lâu mới mở miệng nói “Ta suy nghĩ về hoàng hậu tương lai của Hàn Nhiên.”

“Dạ, người đã biết?”

“Uh, Hàn Nhiên người yên tâm, ta có thể nhận, ta hiểu rõ thân phận mình.” Nhiễm Dạ biết, vô luận chính mình trốn tránh như thế nào, ngày này vẫn sẽ tới, cho nên thời gian lâu, hấn cũng chậm rãi tiếp nhận rồi.

“Dạ, nếu người sinh ra ở Liên Thành thì tốt rồi.”

“Mỗi người có mệnh, Hàn Nhiên, có lẽ người sẽ gặp được một người tốt hơn ta...”

“Dạ, người nhớ kỹ, ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh người.....”

Đêm tĩnh, gió ngừng, bốn phía yên tĩnh một mảnh, người trong đêm không biết ngày mai sẽ phát sinh cái gì, hết thấy tất cả cũng chỉ có thể lẳng lẳng chờ đợi.

Liên Thành, nơi sinh ra nhiều thế hệ hoàng hậu ở Tuyết Vực, hoàng hậu đi ra từ nơi này, mỗi người đều có được tư sắc tuyệt thế, cùng với tài hoa trác tuyệt, thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa, lịch sử chính trị binh pháp..... Không gì không giỏi. Có lẽ cũng chỉ có nhân tài như vậy có thể xứng với vua của Tuyết Vực!

Thái hậu vì chuyện tình của Hàn Nhiên, tự mình đến Liên Thành, để chọn lựa người thích hợp nhất, mà sau khi Thái Hậu nhìn qua Trầm Tiêu Kỳ một cái, liền thật sâu yêu thích đứa bé này. Cá tính thuần khiết, dung nhan tuyệt mỹ, lại mang theo một phần tính trẻ con, tóc dài tú lệ tán lạn tại trên vai, đẹp nhất trong số đó chính là đôi con ngươi đen tuyệt thế kia, làm cho người ta nhìn thoáng qua thì sau đó sẽ không quên được. Xa xa nhìn lại, Tiêu Kỳ mặc quần áo trắng giống như là một tiên tử rơi vào dân gian, tình cảnh này, làm cho người ta không đành lòng rời đi.

Người được chọn làm hoàng hậu Tuyết Vực đều không chỉ có nữ tử, nam tử cũng thế có thể, trọng yếu cần có nhất mới có thể chính là, trợ giúp hoàng đế cùng nhau thống trị cả quốc gia thật tốt.

“Kì Kì, ngươi cũng đồng ý tiến cung chứ?” Nói chuyện chính là biểu ca Lạc Ánh Lâm vẫn chiếu cố Tiêu Kỳ. Tiêu Kỳ lúc còn rất nhỏ liền mất đi cha mẹ, là một tay Ánh Lâm nuôi hấn lớn. Nguyên bản Ánh Lâm muốn thay đổi tiêu kỳ, nhưng Tiêu Kỳ từ nhỏ liền đặc biệt vĩ đại, chỉ cần tiếp xúc đến thứ gì đó, không có chuyện không tinh thông, dần dần, Ánh Lâm cũng chịu phận bất hạnh. Có lẽ đây là số mệnh đã định, hấn có thể làm chính là tận lực che dấu hào quang phát ra từ người Tiêu Kỳ trước mặt người khác, chính là đến cuối cùng vận bị thái hậu phát hiện hào quang của Tiêu Kỳ.

“Ta cũng không biết, nhưng thái hậu ra lệnh ta sao có thể chống lại? Ánh Lâm ca.... Ngươi cảm thấy được ta hấn là nên đi hay không?” Tiêu Kỳ im lặng ngồi ở trước gương, Ánh Lâm cẩn thận chải tóc cho hấn.

“Người trong lòng ngươi thì làm sao bây giờ? Thật sự muốn buông tay sao?” Ánh Lâm cũng thực thích Tiêu Kỳ, nhưng chỉ là ở trong lòng, hấn luôn luôn đem cảm tình khổng chế vô cùng tốt, không có làm cho Tiêu Kỳ phát hiện chút nào, nhưng Ánh Lâm biết trong lòng Tiêu Kỳ luôn có một người, cái người gọi Dịch.

“Không có, nhưng hấn rốt cuộc ở nơi nào mà?” Một mặt u sầu hiện lên trên mặt Tiêu Kỳ, cầm lấy ngọc bội bên hông, chăm chú nhìn đã lâu đã lâu, đây là vật duy nhất người kia lưu lại cho Tiêu Kỳ, bởi vậy Tiêu Kỳ vẫn đeo ở bên hông, cũng không rời khỏi người, mà Ánh Lâm yên lặng đem tất cả xem ở trong mắt.

“Nếu đến lúc đó hấn trở về tìm ngươi, mà ngươi không ở đây, vậy làm sao bây giờ?” Ánh Lâm rõ ràng biết, tiến vào cửa lớn thâm cung mà còn muốn đi ra thì chính là việc khó càng thêm khó.

“Ta không biết, đã qua nhiều năm như vậy, hấn đều không có trở về... Có thể hấn đã muốn quên ta, ước định lúc còn nhỏ, có ai lại nghiêm túc đây?” Tuy rằng đây là sự thật không thể đổi, nhưng Tiêu Kỳ vẫn là không muốn đi tin tưởng nó.

“Kì Kì, nếu muốn vào cung, như vậy từ giờ trở đi phải quên người kia, trong lòng của ngươi chỉ có thể có Hoàng Thượng, không thể có người khác, nhớ kỹ chưa?” Ánh Lâm tựa vào bên tai Tiêu Kỳ dặn dò. Nếu làm cho hoàng đế biết trong lòng Kì Kì có một người khác, vậy hậu quả thật khó lường.

“Ân, Kì Kì biết.” Tiêu Kỳ gật gật đầu, khóe miệng hấn lộ ra tươi cười khuynh quốc khuynh thành, xinh đẹp

làm cho người ta say.

“Tốt lắm, thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai phải theo thái hậu hồi cung rồi.” Nhẹ nhàng đóng cửa cửa phòng, Ánh Lâm ngẩng đầu nhìn sao trời tối nay, như có suy nghĩ gì.

Hôm sau, Tiêu Kỳ và Ánh Lâm sẽ theo thái hậu khởi hành hồi cung, bởi vì Tiêu Kỳ từ nhỏ chính là Ánh Lâm chiếu cố, cho nên thái hậu đặc biệt cho phép Ánh Lâm ở bên cạnh Tiêu Kỳ như trước, chờ mấy ngày nữa cho hắn một chức quan.

Ánh Lâm không muốn không làm mà hưởng, hắn cũng biết lấy dạng thân phận này ở bên cạnh Tiêu Kỳ dù sao không phải kẻ lâu dài, vì thế hắn quyết định bằng năng lực của mình để đi thi, chỉ có ở bên cạnh hoàng đế, mới có thể lúc nào cũng nhìn thấy Tiêu Kỳ, cũng sẽ không làm cho bất luận kẻ nào sinh lòng nghi ngờ.

Tuy rằng Tiêu Kỳ tiến cung cũng có dư chút thời gian, nhưng hắn không có ra mắt Hàn Nhiên, ngược lại là thái hậu thường xuyên đến xem hắn. Tiêu Kỳ đối Hàn Nhiên cũng là không có gì cả, cho nên cũng không để ý hắn có đến xem mình không, thái hậu thấy Tiêu Kỳ cả ngày u buồn, còn tưởng rằng là vì Hàn Nhiên, liền an ủi Tiêu Kỳ nói có thể là Hàn Nhiên có việc, không có thời gian lại đây.

Buổi tối trước đại hôn, thái hậu lại thăm Tiêu Kỳ, vừa lúc thấy Ánh Lâm đã ở nơi đó “Tiểu Kỳ a, ngày mai người cùng Hàn Nhiên sẽ đại hôn, tuy nói vốn là sắc phong thành phi, chờ mấy ngày nữa, ai gia nhất định làm cho Hàn Nhiên lập người làm hậu, có cái gì không hợp tâm ý cứ việc nói đi ra, ai gia sẽ vì người xử lý.”

“Hồi thái hậu nương nương, nơi này hết thấy đều tốt lắm, tạ thái hậu nương nương quan tâm.” Không biết vì cái gì, đêm nay ánh trăng chiếu xạ trên người Tiêu Kỳ, tăng thêm một phần mỹ cảm.

“Tiểu Kỳ a, rất nhanh chính là người một nhà, không cần khách khí như vậy, về sau phải gọi mẫu hậu.” Nói xong ngẩng đầu nhìn Ánh Lâm đứng ở bên cạnh Tiêu Kỳ nói “Ánh Lâm, nghe nói người có ý thi khoa cử? Kỳ thật người không cần phiền toái như vậy, ai gia sẽ nói với Hàn Nhiên cho người.”

“Hồi thái hậu, thảo dân thật có ý này. Thảo dân muốn dựa vào thực lực của chính mình chứng minh chính mình.” Vô luận Ánh Lâm làm cái gì, mục đích chỉ có một: Hết thấy đều là vì tốt cho tương lai Tiêu Kỳ.

“Người có lòng này, rất tốt! Nam tử hán đại trượng phu là phải dốc sức vì nước. Tốt lắm, sắc trời đã tối, ai gia đi trước.” Nói xong, dẫn một đám nô tỳ ra cửa, biến mất dưới ánh trăng.

“Ánh Lâm ca, ta có chút sợ hãi, người cũng không thể ở lại bên cạnh ta sao.” Tiêu Kỳ nhìn thấy Ánh Lâm xoay người cũng muốn đi, vội vàng đưa tay bắt lấy ống tay áo hắn.

“Kỳ Li, làm sao vậy, vẫn cảm giác xa lạ sao?” Ánh Lâm đối mặt Tiêu Kỳ ngồi xổm xuống, nhìn thấy Tiêu Kỳ cúi đầu.

“Không phải.” Tiêu Kỳ nhẹ nhàng mà lắc lắc đầu.

“Kì kì, nếu người thật sự quên hẳn không được, quên đi, không cần miễn cưỡng mình làm việc mình không thích, Kì Kì ngoan, không cần suy nghĩ lung tung, có chuyện gì, còn có ca ở đây, không phải sao? Nhanh đi ngủ đi, chờ người ngủ ta lại đi.” Ánh Lâm nhìn Tiêu Kì cảm thán, từ nhỏ, Tiêu Kì chính là một đứa nhỏ một lòng như vậy, thích một người, là chuyện tình cả đời.

“Ân.” Tiêu Kì lộ ra tươi cười an tâm, nằm ở trên giường, chỉ chốc lát sau liền ngủ. Cảm giác Tiêu Kì đã muốn ngủ, Ánh Lâm hôn lên trán Tiêu Kì, liền đứng dậy ly khai.

Sự phô trương của đại hôn thật long trọng hoa lệ như quần thần đã đoán trước, làm cho bọn họ càng thêm khẳng định, vị phi tử này nhất định là người được chọn, tương lai sẽ thành hoàng hậu.

Vô luận là quần thần, hay là các tần phi đều nghe nói Tiêu Kì sinh ra ở Liên Thành xinh đẹp như tiên, cho nên liền muốn mượn cơ hội này, xem phong thái một lần. Chỉ tiếc, Tiêu Kì từ khi xuất hiện đều không rời đi khăn hỉ, vì thế bọn họ càng thêm tò mò dung mạo của Tiêu Kì. Có vài đứa nhỏ thậm chí một đường trộm theo đuôi Tiêu Kì hồi tắm cung, thẳng đến bị các nô tỳ phát hiện đuổi trở về mới từ bỏ.

Tối nay, duy nhất một người có thể nhìn thấy dung mạo Tiêu Kì lại chậm chạp chưa có tới, Tiêu Kì vẫn lẳng lặng ngồi ở bên giường, vừa chờ, lòng vừa khẩn trương nhảy lên, đến khi đợi thật lâu cũng không có người đến, Tiêu Kì liền tự mình cởi áo ra đi ngủ. Nguyên bản Tiêu Kì đối Hàn Nhiên cũng không có chờ mong gì, Hàn Nhiên không đến ngược lại làm cho Tiêu Kì thả lỏng không ít.

Ở trong mắt người khác, hôm nay là một ngày không khí vui mừng, nhưng mà ở trong mắt Ánh Lâm, hôm nay tuyệt đối là một ngày làm cho hắn đau mẩn nhất, trở mắt nhìn người mình yêu mẩn gả cho người khác, mà người kia cũng không phải bởi vì thương hắn mà cưới hắn.....

Trên một chiếc bàn đá nhỏ có đầy những bình rượu rộng, người trước bàn liên tục đổ rượu vào miệng mình, một ly lại một ly, mặt Ánh Lâm không bởi vì say rượu mà hồng ngược lại dưới ánh trăng gương mặt càng thêm trắng bệch, duy nhất có thể nghe thấy chỉ có một tiếng “Kì... Kì...”

Mọi người không biết chân tướng sự việc nghĩ đến tối nay Hàn Nhiên và Tiêu Kì nhất định sẽ triển miên khó xa, chính là ai cũng thật không ngờ, Hàn Nhiên hiện tại đang ở trong cung Nhiệm Dạ.

“Hàn Nhiên, người sẽ không đi thật sao?” Nhiệm Dạ ngồi ở bên cạnh bàn, lẳng lặng nhìn Hàn Nhiên đứng bên cửa sổ thần tình u sầu.

“Không có quan hệ, Dạ, không cần lo lắng cho ta.”

“Nhưng Hàn Nhiên, hôm nay dù sao cũng là đại hôn của người, Tiêu Kì còn đang chờ người!” Nhiệm Dạ từ trong mắt thái hậu nhìn ra, Tiêu Kì được thái hậu yêu thích, nếu tối nay Hàn Nhiên không quay về, vạn nhất thái hậu biết, không biết phải như thế nào cho phải.

“Dạ...” Hàn Nhiên đi đến bên cạnh Nhiệm Dạ, kéo tay Nhiệm Dạ “Chẳng lẽ người cũng hy vọng ta đến chỗ hắn sao?”

“Người có thể ở lại chỗ này.”

2. Chương 2

“Ánh Lâm ca, người tại sao ngủ ở nơi này?” Tối hôm qua Tiêu Kỳ ngủ vô cùng sớm, cho nên buổi sáng cũng rất sớm thì đã dậy, nhân rồi và nhàm chán, đi xung quanh thì gặp Ánh Lâm say rượu ngồi ngoài vườn, thấy Ánh Lâm một người nằm vào bên trong một đồng bầu rượu, vì thế vội vàng chạy tới.

Ánh Lâm đối với âm thanh của Tiêu Kỳ rất nhạy cảm, nghe thấy Tiêu Kỳ đang kêu tên hắn, liền dụi dụi đôi mắt, nguyên tưởng là mình uống say nghe nhầm, mơ mơ màng màng mở to mắt, thấy Tiêu Kỳ thật sự đang đứng trước mặt mình, nhất thời trong lòng vừa mừng vừa sợ, lo lắng ở trong lòng nhất thời cũng nổi lên, nghĩ đến chuyện đêm qua của Tiêu Kỳ cùng Hàn Nhiên, tâm Ánh Lâm một trận quặn đau. (Éo, chuyện gì =.)

“Hoàng Thượng hắn không có ở bên cạnh bởi người sao?”

Bị Ánh Lâm hỏi như vậy, Tiêu Kỳ mới cảm giác sự tình không thích hợp, nhưng hắn không hy vọng Ánh Lâm vì hắn mà lo lắng, u buồn của Tiêu Kỳ hạ xuống, quyết định đối Ánh Lâm nói dối. “Hoàng Thượng còn ở trong nội thất, ta cảm thấy được có điểm buồn, vì thế đi ra đi một chút. Ánh Lâm ca, người cả đêm hôm qua đều ở nơi này sao?”

Tiêu Kỳ vươn tay, sờ sờ trán Ánh Lâm, lại thu hồi tay, nói “Hoàn hảo không có phát sốt, Ánh Lâm ca, người tại sao không chịu hảo hảo chiếu cố bản thân a?”

“Kì kì, cuộc sống trong cung, người có vui vẻ không?” Ánh Lâm tận lực khắc chế vẻ mặt bi thương của bản thân, nếu là người khác nhất định sẽ cảm nhận được trong giọng nói Ánh Lâm có thương cảm, nhưng mà bởi vì Tiêu Kỳ trong lòng có một người khác tồn tại, tự nhiên cũng xem nhẹ cảm tình Ánh Lâm đối với mình, vẫn cho rằng Ánh Lâm giống như đối với mình là chăm sóc một đệ đệ.

“Chỉ cần Ánh Lâm ca ở bên người Kì Kì, thì Kì Kì sẽ rất vui vẻ.” Vô ý nói xong, người nghe có tâm. Tiêu Kỳ khi nói lời này hiển nhiên không có suy nghĩ như Ánh Lâm sâu vậy, Ánh Lâm nghe được Tiêu Kỳ nói như vậy, trong lòng vẫn là cảm thấy thập phần vui vẻ.

Ánh Lâm trước khi đi tiến lên ôm Tiêu Kỳ một cái, nhìn hắn nói “Kì Kì, mau trở về đi thôi, Hoàng Thượng có thể là đang chờ người.” Tuy rằng trong lòng rất không can tâm, không muốn buông tay để cho Tiêu Kỳ rời đi, nhưng thân phận Tiêu Kỳ ngày hôm nay dù sao bất đồng ngày xưa, hắn không muốn bởi vì chính mình mà mang đến phiền toái không cần thiết cho Tiêu Kỳ.

Tiêu Kỳ trở lại tắm cung, trừ bỏ mấy thị nữ ra ra vào vào ở ngoài, thì không có ai tới như trước. Mới đầu Tiêu Kỳ còn lo lắng này những thị nữ này có thể hay không đem chuyện Hàn Nhiên chưa có tới nói cho thái hậu, chính là sau lại phát hiện, bọn thị nữ trừ bỏ làm tốt bổn phận của bản thân ra, đổi chuyện khác thì không hề đề cập tới, vì thế hắn cũng yên tâm. Tiêu Kỳ đoán rằng, các nàng có thể là nhìn quen chuyện hậu

cung như vậy, cho nên đối với chuyện này không thêm quan tâm.

Ngày đêm bất tri bất giác qua đi, đảo mắt đã đến đại thọ sáu mươi của thái hậu. Thái hậu ở mặt ngoài chưa nói cái gì, kỳ thật trong lòng đã sớm rõ ràng, Hàn Nhiên cho tới bây giờ đều không có đi qua nơi ở của Tiêu Kỳ, nàng chính là không có ở trước mặt Hàn Nhiên vạch trần ra thôi. Nàng biết Hàn Nhiên có thể nhất thời không tiếp nhận được Tiêu Kỳ, cho nên cũng không có có thể đi miễn cưỡng hấn. Nàng tin tưởng chỉ cần Hàn Nhiên nhìn thấy Tiêu Kỳ sau này, nhất định sẽ đối với Tiêu Kỳ thay đổi.

Ngày sinh tham dự rất nhiều người, hoàng thân quốc thích, văn võ bá quan, các cấp tầ phi đều có mặt, liền giống như Tiêu Kỳ cùng Hàn Nhiên đại hôn lần đó náo nhiệt giống nhau.

Làm thái hậu cùng Tiêu Kỳ cùng nhau đi vào đại điện, những âm thanh cảm thán thuận theo mà vang lên. Tiêu Kỳ hôm nay cách ăn mặc cực kỳ mộc mạc, quần áo đậm màu tím cùng với áo choàng làm cho Tiêu Kỳ càng thêm quyến rũ động lòng người, chỉ vừa bước vào, những nữ nhân khác liền hoàn toàn thất sắc. Xem ra chỉ có 1 người có thể xứng với Tiêu Kỳ, đó là Hàn Nhiên.

Cách mấy ngày, thái hậu triệu Hàn nhiên vào cung của nàng để thương lượng về chuyện của Tiêu Kỳ.

“Hoàng nhi, ai gia cảm thấy được là thời điểm lập Tiêu Kỳ làm hậu.”

Hàn nhiên cũng không có lập tức trả lời, qua một lúc mới nói “Xin để cho nhi thần suy nghĩ lại.”

Hàn nhiên cảm thấy sau khi hấn gặp Tiêu Kỳ, cảm giác bài xích cũng không như trước, chỉ có điều không lập tức phong Tiêu Kỳ làm hậu, huống chi Hàn Nhiên vẫn còn lo lắng cho Nhiễm Dạ, tuy rằng Nhiễm Dạ ngoài miệng không nói, nhưng là Hàn Nhiên vẫn là có thể cảm thụ được trong lòng Nhiễm Dạ thập phần thống khổ.

Bản thân Hàn Nhiên cũng cảm thấy thật kỳ quái, vì sao chính mình tại nơi này là thời điểm đầu tiên nhìn thấy Tiêu Kỳ lại có một loại cảm giác giống như đã từng quen biết, giống như có lẽ là trước đây chỉ thấy qua hấn, chính là vì sao vẫn không thể lý giải được, một loại cảm giác giống như đã bị quên rất lâu nay lại đang lượn lờ trong lòng Hàn Nhiên. (Câu này ta xoắn:]])

Đồng thời, cái này cũng khơi dậy hứng thú của Hàn Nhiên đối với Tiêu Kỳ, vì cái gì mẫu hậu đối với Tiêu Kỳ coi trọng như thế, rốt cuộc trên người Tiêu Kỳ ẩn chứa sức quyến rũ như thế nào, mang theo nghi vấn như vậy, Hàn Nhiên quyết định dành thời gian đi coi trộm nơi ở Tiêu Kỳ một chút. (#thuhuy96: coi nơi ở hay coi em Kỳ đây *hắc hắc*)

“Hoàng Thượng, đã khuya, ngài nên đi ngủ.” Nhìn thấy sắc trời đã tối, Ngưng Mặc đứng một bên nhắc nhở Hàn Nhiên. Ngưng Mặc từ nhỏ thì đã ở bên người Hàn Nhiên làm thị vệ, hai người trong lúc đó hình thành một loại ăn ý.

“Ngưng Mặc, theo giúp ta đi ra ngoài đi một chút đi.”

Đi tới, đi tới chợt nghe thấy xa xa truyền đến từng trận tiếng đàn, hai người dọc theo tiếng đàn mà đi, bước đi tới Tiêu Kỳ cung điện.

“Hoàng Thượng, nơi này là cung điện của Kỳ phi.”

“Trẫm Tiêu Kỳ sao?”

“Vâng.”

“Đi, chúng ta vào xem.”

Ánh Lâm nghe thấy tiếng đàn của Tiêu Kỳ, cũng đi tới nơi ở Tiêu Kỳ, lại phát hiện sớm có người tới trước hẳn một bước, thấy ánh mắt Hàn Nhiên nhìn Tiêu Kỳ, tâm Ánh Lâm lại bị một lần hung hăng thương tổn, cái gì cũng không có lưu lại, mang bản thân liền rời đi, biến mất dưới ánh trăng bên.

Tiêu Kỳ lặng lẽ ngồi ở trước bàn, trong tay nhịp nhàng cầm huyền (đánh đàn), dư âm lượn lờ, làm cho lòng người say. Tiêu Kỳ giống như là một cái khói lửa tiên tử không thuộc phạm nhân, làm cho người khác nhìn thấy hẳn mà sinh ra loại cảm giác bao bọc, yêu thương. Hàn Nhiên cũng như thế, nhìn thấy Tiêu Kỳ nhìn không được mà ngẩn người, thật lâu mới lấy lại tinh

thần, đi tới.

“Trẫm Tiêu Kỳ.....”

Tiêu Kỳ nghe thấy ngoài cửa có người đang gọi hẳn, liền ngẩng đầu tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, hẳn ở dưới một thân cây đã phát hiện hai cái bóng dáng nam tử, đứng một trước một sau, cẩn thận suy nghĩ một chút, đoán phía trước đứng đúng là phu quân hẳn, Tuyết Vực vương.

“Nô tì khấu kiến Hoàng Thượng.” Thấy Hàn Nhiên hướng cạnh mình đi tới, Tiêu Kỳ nhanh chóng ngừng tay trung cầm, quỳ xuống hành lễ. (Tại sao lại là nô tì =.)

“Người Liên thành quả nhiên xuất chúng, liền ngay cả tiếng đàn cũng phá lệ tao nhã, bất quá tiếng đàn này tựa hồ là đang ẩn chứa một tia đau thương, là ở trách trẫm lạnh nhạt người sao?” Hàn Nhiên vừa nói một bên lấy tay nâng lên đầu Tiêu Kỳ, nhìn thấy dung mạo Tiêu Kỳ, cảm giác giống như đã từng quen biết thoáng đã trở lại.

“Nô tì không dám.” Tiêu Kỳ gần gũi nhìn Hàn Nhiên như thế vẫn là lần đầu tiên, hẳn có một đôi mắt mê hoặc lòng người, vừa cường hãn (quả quyết) lại mang theo một tia ôn nhu, trừ mình ra, Hàn Nhiên là người nam tử thật rất anh tuấn, ngũ quan tinh tế đồng thời lại biểu hiện ra kia

loại đế vương khí chất. Nam nhân như vậy không làm cho người khác si mê thì thật khó.

“Không dám? Nghe lời khẩu khí của người giống như không quá vui lòng khi gặp trẫm?”

“Bên trong Hậu cung có phi tử nào không muốn gặp lại hoàng thượng.” Tiêu Kỳ trong lòng thật sự thấp phần không muốn nhìn thấy Hàn Nhiên, nhưng hắn cũng không muốn đắc tội với Hàn Nhiên, vì thế nước tới thì ngăn, coi như là trả lời cho qua đi.

“Tốt lắm, Ngưng Mặc người đi về trước đi, đêm nay trẫm ở chỗ này đi ngủ.”

“Cái gì?” Nghe được Hàn Nhiên nói phải lưu lại qua đêm, Tiêu Kỳ hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

“Như thế nào, không muốn?” Hàn Nhiên chứng kiến Tiêu Kỳ giật mình nhưng vẻ mặt lại đáng yêu, lại càng khơi dậy dục vọng của hắn. (ắc, sắc lang >.<)

“Không có, Hoàng Thượng có thể tới là nô tì vinh quang và may mắn.” Tiêu Kỳ ngoài miệng nói thì khác, kỳ thật trong lòng là sợ hãi vô cùng.

“Vậy là tốt rồi, nếu chúng ta đã muốn là vợ chồng, nói lý ra liền gọi thẳng tính danh thì tốt lắm, người một hơi một cái Hoàng Thượng, một hơi một cái nô tì, ta nghe cũng chóng mặt, gọi ta Hàn Nhiên là tốt rồi, Tiêu Kỳ.” Nhớ ngày đó kêu Nhiễm Dạ gọi thẳng tên của mình cũng là một đoạn thời gian vui vẻ.

“Vâng.” Tiêu Kỳ lên tiếng, sau đó vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, hai tay nắm thật chắc quyền, tim bang bang đập mạnh.

“Tiêu kỳ, người như thế nào còn đứng ở trong này ngăn người? Chẳng lẽ không ai đã dạy người phải đối đãi phu quân của người như thế nào sao?” Hàn Nhiên nhìn thấy bộ dáng Tiêu Kỳ như vậy, thì biết Tiêu Kỳ hôm nay tuyệt đối là lần đầu tiên, nhìn thấy Tiêu Kỳ kia không biết phải diễn cảm làm sao, Hàn Nhiên nhiều lần đều phải nhin không được cười ra, không khỏi suy nghĩ trong lòng: Về sau cuộc sống có một cái đáng yêu thê tử như vậy nói không chừng cũng không sai.

“Ta.....”

“Ta cái gì ta.” Nói xong liền ôm chầm Tiêu Kỳ bả vai, hướng nội thất đi tới.....

Đi vào phòng, bọn thị nữ sớm đã vì Hàn Nhiên lấy nước ấm rót vào trong thùng gỗ.

“Tiêu Kỳ a, thay quần áo cho ta tắm rửa đi.”

“A?... Nga...” Tiêu Kỳ không dám chống lại Hàn Nhiên mệnh lệnh, hai tay run rẩy chuyển qua ngực Hàn Nhiên, giúp hắn cởi xuống nút thắt trên áo.

Nhìn thấy động tác Tiêu Kỳ chậm chạp, Hàn Nhiên cảm giác được sự sợ hãi của Tiêu Kỳ, bàn tay ở bên hông Tiêu Kỳ dùng sức chút, đem tiêu kỳ kéo vào trong lòng mình. động tác thành linh xảy ra làm cho Tiêu Kỳ nhất thời không có phản ứng lại, mở to ánh mắt ngẩn đầu, hai người chóp mũi vừa lúc đụng cùng một chỗ, chỉ cần gì một người nhường về phía trước một chút, liền có thể hôn đối phương, hơi thở ẩm muối tràn ngập căn phòng

Hai cặp ánh mắt đồng dạng mê người nhìn nhau, ánh mắt Tiêu Kỳ trong suốt liền giống như dòng suối nhỏ bình thường, sáng ngời động lòng người. Làm Hàn Nhiên kim lòng không đậu về phía trước đụng vào, nhẹ nhàng hôn lên môi Tiêu Kỳ. (Hun rồi *hú hú)

Hàn Nhiên cảm giác được Tiêu Kỳ đang run rẩy, lại biết là lần đầu tiên của hắn, cho nên cũng không có xâm nhập đi xuống.

Lưu luyến không rời rời đi môi Tiêu Kỳ, thấy mặt Tiêu Kỳ phỉếm đỏ ửng, cúi đầu, diễn cảm đáng yêu không phản đối.

Tiêu Kỳ từ nhỏ đến lớn, vẫn là lần đầu tiên bị người hôn môi, không có kinh nghiệm hắn đương nhiên là không biết phải làm sao, nguyên bản nghĩ hắn lần đầu tiên phải lưu cho Dịch ca ca, chính là hiện tại lại cho Hàn Nhiên lấy được, nghĩ đến đây, Tiêu Kỳ đáy mắt nổi lên lờ mờ có bọt nước.

Biết Tiêu Kỳ không có kinh nghiệm, Hàn Nhiên cũng không nghĩ miễn cưỡng hắn, buông tay buông ra Tiêu Kỳ, tự mình cởi xuống vật áo, bước vào bên trong thùng gỗ, hưởng thụ hơi nước mang đến thoải mái.

Tiêu Kỳ đứng ở phía sau Hàn Nhiên, nhìn thấy tấm lưng rộng lớn, rắn chắc của Hàn Nhiên, làm hắn không khỏi nhớ tới Dịch ca ca, vừa rồi Hàn Nhiên đưa hắn ôm vào trong ngực, cho hắn cảm giác là bao nhiêu ấm áp, làm cho người ta cảm giác an toàn, làm cho người ta an tâm. Tiêu Kỳ nhin không được nhẹ giọng đọc ra người có tên tự đã làm nội tâm hắn tưởng niệm đã lâu “Dịch ca ca...”

“Tiêu kỳ, người đang nói cái gì?”

“A... Không có gì, ta chưa nói cái gì a...” Nghe thấy Hàn Nhiên hỏi hắn, hiển nhiên là chột dạ.

“Tốt lắm, trời đã tối, đi ngủ đi.” Vừa nói, một bên dùng khăn mặt đem bản thân mình lau khô, thay áo trong, ôm Tiêu Kỳ đi hướng bên giường đi tới, cùng nhau nằm xuống.

Đêm, liền như vậy lặng lẽ qua..... Cứ như vậy, Hàn Nhiên ôm Tiêu Kỳ vượt qua đêm đầu tiên của bọn hắn. (không làm gì sao =.=)

Trải qua vài ngày ở chung, Hàn Nhiên cảm thấy được Tiêu Kỳ kỳ thật là một người không tồi, chính là tính khí thật đặc biệt sáng sủa, nói cũng rất ít, có thể là vừa mới tiến cung, đối với nơi này còn vẫn còn so sánh chút xa lạ. Bất quá Tiêu Kỳ đáng yêu nên bộ dáng thật sự thực làm cho người ta yêu thương, dần dần theo thời gian trôi qua, Hàn Nhiên đối Tiêu Kỳ thật là cảm tình cũng càng ngày càng đậm. Trừ bỏ khi ngẫu nhiên Hàn Nhiên sẽ nhin không được hôn môi vài cái, hai người cũng không có hành động đặc biệt thân

mật, Hàn Nhiên hy vọng đợi cho Tiêu Kỳ quen với hắn, mới hảo hảo yêu hắn.

3. Chương 3

“Hoàng Thượng, nghe nói đêm qua Dạ chủ tử giống như bị lạnh, nhiễm thượng phong hàn.”

“A...” Nghe được Ngưng Mặc vừa nói như thế, Hàn Nhiên mới đột nhiên phát hiện, hắn mấy ngày nay một mực ở nơi Tiêu Kỳ, tựa hồ đã vài ngày không có đến chỗ Nhiễm Dạ. “Ta sao lại có thể quên, đi, chúng ta mau đến xem hắn một chút.”

“Vâng.”

Đi vào tẩm cung Nhiễm Dạ, thái y đang ở bắt mạch cho Nhiễm Dạ.

“Thái y, Dạ, hắn có khỏe không?”

“Hoàng Thượng xin yên tâm, Dạ chủ tử chính là bị nhiễm gió lạnh, lão thần vì bocc cho Dạ chủ tử vài thang thuốc uống, bốn năm ngày liền khỏi hẳn.” Mọi người trong cung đều biết Hoàng Thượng đối Nhiễm Dạ yêu thương có thêm, cho nên không dám có điều lạnh nhạt.

“Nhờ thái y.” Thấy thái y lui ra, Hàn Nhiên đi lên trước, ngồi ở đầu giường, nhìn Nhiễm Dạ đang ngủ say. Cảnh tượng lần đầu tiên gặp Nhiễm Dạ lúc trước còn rõ mồn một trước mắt, hai người từ quen biết đến mến nhau, nghĩ nhiễm dạ vì chính mình, cam nguyện khuất thân trong cung đình, phần tinh thần phần chần hoạt bát vốn có đã không còn, khi hắn không ở bên cạnh, Nhiễm Dạ thật giống như là mây đen dày đặc trên không trung, khuyết thiếu sinh khí, thật không biết để cho Nhiễm Dạ tiến cung rốt cuộc là sai hay đúng. Bởi vì đã không còn tự do, cho nên Hàn Nhiên vẫn cực lực tưởng bồi thường Nhiễm Dạ, cho nên chỉ cần nhất rãnh, liền làm bạn ở bên cạnh Nhiễm Dạ, để cho hắn không đến mức tịch mịch một mình.

Nhưng, Hàn Nhiên dù sao phải lấy quốc sự làm trọng, hơn nữa Nhiễm Dạ đối chuyện trong triều đình cũng không phải đặc biệt hiểu biết, bởi vậy hắn không giúp được Hàn Nhiên, đành phải mỗi ngày qua cuộc sống nhàm chán, lúc hắn vui vẻ nhất chính là lúc Hàn Nhiên tìm đến hắn, bắt quá từ sau khi thái hậu hướng Hàn Nhiên đưa ra chuyện lấy hoàng hậu, quan hệ của hai người cũng dần dần trở nên nhạt đi, khi ở cùng một chỗ, nói chuyện cũng ít đi.

Cảm giác được bên giường có người, Nhiễm Dạ mở hai mắt, thấy Hàn Nhiên ngồi ở bên cạnh hắn, thân thiết nhìn chăm chú vào hắn, “Hàn nhiên, ngươi đã đến rồi?”

“Dạ, sao ngươi lại không cẩn thận như vậy, không biết chiếu cố chính mình, ngươi cái dạng này, làm cho ta thực lo lắng.” Một bàn tay sờ sờ cái trán Nhiễm Dạ, cảm giác độ ẩm không phải thực nóng, cũng hơi chút an tâm.

“Thực xin lỗi, khiến người lo lắng cho ta. Ngày hôm qua chỉ ở trong sân vòng vo một lát, nào biết trở về lại như vậy.”

“Tốt lắm, ta cũng không có ý trách tội người, mấy ngày nay chưa có tới nhìn người, là ta sơ sót.”

“Hàn Nhiên, người không cần vì thế mà áy náy, người là Hoàng Thượng, nhất định là một người bác ái, ta không có khả năng luôn độc chiếm cảm tình của người, từ thời khắc ta yêu người, ta cũng đã chuẩn bị tốt người sẽ yêu những người khác, chỉ cần trong lòng của người lưu cho ta một vị trí, cho dù là thật nhỏ, ta cũng thỏa mãn.”

“Dạ, cho người chịu ủy khuất.” Hai tay Hàn Nhiên ôm lấy Nhiễm Dạ.

“Vì người, ta nguyện ý. Chuyện may mắn trong cuộc đời này của ta, chính là gặp Hàn Nhiên người. Tiêu Kỳ, ta cũng thấy qua, thật là một hài tử đáng cho người ta yêu thương.”

“Người cũng cảm thấy như vậy?” Hàn Nhiên thực ngạc nhiên Nhiễm Dạ chưa tiếp xúc với Tiêu Kỳ, sao lại cũng sinh ra cảm giác như thế.

“Uh, cho nên Hàn Nhiên người nên hảo hảo đợi hần.”

“Ta sẽ. Dạ, người nghỉ ngơi thật tốt, ta ở lại cùng người.”

Cùng ở chung một chỗ với Hàn Nhiên qua một thời gian dài, sau khi hai người quen thuộc, Tiêu Kỳ dần dần cũng sáng sủa hơn trước rất nhiều, nói cũng nhiều hơn không ít.

Ánh Lâm đã có vài ngày chưa có tới xem Tiêu Kỳ, buổi tối ngày đó, thấy Hàn Nhiên đứng dưới tàng cây, phát giác chính mình thật là không thể hơn Hàn Nhiên, khoảng cách của hần cùng Tiêu Kỳ trong lúc đó giống như cũng trở nên càng ngày càng xa. Nhịn vài ngày, cổ cảm tình muốn gặp Tiêu Kỳ mãnh liệt, khiến cho hần lại một lần nữa chịu đựng nỗi đau đi đến ngoài cung của Tiêu Kỳ, hần thậm chí nghĩ thấy một mình Tiêu Kỳ thôi....

“Kì Kì.....”

“A... Ánh Lâm ca người tới rồi, Kì Kì rất nhớ người.” Thấy Ánh Lâm đến đây, Tiêu Kỳ cũng phá lệ cao hứng” Ánh Lâm ca, sao lâu như thế người không có đến xem ta?”

“Ha ha, gần đây có việc phải làm gấp, ta vội làm xong rồi đến nhìn người.” Sủng nịch xoa xoa tóc Tiêu Kỳ, trong lòng nghĩ đến: Tiêu kỳ, vẫn giống một cái hài tử như trước. Hy vọng người có thể vĩnh viễn có được phần khờ dại này, không nên bị hoàng cung cải biến bản tính vốn có của người.

“Oh, Ánh Lâm ca gần đây đều bận chuyện khoa cử sao, thuận lợi chứ?”

“Ánh Lâm ca của người ra tay, có sự tình gì làm khó dc.”

“Đúng vậy, Ánh Lâm ca lợi hại nhất.”

“Tiêu kì.....” Một thanh âm quen thuộc vang lên, Tiêu Kì không cần nhìn cũng biết là ai, mấy ngày nay liên tục nghe thanh âm này, muốn không nhớ rõ cũng không được a.

“Hàn Nhiên, người đã trở lại.”

“Thảo dân khấu kiến Hoàng Thượng.”

Hai người vừa vặn gặp nhau.

Một hồi chiến tranh không có khói thuốc súng chính thức bắt đầu.....

“Người chính là biểu ca Tiêu Kì?” Kỳ thật chỉ xem trình độ Tiêu Kì thân mật với hắn sẽ không khó đoán ra thân phận của hắn.

“Bẩm Hoàng Thượng, thảo dân đúng là.” Ánh Lâm cảm thấy được nam tử trước mắt vẫn tức giận như trước.

“Qua vài ngày chính là cuộc thi khoa cử, trẫm nghe nói người cố ý tham gia, người chuẩn bị tốt chưa?” Khi Hàn Nhiên vào liền thấy Tiêu Kì thân mật lôi kéo ống tay áo Ánh Lâm, trong lòng nhất thời có điểm khó chịu, Tiêu Kì cho tới bây giờ không có chủ động đối hắn như vậy... Vì thế muốn tìm cái cớ, làm cho Ánh Lâm rời đi, nhưng ai biết Ánh Lâm trả lời lại ra ngoài dự đoán của Hàn Nhiên.

“Hết thấy đã chuẩn bị thoả đáng.” Ánh Lâm nghĩ thầm: Xem ra Hoàng Thượng là có ý đuổi hắn đi. Ánh Lâm cũng thực biết điều, hắn hiểu được ý của Hàn Nhiên. “Khởi bẩm Hoàng Thượng, thảo dân còn có việc, thảo dân xin được cáo lui trước.”

“Hảo.” Hàn Nhiên đối Ánh Lâm rất là thưởng thức, hiển nhiên Ánh Lâm hiểu được hàm ý khác trong lời nói của hắn.

Tiêu kì thấy Ánh Lâm vừa tới không bao lâu lại muốn đi, lưu luyến không rời nói ”Ánh Lâm ca, người vừa mới đến a.. Sao lại không bồi ta nhiều chút.” Tiêu Kì cũng không có quần có người thấy hay không, liền đối với Ánh Lâm làm nũng.

Hàn Nhiên cảm thấy thái độ Tiêu Kì đối với Ánh Lâm so với thái độ đối với hắn không biết tốt hơn bao nhiêu lần, cho nên thầm quyết định về sau nhất định phải làm cho Tiêu Kì hiếm thấy thấy Ánh Lâm mới được.

“Tiêu Kỳ, Ánh Lâm ca của ngươi còn vội chuyện khoa cử, ngươi cũng không muốn hấn ở phía sau còn phải phân tâm chiếu cố người chứ.”

“Uh, cũng đúng. Vậy Ánh Lâm ca, ngươi phải thật cố gắng.” Nói xong, lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Hàn Nhiên phát phát tay, làm cho Ngưng mặc lui ra, tự mình đi đến cạnh Tiêu Kỳ, hỏi” Tiêu Kỳ, hôm nay làm những thứ gì?”

“Không có làm cái gì, ở trong cung này còn có thể làm cái gì...” Tiêu Kỳ lắc đầu, lúc ở một mình thật sự rất nhàm chán.

“Muốn ra cung đi không?” Xem bộ dáng Tiêu Kỳ, chỉ biết hấn ở trong cung nhất định là buồn hổng.

“Ra cung? Thật sự có thể chứ? Có thể có nguy hiểm hay không?” Nghe được lời nói của Hàn Nhiên. trên mặt Tiêu Kỳ tràn đầy vẻ kích động.

“Có ta ở đây, ngươi sợ gì.”

“Hàn Nhiên, con người ngươi thật sự rất tốt. Chúng ta đây khi nào thì ra cung?” Cùng Hàn Nhiên tiếp xúc mấy ngày, Tiêu Kỳ cảm thấy Hàn Nhiên thiếu đi phần khí phách của quân vương, làm cho người ta càng dễ dàng thân cận.

“Tiêu Kỳ, ngươi đánh giá ta chỉ là rất tốt thôi sao?”

“Ôi chao?” Tiêu Kỳ ý thức được tự mình nói sai, chính là lời đã ra miệng, muốn thu hồi là không có khả năng. đành phải giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo cho qua “Thật là rất tốt, có thể chứ?”

“Quên đi, không cùng ngươi so đo việc này. Ngày mai hạ triều xong, chúng ta lên chuồn đi, thế nào?”

“Vì cái gì phải lên lút? Ngươi không phải Hoàng Thượng sao?” Sau khi quen thuộc với Hàn Nhiên, Tiêu Kỳ ở trước mặt Hàn Nhiên cũng thả lỏng rất nhiều. Hơn nữa Hàn Nhiên đối hấn yêu thương, làm cho Tiêu Kỳ có loại cảm giác giống như ở nhà cùng Ánh Lâm trước kia.

“Ngươi cho rằng Hoàng Thượng cùng phi tử là có thể tùy tiện ra cung sao?” Lời của Tiêu Kỳ thực sự làm cho Hàn Nhiên cảm thấy bất đắc dĩ, đứa nhỏ này thật sự là càng ngày càng hấp dẫn người....

“Nga, vậy được rồi. Ngày mai ta chờ ngươi.”

Lâm triều xong, Hàn Nhiên mang theo Tiêu Kỳ đi theo một con đường lên ra ngoài cung.

“Không nghĩ tới bên trong hoàng cung còn có con đường như vậy! Thật sự là khiến kẻ khác không thể tưởng tượng.”

“Con đường này chỉ có mẫu hậu cùng ta biết, người a, điều người không biết còn rất nhiều, hôm nào ta mang người kiến thức từng cái, tốt lắm, chúng ta đi nhanh đi.”

“Uh, đây chính là người nói.” Cái gọi là mới lạ gì đó mỗi người đều tò mò.

Ngã tư đường ở kinh thành so với thành nhỏ náo nhiệt hơn nhiều, quán nhỏ hai bên ngã tư đường đêm không hết, Tiêu Kỳ nhìn hoa cả mắt. Nhớ ngày đó ở Liên thành, hứng thú lớn nhất của hắn chính là lôi kéo Ánh Lâm đi chợ, đồ vật này nọ nhiều lại thập phần náo nhiệt.

Tiêu Kỳ một lòng một dạ chìm đắm trong trò chơi, không biết hắn và Hàn Nhiên cũng thành hai đối tượng cho người khác xem xét, hai người tuyệt mỹ dung mạo, khí chất không giống người thường, hấp dẫn không ít ánh mắt của nữ tử thanh xuân, thậm chí ngay cả đại thẩm lớn tuổi cũng nhin không được trộm ngắm vài lần, một cái nhìn cũng nhìn cho đã.

Đợi cho không khí chung quanh bắt đầu không đúng, Tiêu Kỳ mới chậm chạp phản ánh lại, cúi đầu, hơi hơi kéo tay áo của Hàn Nhiên bên cạnh, nhẹ giọng nói” Hàn Nhiên, người có cảm thấy được không khí chung quanh rất kỳ quái hay không?”

Hàn Nhiên cười khẽ, dấn vào lỗ tai Tiêu Kỳ nói ”Kì phi thân ái của ta, hiện tại người mới phát giác sao?” Nói xong, còn xấu xa phun ra hơi thở mờ ám bên tai Tiêu Kỳ.

“Đi thôi, chúng ta đi nhanh đi.” Vì thế Tiêu Kỳ cũng không quản người khác có đang nhìn hay không, lôi kéo Hàn Nhiên vội vàng ly khai, hai người đi vào một chỗ yên lặng trong quán trà nhỏ, tìm một vị trí không bị nhìn ngó xuống.

“Tiểu nhị!”

“Khách quan người có cái gì phân phó.”

“Cho một bình trà tốt nhất ở chỗ các người.”

“Hảo....”

“Tiêu Kỳ, trà nơi này khẳng định không tốt như trong hoàng cung, người uống tạm chút.”

“Ta không sao cả. Nhưng thật ra Hàn Nhiên người, nhất định sẽ không thích.”

Hai người yên tĩnh, hồi tưởng chuyện phát sinh vừa rồi, Tiêu Kỳ có CHÚT mất hứng, chu cái miệng nhỏ nhắn đối Hàn Nhiên cầu nhau.

“Hàn Nhiên, người nếu đã sớm phát hiện, sao lại cho ta biết a?”

“Ta không muốn phá hư hứng thú thật là tốt lại khó có được của người. Thấy người vui vẻ như vậy, ta cũng rất vui vẻ.” Sờ sờ đầu Tiêu Kỳ, ngọt ngào cười ”Diện mạo Kỳ phi của ta xinh đẹp động lòng người như vậy, thấy người, muốn không tâm động cũng khó.”

Nghe Hàn Nhiên nói “Gặp người vui vẻ như vậy, ta cũng rất vui vẻ.” Làm cho Tiêu Kỳ không khỏi nhớ tới, lúc trước dịch ca ca cũng từng nói với hắn như vậy. ”Kì nhi, người vui vẻ, ta liền vui vẻ; Người khó sống, ta so với người càng khó qua, người không thể để cho ta khó sống, cho nên người phải luôn cười, ta thích nhất tươi cười của người.”

“Tiêu Kỳ a, sao người lại giận người, sao thế?”

“Nghĩ đến một ít chuyện trước kia, ta không sao, Hàn Nhiên, con người người thật sự tốt lắm, cảm ơn người dẫn ta đi ra.”

“Đứa ngốc.... Thời gian cũng không sớm, gần giờ chúng ta phải đi về.” Nói xong, lại ngồi trong chốc lát, hai người nắm tay nhau đi về thâm cung đại viện kia.

Tiêu Kỳ cảm thấy cảm giác Hàn Nhiên cho hắn rất giống cảm giác Dịch ca ca cho hắn trước đây, thường thường làm cho hắn nghi hoặc, cảm giác Dịch ca ca ngay tại bên người. Tim của hắn cũng dần dần rộng mở về phía Hàn Nhiên, hắn cũng thực thích những lúc ở cùng Hàn Nhiên, Hàn Nhiên đối hắn không có sự nghiêm khắc của quân vương, cuộc sống của hai người thoải mái tự tại, vô ưu vô lo giống như là vợ chồng bình thường. Ngẫu nhiên khi nhàn rỗi, Tiêu Kỳ vẫn thường thường nhớ tới người anh tuấn đó, “Dịch ca ca, người rất cuộc ở nơi nào mà? Kỳ nhi thật sự rất nhớ người.....”

4. Chương 4

Cùng Tiêu Kỳ ở cùng một chỗ cả ngày làm cho Hàn Nhiên cảm thấy phá lệ khoái trá, tuy rằng Tiêu Kỳ cũng không phải nhiệt tình muốn hắn, nhưng trong lòng Hàn Nhiên vẫn cảm giác thực hạnh phúc.

Ngày hạnh phúc luôn trôi qua đặc biệt mau, hạnh phúc đi qua cũng sẽ có chuyện phiền não theo nhau mà đến.

“Hoàng Thượng, ngài còn chưa nói cho Kỳ phi về chuyện Dạ chủ tử sao?”

Bị Ngưng Mặc nhắc tới, Hàn Nhiên mới nhớ tới, trước mắt vấn đề này cũng thập phần trọng yếu, thở dài

một hơi, nói "Chuyện của Dạ ta còn chưa nghĩ ra nói như thế nào với Tiêu Kỳ, dù sao lấy thân phận Dạ so sánh, mọi người bên ngoài không biết sự tồn tại của hần, ta sợ sau khi Tiêu Kỳ biết sẽ không vui, mấy ngày nay nét tươi cười của hần so với trước kia hơn rất nhiều, ta không muốn làm cho tâm tình đang tốt của hần vì chuyện này mà bị hủy đi."

"Hoàng Thượng, vẫn gạt Kỳ phi cũng không phải là cách lâu dài, Kỳ phi sớm hay muộn cũng sẽ biết, nếu bị Kỳ phi phát hiện Hoàng Thượng ngài cố ý gạt hần, hần sẽ có cảm tưởng thế nào."

"Ngưng Mặc, người nói nếu Tiêu Kỳ biết thì sẽ như thế nào?"

"Hoàng Thượng, thần đối Kỳ Phi không phải thực hiểu biết, bất quá thần cảm thấy được Kỳ phi ở trong lòng Hoàng Thượng nhất định giữ vị trí quan trọng."

"Ta cuối cùng cảm thấy được Tiêu Kỳ với ta mà nói có một loại cảm giác quen thuộc, giống như ở thật lâu phía trước chúng ta cũng đã gặp mặt lẫn nhau, nhưng là ta cuối cùng không thể nhớ ra, giống như Tiêu Kỳ cũng dường như không nhớ rõ."

"Có thể là Hoàng Thượng cùng Kỳ Phi ở trong lúc vô ý gặp qua, lúc ấy không để ý mà thôi."

"Tiêu kỳ hần, mặc dù đang ở bình thường thoát nhìn giống như không có gì không vui, nhưng là ta phát hiện thời điểm hần ở một mình luôn thực u buồn, cùng hần ở chung lâu như vậy, ta như cũ không biết ở sâu trong nội tâm hần rốt cuộc suy nghĩ cái gì, hần luôn đem một mặt chân thật nhất của hần che dấu đi, để cho ta nhìn không tới cũng sờ không được. Ta thật là rất không hiểu hần... Cuộc sống trong cung cũng không thích hợp với hần, trước đó vài ngày, ta trộm dẫn hần ra cung, ta xem thấy hần không giống khi bình thường, thoát khỏi hoàng cung trời buộc, hần tựa như một đứa bé đáng yêu, khờ dại."

"Hoàng Thượng, muốn hiểu biết một người cũng không phải trong nháy mắt là được, muốn cũng phải từ từ, Hoàng Thượng đối Kỳ phi tốt như vậy, Kỳ phi cũng nhất định sẽ cảm giác được, đến lúc đó Kỳ phi tự nhiên sẽ đối với Hoàng Thượng mà mở ra nội tâm."

"Nếu là thật sự theo như lời người nói vậy là tốt rồi, đúng rồi, biểu ca của Tiêu Kỳ gần đây không phải bận rộn chuyện khoa cử sao, chờ thêm vài ngày, để hần đến bồi Tiêu Kỳ trò chuyện cũng tốt. Ngưng Mặc, giúp ta chiếu cố cho Dạ. Đi thôi, chúng ta đi xem hần. Không biết hần hết bệnh chưa."

"Vâng."

Mới vừa đi tới cửa tấm cung của Nhiễm Dạ đã nhìn thấy một thị nữ vội vàng chạy đến. Thấy Hàn Nhiên lập tức quỳ xuống, khóc sụt sùi nói "Hoàng Thượng, Dạ chủ tử hần... Hần

không chịu uống thuốc, còn đem tất cả thuốc đánh đổ..."

"Cái gì? Tại sao có thể như vậy? Các người những người này làm chiếu cố như thế nào hần?"

Nghe xong lời bẩm báo của thị nữ, Hàn Nhiên lập tức vọt vào trong phòng của Nhiễm Dạ, thấy Nhiễm Dạ nằm nghiêng ở trên giường, trên mặt không ánh sáng, môi tái nhợt, tiền tuy nói không nên lời.

“Dạ, người sao lại không hảo hảo chiếu cố chính mình a?” Hàn nhiên đem Nhiễm Dạ ôm ở trong lòng mình, thấy bộ dáng Nhiễm Dạ như vậy, trong lòng thật sự là rất không đành lòng a.

“Hàn Nhiên..... Ta rất nhớ người..... Rất nhớ người.....” Nhiễm Dạ bởi vì Hàn Nhiên đến, kích động không chế không nổi, tuyến nước mắt như bị cắt đứt từng hạt như trân châu nhăm thẳng mà rơi xuống.

“Dạ, ta không phải đến đây rồi sao, đừng khóc, người khóc như vậy sẽ không tốt” Hàn Nhiên nhẹ nhàng vỗ lưng Nhiễm Dạ, giống như là an ủi một đứa trẻ bình thường, tiếp theo lại đối thị nữ bên cạnh nói “Đi cầm chén thuốc lại đây.”

“Ta không cần uống thuốc.....”

“Dạ, nghe lời, không uống thuốc thân thể của người như thế nào khoẻ lại a?”

“Không cần, cơ thể của ta tốt lên, người sẽ lại không tìm thấy, người cũng sẽ không đến xem ta.” Nhiễm Dạ vừa nói, vừa dùng sức lắc đầu.

Nhiễm Dạ nói lần này, làm cho Hàn Nhiên ngẩn ngơ, cách một lúc mới nói ra một câu “Người ngoan ngoan uống thuốc, ta sẽ không đi đâu.”

Được câu trả lời của Hàn Nhiên thuyết phục, Nhiễm Dạ nở nụ cười, liên tục gật đầu “Uh uh, người không đi, ta liền ngoan ngoan uống thuốc.”

“Hoàng Thượng, thuốc đến đây.”

“Hảo, cho ta, Dạ, đến uống thuốc đi.”

“Uh.”

Trời dần dần tối sẫm, Tiêu Kỳ một mình ngồi ở bàn sách, nhìn xem sắc trời, nhìn nhìn lại đến cây đèn cây trên tay thị nữ, nghĩ thầm: Trời đã sắp tối, Hàn Nhiên sao lại chưa có trở về a?

Không biết bắt đầu từ khi nào, Tiêu Kỳ đã có thói quen chờ Hàn Nhiên, sau khi hắn trở về thì cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tâm sự hôm nay chuyện đã xảy ra, chính là hôm nay đều đã qua thời gian bình thường, nhưng Hàn Nhiên vẫn còn chưa có trở về.

“Đều đã trễ thế này, Hàn Nhiên sao còn chưa đến a? Có sự tình gì trì hoãn chăng?” Tiêu Kỳ một tay ghé

vào trên bàn học, một tay chống cằm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bên ngoài.

“Kì phi, ngài nên dùng bữa tối.” Một thị nữ nhắc nhở Tiêu Kì.

“Nhưng Hàn Nhiên còn không có trở về mà.....”

“Kì phi là muốn chờ Hoàng Thượng cùng nhau dùng bữa sao?”

“Uh.”

Ngay khi Tiêu Kì nói xong không lâu, ngoài cửa đi vào một người, Tiêu Kì tưởng là Hàn Nhiên,

liền cực kỳ phấn khởi mà chạy ra cửa, nhất thời mới phát hiện không phải Hàn Nhiên, mà là người thị vệ bên người Hàn Nhiên, Ngưng Mặc.

“Sao lại là người? Hàn Nhiên đâu?”

“Bẩm Kì Phi, Hoàng Thượng có chuyện quan trọng trong người, nên kêu thần đến báo cho ngài 1 tiếng, mấy ngày nay có thể không có thời gian đến đây, kêu ngài không cần chờ hần, Hoàng Thượng còn nói người nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Nga, ta đã biết, người trở về đi.” Tiêu Kì trong lòng nổi lên cảm giác mất mát nồng đậm.

Thấy Tiêu Kì từ vui sướng chuyển tới thương tâm, Ngưng Mặc cảm thấy được Tiêu Kì cũng không phải là đối Hàn Nhiên vô tình, tuy rằng sâu sắc bằng Hàn Nhiên, nhưng vẫn có.

Tiêu Kì yên lặng trở về nội thất, lấy có nói ăn uống không tốt kêu thị nữ đem đồ ăn toàn bộ thu thập đi xuống, lại đi đến bên giường, lẳng lặng ngồi vẫn không nhúc nhích, qua một lúc rất lâu mới nằm xuống, nhắm mắt lại, chính là Tiêu Kì một chút cũng không ngủ được, theo gối đầu ngẫm lấy ra một cái túi nhỏ, mở ra nó, cẩn thận lấy ra bên trong ngọc bội trân quý, đó là thứ quý giá nhất của cả đời Tiêu Kì.

Nhìn thấy ngọc, Tiêu Kì nhớ tới cảnh tượng ngày Dịch ca ca rời đi hần.

“Kì Nhi, khối ngọc này tặng cho người, ngọc nhận được ta, chỉ cần gặp được ta, nó liền phát ra ánh sáng hồng. Lúc ánh sáng hồng loé sáng, đó là lúc ta và người gặp lại gần nhau. Kì nhi, nhất định phải hảo hảo bảo tồn nó, đừng cho nó có chút tổn hại.”

“Ân, Kì nhi biết, Dịch ca ca người nên sớm trở về một chút a, Kì nhi chờ người.....”

“Dịch ca ca..... Kì nhi rất nhớ người....., Hàn Nhiên..... Người chừng nào thì trở về a.....”

Tối nay ngủ không được không phải chỉ có mình Tiêu Kì, Hàn Nhiên cũng là một người trong đó, thật vất vả hổng (dỗ) Nhiễm Dạ uống thuốc xong, làm yên lòng cho hắn ngủ, nhìn Nhiễm Dạ bên cạnh, nhưng trong lòng Hàn Nhiên lại nhớ đến Tiêu Kì: Không biết Tiêu Kì có ăn cơm thật ngon hay không; Hiện tại đã ngủ chưa; Tiêu Kì thích đá mền, không có mình ở bên cạnh, hắn có hay không hảo hảo đem mền đắp.....

Ánh Lâm mấy ngày nay vẫn bận rộn lo chuyện khoa cử, thật vất vả mới xong, hắn liền một lòng muốn đi xem Tiêu Kì, đồng thời hắn lại nhận được ý chỉ của Hàn Nhiên, nói hắn sắp xếp rảnh thì đi thăm Tiêu Kì, vì thế Ánh lâm liền chọn một buổi chiều ánh nắng tươi sáng, đi vào trong cung Tiêu Kì.

Tiêu Kì thấy Ánh Lâm tới đương nhiên rất vui vẻ, mấy hôm trước bởi vì Hàn Nhiên không có tới cảm thấy mất mát, cũng bởi vì Ánh Lâm tới mà tan thành mây khói, chính là Tiêu Kì mấy ngày liên tiếp đều không có ăn cơm thật ngon, an tâm ngủ, người khó tránh gầy hơn trước.

“Kì Kì, người gần đây thật gầy quá a, làm sao vậy?”

“Có sao? Không có a, ta tốt lắm a. Ánh Lâm ca, thi cử của người như thế nào rồi?”

“Kì kì người không cần lo lắng cho ta, nhưng thật ra người, gầy thành như vậy, Hoàng Thượng không có hảo hảo chiếu cố người sao?” Ánh Lâm vuốt hai má gầy gò của Tiêu Kì, rất là đau lòng.

“Hàn Nhiên đối với ta tốt lắm, Ánh Lâm ca, người không cần đoán mò rồi. Cùng ta đi ra ngoài đi một chút đi.”

Tiêu Kì cùng Ánh Lâm đi vào trong hoa viên lang thang, ngày gần đây thời tiết rất tốt, sau giờ Ngọ (khoảng 12 giờ trưa), ánh sáng cũng không quá chói mắt, ngược lại làm cho người ta cảm giác thực ấm áp, thực thích hợp để đi tản bộ sau giờ Ngọ.

“Kì Kì.....” Ánh lâm do do dự dự, không biết có nên hỏi hay không.

“Ánh Lâm ca, người làm sao vậy, có cái gì không thể nói ra sao?” Tiêu Kì nhìn thấy bộ dáng Ánh lâm muốn nói lại thôi, cảm giác Ánh lâm hẳn là có sự tình gì muốn hỏi mình mới đúng.

“Kì Kì a.....” Ánh lâm nghĩ thầm, nếu được biết đáp án khẳng định của Tiêu Kì, như vậy ít nhất tim của hắn nêu so với hiện tại sẽ dễ chịu chút, “Người thích Hoàng Thượng không?” Chần chờ xong, Ánh lâm vẫn là quyết định hỏi ra miệng.

“Huh? Đây..... Hàn nhiên hẳn đối với ta tốt lắm, những lúc tiếp xúc chung, rất thỏa mãn.” Tiêu kì nghĩ nghĩ, trả lời câu hỏi của Ánh Lâm.

“Kì kì.....”

“Làm sao vậy, Ánh Lâm ca.”

“Người kia, người hiện tại còn chờ hử không?”

“Dịch ca ca sao?.....” Nghe thấy Ánh lâm nhắc tới, Tiêu Kì trầm mặc, cách thật lâu mới mở miệng lần nữa
”Mặc kệ thế nào, chuyện tình ta quyết định là sẽ không thay đổi, cùng Dịch ca ca ước định hử phải đợi hử, liền nhất định sẽ chờ hử, tuy rằng cuối cùng có thể sẽ phụ lòng hử, ta cũng giống bây giờ sẽ chờ. Chính là hiện tại ngay cả hử ở nơi nào ta cũng không biết.....”

“Kì Kì, tốt lắm, không cần suy nghĩ, là Ánh Lâm ca không tốt, không nên nhắc tới, có duyên cho dù là cách xa nhau ngàn dặm, cuối cùng sẽ gặp lại, không phải sao?”

“Uh, không nghĩ. Khó được cái thời tiết tốt như vậy, chúng ta hử là hử hử hưởng thụ một chút, luôn đứng ở trong cung điện đều buồn phá hử ta..... Ha ha.....”

Hàn Nhiên ở nơi Nhiễm Dạ cũng hơn mười ngày, mỗi ngày trước khi vào triều, đều phải hống Nhiễm dạ uống thuốc, lại làm hử yên tâm mà ngủ. Hơn mười ngày sau, cả người Hàn nhiên cũng gầy yếu không ít.

“Dạ, bệnh của người cũng tốt lắm RỒI.”

“Ân, ta biết, người muốn trở về có phải hay không?” Nhiễm Dạ biết trong lòng Hàn Nhiên nghĩ đến Tiêu kì, bình thường buổi tối, Nhiễm Dạ có thể cảm giác được Hàn Nhiên nằm kế bên người không có ngủ, nhưng hử vẫn rất muốn đem Hàn nhiên giữ ở bên người, cho dù là nhiều một ngày cũng tốt.

“Dạ.....” Hàn nhiên trong lòng tuy rằng nhớ Tiêu kì, chính là hử buông tay Nhiễm dạ cũng

không được. (bắt cá 2 tay là xấu a~ =.)

“Hàn Nhiên, người vẫn nghĩ tới Tiêu kì, đúng hay không? Hơn nữa mỗi đêm đều nghĩ, đúng hay không? Hử ở người trong lòng cũng giữ lấy vị trí đầu tiên, đúng hay không? Hử so với ta trọng yếu hơn, đúng hay không?”

Bị Nhiễm Dạ hỏi liên tục như vậy, Hàn Nhiên cũng không biết nên trả lời như thế nào, Tiêu Kì cho hử cảm giác thật là không giống nhau, rất quen thuộc, nhưng lại có điểm xa lạ.

“Dạ, người suy nghĩ nhiều quá.”

“Thật là ta nghĩ nhiều lắm sao? Hàn Nhiên, ta và người cùng một chỗ đã muốn thiết nhiều năm, ta nghĩ ta

hiểu biết suy nghĩ của người, cho nên trong lòng người nghĩ cái gì, ta đại khái cũng có thể đoán được.”

“Dạ, không cần lấy người cùng Tiêu kì so sánh, hai người các người là bất đồng, đối với ta đều có ý nghĩa bất đồng, như thế nào có thể đánh đồng a?” Hàn Nhiên thừa nhận, hiện tại mức độ hấn quan tâm Nhiệm Dạ là so với trước kia ít rất nhiều, nhưng ở trong lòng hấn Nhiệm Dạ hấn vẫn là rất trọng yếu. Nhưng gần đây hai người bọn họ bởi vì chuyện Tiêu Kì, cũng có không ít tranh chấp.

“.....” Nhiệm Dạ trầm mặc trong chốc lát, mở miệng ”Thực xin lỗi Hàn nhiên, là ta không tốt, ta không nên nói như vậy, nhưng bởi vì ta yêu người, tuy rằng trước kia trong lòng đã muốn chuẩn bị tốt, nhưng khi sự tình chân chính đã xảy ra, cảm giác vẫn không đồng dạng như vậy, trong lòng không chế không nổi muốn lưu lại người. Ta về sau sẽ không như vậy.”

Nước mắt cố nén cũng rơi xuống.

Hàn Nhiên đem Nhiệm Dạ ôm vào trong ngực, an ủi nói “Dạ, đừng khóc, ta biết cho tới nay

đều thực ủy khuất người, là ta làm không được tốt. Về sau ta sẽ dành nhiều thời gian ở cùng người.”

“Hàn Nhiên.....”

5. Chương 5

“Hoàng Thượng, người đã thật lâu chưa có đi xem qua Kì phi....”

“Ta biết, Ngưng Mặc, gần đây Tiêu Kì khỏe không?”

“Nghe nô tỳ nói, lúc trước Kì phi ăn rất ít, ngủ cũng luôn không an ổn. Bất quá sau đó có biểu ca ở chung, gần đây giống như tốt lên không ít.....”

“Lạc Ánh Lâm mỗi ngày đều đến sao?” Tuy nói Ánh Lâm là Hàn Nhiên kêu đi bồi Tiêu Kì, Tiêu Kì vui vẻ, Hàn Nhiên tự nhiên cũng vui vẻ, nhưng Hàn Nhiên nghĩ đến Tiêu Kì bởi vì Ánh Lâm mà vui vẻ không ít, trong đầu vẫn thực buồn bực.

“Nếu không có chuyện gì quan trọng, cơ hồ mỗi ngày đều đến.”

“Thiệt là..... Đi, chúng ta hiện tại phải đến chỗ Tiêu Kì.”

Khi Hàn Nhiên và Ngưng Mặc đi vào nơi ở của Tiêu Kì, vừa lúc thấy Tiêu Kì và Ánh Lâm ngồi trước bàn

vẽ tranh, hai người vừa vẽ tranh, vừa cười nói.

Tươi cười của Tiêu Kỳ là tươi cười đẹp nhất Hàn Nhiên thấy qua trong đời này, một nụ cười mỉ hoặc chúng sinh, bất luận kẻ nào thấy nét tươi cười của hắn cũng sẽ khó có thể quên, hiện giờ nhìn thấy Tiêu Kỳ cười với Ánh Lâm vui vẻ như vậy, trong lòng muốn bao nhiêu khó chịu thì có bấy nhiêu khó chịu.

Vì thế, Hàn Nhiên lập tức đi đến bên cạnh bọn họ “Tiêu Kỳ.....”

Tiêu Kỳ ngẩng đầu nhìn một cái, nguyên lai là Hàn Nhiên hơn mười ngày chưa thấy, hiện giờ rốt cục nhìn thấy, có loại kích động nói không nên lời “Hàn Nhiên, người rốt cục đã trở lại a, sự tình đều xong rồi sao?”

“Uh, không sai biệt lắm, Tiêu Kỳ, người thật gầy quá a.” Hàn Nhiên cũng không để ý Ánh Lâm ở không đang nhìn hai người bọn họ, đi lên trước ôm lấy Tiêu Kỳ, “Ôm vào, đều chỉ có xương cốt, không có ăn cơm ngon sao?”

“Có ăn, nhưng ăn uống không tốt lắm.”

Ánh Lâm bên cạnh nhìn thấy Hàn Nhiên cùng Tiêu Kỳ, từ lời nói và hành vi của Hàn Nhiên xem ra, hẳn là hắn cũng rất thương yêu Tiêu Kỳ, thế này, Ánh Lâm mới dần dần yên tâm.

“Nếu hoàng thượng tới, vậy thảo dân cáo lui trước.”

“Hảo, người đi xuống đi.”

Chờ Ánh Lâm đi, Hàn Nhiên nhìn Tiêu Kỳ, hỏi “Tiêu Kỳ a, mấy ngày này ta không có tới, người có nhớ ta hay không?”

“Đương nhiên có a, Hàn Nhiên, người bề bộn nhiều việc sao?” Tiêu Kỳ cười hì hì nói.

“Uh..... Gần đây nhiều việc, cho nên không thể thường xuyên đến, người không để ý chứ?” Hàn Nhiên nghĩ trước tính sau vẫn quyết định trước không cần nói với Tiêu Kỳ chuyện của Nhiệm Dạ.

“Sao có thể, Hàn Nhiên là hoàng đế, phải lấy quốc sự làm trọng, không biết có cái gì... ta có thể giúp được hay không?”

“Không có việc gì, việc này tự mình có thể xử lý, qua trận thì tốt rồi, người không cần lo lắng cho ta.”

“Uh, Hàn Nhiên, người phải hảo hảo chiếu cố chính mình.”

“Ta sẽ. Người cũng vậy.”

Đã nhiều ngày, Tiêu Kỳ ở trong cung không thú vị, nghĩ đến thái hậu thương hấn như vậy, mà chính mình cũng thật lâu không có đi vấn an thái hậu, liền tùy tiện kêu một nô tỳ, hỏi một chút cung điện thái hậu ở nơi nào, liền một mình chạy mất.

Hoàng cung thật sự không phải lớn bình thường, Tiêu Kỳ dựa theo sự chỉ dẫn của nô tỳ, cứ đi tới đi tới cũng không biết đây là nơi nào, mơ mơ màng màng tiếp tục đi tiếp vài vòng, loáng thoáng chứng kiến phía trước có hai bóng người, Tiêu Kỳ tưởng Hàn Nhiên và Ngưng Mặc, vui vẻ muốn đi ra phía trước, nhưng vừa định tiến lên, lại phát hiện trong hai người, trong đó một người là Hàn Nhiên không sai, nhưng người kia không phải Ngưng Mặc!

Tiêu Kỳ lập tức trốn sau núi giả, tính toán xem cẩn thận, nhưng mà chứng kiến một màn cũng làm hấn tan nát cõi lòng.

Trong lòng Hàn Nhiên ôm một người xa lạ, mà hai tay người kia vòng quanh thắt lưng Hàn Nhiên, hai người vừa nói vừa cười, trong mắt người bình thường, hai người bọn họ hiển nhiên là một đôi hạnh phúc, mà ở trong mắt Tiêu Kỳ giờ phút này lại thập phần chói mắt.

Nước mắt đã không chịu thua kém từ hốc mắt rơi xuống, Tiêu Kỳ thế mới biết nguyên lai chính mình đã thích Hàn Nhiên như vậy, thấy hấn cùng những người khác ở chung một chỗ, liền thương tâm giống như mũi khoan đâm vào tim.

Không muốn tiếp tục xem, Tiêu Kỳ xoay người thoát đi nơi thương tâm này, hấn không muốn dừng lại, hấn cũng không muốn trở lại tẩm cung, hấn thậm chí không muốn ở trong cung điện này.

Tiêu Kỳ đời này hận nhất đúng là người khác lừa gạt hấn, nhưng mà Hàn Nhiên lại thật sự lừa gạt hấn, thương tổn hấn, nghĩ đến mấy ngày trước đây Hàn Nhiên nói phải xử lý công biệc trong triều. Trên thực tế, mỗi ngày cùng người kia ở chung một chỗ, trong lòng thật sự rất khổ sở.

Tiêu Kỳ chạy mệt, dừng lại nhìn xem, phát hiện tất cả chung quanh đều xa lạ. Tiêu Kỳ biết mình lạc đường, nhưng lúc này hấn không muốn tìm bất kỳ ai trợ giúp. Hấn thậm nghĩ một mình ở yên một chỗ, tự làm mình bình tĩnh.

Lúc gần tối, Hàn Nhiên đi vào tẩm cung Tiêu Kỳ, ở cửa kêu hai tiếng Tiêu Kỳ, nhưng bên trong nhưng không ai đáp lại hấn, càng thêm không ai đi ra nghênh đón hấn.

“Người tới.”

Một nữ tỳ vội vàng tiến vào, thấy Hàn Nhiên “Hoàng Thượng, ngài có cái gì phân phó?”

“Tiêu Kỳ đâu? Hấn đi đâu?”

“Hồi Hoàng Thượng, một mình Kì chủ tử đến chỗ thái hậu, bây giờ còn chưa trở về.”

“Đi chỗ thái hậu sao? Không có khả năng a, ta vừa mới trở về từ chỗ thái hậu. Hẳn đi khi nào?”

“Bữa trưa đã đi. Còn không cho chúng nô tỳ đi theo.”

“Cái gì? Mau đi ra tìm tiêu kì, tìm không thấy không cần về đây!”

“Dạ dạ.” Nô tỳ nghe mệnh lệnh của Hàn Nhiên xong liền vội vàng đi xuống. Có một loại dự cảm không tốt nổi lên trong lòng Hàn Nhiên, buổi chiều hôm nay hẳn mang theo Nhiễm Dạ cùng đến chỗ thái hậu, nhưng cũng không biết Tiêu Kì cũng đi. Hoàng cung lớn như vậy, Tiêu Kì có thể lạc đường hay không? Mang theo lo lắng, sợ hãi, Hàn Nhiên cũng vội vàng lao ra cung điện đi tìm Tiêu Kì.

Trời dần dần tối sầm xuống, Tiêu Kì như trước không muốn trở về, một mình lẳng lặng ngồi trên một tảng đá, nước mắt đã muốn dính ướt cả gương mặt hắn, lại vẫn có nước mắt đang lưu lại. Tiêu Kì đột nhiên nghe thấy chung quanh có người gọi to tên hắn, hắn không có xuất hiện, ngược lại trốn đến nơi càng bí mật hơn.

“Kì phi, người ở nơi nào?”

“Kì phi, người có ở gần đây không?”

“Kì phi, người mau ra đây a?”

Một thanh âm quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn vang lên “Tiêu Kì, người ở nơi nào? Người mau ra đây đi!”

Nghe được thanh âm của Hàn Nhiên, Tiêu Kì càng thêm sợ hãi, hắn không muốn gặp lại Hàn Nhiên, lại càng không muốn để Hàn Nhiên tìm được hắn. Dần dần, tiếng quát ở bên tai Tiêu Kì nhỏ đi, người cũng bắt tri bắt giác té trên mặt đất, ngất đi.....

Hàn Nhiên ở bên giường Tiêu Kì thủ mấy ngày mấy đêm, lại như cũ không thấy Tiêu Kì có dấu hiệu tỉnh lại gì, trong lúc này, thái hậu đến thăm tiêu kì, trừ bỏ đau lòng vẫn là đau lòng, một đứa nhỏ tốt như vậy sao có thể trở thành thế này?!

Ai cũng không biết Tiêu Kì vì cái gì lại té xỉu ở bên tảng đá, chỉ nhớ rõ ngay lúc đó trời u tối, chỉ chốc lát sau liền nổi lên mưa to, đợi đến lúc bọn họ tìm được Tiêu Kì thời, nhiệt độ cơ thể hắn không phải nóng bình thường, thái y tìm thật lâu mới miễn cưỡng khống chế được Tiêu Kì, không cho hắn tiếp tục phát sốt.

Ánh Lâm thu được tin tức của người hầu truyền đến, ngựa không dừng vó chạy như bay về phía hoàng cung, khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Tiêu Kì, tâm cơ hồ đều nát ra..... Điều duy nhất hắn có thể

làm là giống như Hàn Nhiên, bồi ở bên người Tiêu Kỳ, cùng đợi Tiêu Kỳ tỉnh lại.

Trải qua chờ đợi thật lâu, rốt cục Tiêu Kỳ ở một đêm khuya phát ra tiếng kêu nhỏ "Ánh... Ánh... Lâm... Ca..."

Ánh Lâm nghe thấy Tiêu Kỳ đang hô hấn, lập tức chạy đến bên giường Tiêu Kỳ, phát hiện Tiêu Kỳ nửa mở ra ánh mắt, cảm giác cao hứng không cần nói cũng biết.

Tiêu Kỳ tỉnh lại, Hàn Nhiên tự nhiên là thập phần vui vẻ, nhưng khi hấn nghe thấy tiếng thứ nhất khi Tiêu Kỳ hô lúc tỉnh lại là Ánh Lâm, cước bộ bước về phía trước nhất thời dừng lại.

Hàn Nhiên cảm thấy được bất an, vì cái gì? Vì cái gì Tiêu Kỳ hô chính là Ánh Lâm mà không phải mình? Chẳng lẽ mình ở trong lòng Tiêu Kỳ là không có địa vị như vậy? Hay là người chân chính trong lòng Tiêu Kỳ thích là Lạc Ánh Lâm, mà không phải mình? Hàn Nhiên cảm thấy thực mê mang, hấn rất muốn biết trong lòng Tiêu Kỳ mình rốt cuộc tồn tại như thế nào?

Nhưng mà lúc này Hàn Nhiên nhìn thấy Tiêu Kỳ cùng Ánh Lâm, lại làm sao cũng không mở miệng được. Hấn lo lắng Tiêu Kỳ, nhưng không muốn thấy Tiêu Kỳ cùng Ánh Lâm ở chung, cho nên hấn chịu đựng đau lòng, lựa chọn rời phòng, để chính mình hảo hảo bình tĩnh suy nghĩ một chút.

"Hoàng Thượng, Kỳ phi tỉnh, ngài cũng không đi xem sao?"

"Ngưng Mặc, ta cảm thấy được ta rất không hiểu hấn, hấn thích cái gì, chán ghét cái gì, trong lòng nghĩ như thế nào, trẫm căn bản cái gì cũng không biết....."

"Hoàng Thượng, vấn đề này lúc trước ngài cũng nói qua."

"Trẫm biết..... Ngươi có biết Tiêu Kỳ tỉnh lại, người thứ nhất hô to chính là Lạc Ánh Lâm, Lạc Ánh Lâm hay không..... Một người hô tên người khác trong lúc bất lực nhất, nhất định là người quan trọng nhất trong lòng hấn. Tuy nói từ nhỏ Tiêu Kỳ đã cùng sinh hoạt với Lạc Ánh Lâm, nhưng trải qua nhiều thời gian ở chung như vậy, trẫm đối hấn thật là tốt, chẳng lẽ hấn đều nhìn không thấy sao?" Ngữ khí Hàn Nhiên thật không tốt, nhất là lúc nhắc tên Ánh Lâm.

Ngưng Mặc nghe thấy Hàn Nhiên xưng mình là trẫm, trong lòng nhất thời hiểu được, xem ra Hàn Nhiên lần này thật sự tức giận. Bình thường Hàn Nhiên, trừ bỏ vào triều, lúc khác đều là người thực hiện hòa, đối người thân cận, Hàn Nhiên bình thường cũng sẽ không nói "Trẫm", hấn cảm thấy được như vậy cảm giác rất xa lạ, nhưng mà chỉ có lúc cực kỳ tức giận, mới có thể nói. Hiện giờ xem ra Lạc Ánh Lâm này tuyệt đối là chọc tới Hàn Nhiên.

"Hoàng Thượng, Kỳ phi cũng là ở trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê hô lên, người từ làm gì vì việc này mà tức giận lớn như vậy! Sẽ hại đến long thể."

“Ngưng Mặc.....”

“Hoàng Thượng, người không cần nghỉ nhiều nữa, mấy ngày nay ngươi cũng không chớp mắt, ngài vẫn nên hảo hảo nghỉ ngơi một chút, lại đi xem Kì phi, có lẽ chờ người gặp mặt Kì phi, người liền cảm thấy được là người suy nghĩ nhiều quá, trong lòng Kì phi hẳn là đối Hoàng Thượng có tình.”

Ngưng Mặc cho tới bây giờ chưa từng chứng kiến Hàn Nhiên bất lực như vậy, trước kia cho dù có khó khăn lớn hơn, Hàn Nhiên cũng sẽ đối với chính mình tràn ngập tin tưởng, dũng cảm kiên cường đi qua, nhưng lần này, Hàn Nhiên trước mắt giống như là một đứa nhỏ bị thương tổn thật lớn, làm đau lòng người.....

Ánh Lâm một lòng nghĩ đến Tiêu Kì, sau khi làm Tiêu Kì yên lòng ngủ, mới phát hiện Hàn Nhiên vừa rồi còn ở đã không thấy. Mấy ngày nay, Hàn Nhiên đối Tiêu Kì quan tâm, bảo vệ, đều là Ánh Lâm tận mắt nhìn thấy, hẳn có thể cảm giác được Hàn Nhiên dùng tình sâu với Tiêu Kì, nhưng vì cái gì hẳn lựa chọn rời đi... khi Tiêu Kì tỉnh lại?

Ở trong thời gian ngắn ngủi lúc Tiêu Kì tỉnh lại, Ánh Lâm cũng không dám hỏi Tiêu Kì vì sao lại té xỉu ở nơi đó, hẳn cảm thấy được trong lòng Tiêu Kì cố ý cất dấu cái gì, không muốn nói ra.

“Kì Kì.... Ngươi rốt cuộc làm sao vậy, có sự tình gì ngay cả ta cũng không muốn nói ra, ta rốt cuộc nên bắt ngươi làm thế nào mới tốt...”

Hôm sau, Hàn Nhiên nghe lời nói của Ngưng Mặc xong, muốn đi xem Tiêu Kì, nhưng khi hắn đến cửa, bên trong truyền ra tiếng cười của Tiêu Kì và Ánh Lâm, xem ra hai người hẳn là rất vui vẻ.... Hàn Nhiên muốn quay đầu bước đi, lại bị Ngưng Mặc ngăn cấm.

“Hoàng Thượng, nếu đến đây, liền vào xem đi, ngài không phải đã nói Kì phi vui vẻ, người cũng sẽ vui vẻ, hiện giờ sức khỏe Kì phi chuyển biến tốt đẹp, ngài càng nên quan tâm hắn mới đúng, Ánh Lâm kia cũng chỉ là biểu ca của Kì phi mà thôi, mà Hoàng Thượng cùng Kì phi là vợ chồng, quan hệ không giống, cảm tình cũng không giống nhau, Hoàng Thượng.”

“Uh, Ngưng Mặc, ngươi nói rất đúng, mặc kệ thế nào, ta đều nên đi xem hắn mới đúng.”

“Tiêu Kì.”

Tiêu Kì nghe được Hàn Nhiên đang kêu mình, mặt vốn mang vui sướng nhất thời trầm xuống dưới, sau khi nhìn thoáng qua Hàn Nhiên, cũng không nhìn lại thêm lần nào nữa. Không khí trong phòng lập tức biến lạnh không ít.

Ánh Lâm nhìn thấy hàn nhiên đến đây, đã muốn đứng dậy lui ra ngoài, để cho Tiêu Kì cùng Hàn Nhiên hảo hảo nói chuyện. Nhưng Tiêu Kì thấy ánh lâm muốn đi, vội vàng kéo ống tay áo Ánh Lâm không cho hắn rời đi.

“Ánh Lâm ca, ngươi không cần đi. Trừ bỏ ca, ta không muốn gặp người khác.....”

“Kì Kì, Hoàng Thượng không phải người khác, ta đi ra ngoài, các ngươi hảo hảo tâm sự.....” Vì thế, Ánh Lâm bỏ tay Tiêu Kì ra, cùng Ngưng Mặc đi xuống.

“Trầm Tiêu Kì, ngươi thật không muốn gặp lại trầm như vậy?” Hàn Nhiên hiển nhiên là bị lời nói vừa rồi của Tiêu Kì chọc giận.

“Đúng vậy.” Tiêu Kì căn bản không nhìn Hàn Nhiên, trên mặt không có biểu cảm gì.

“Ngươi.....”

Hai người đều trầm mặc.....

“Trầm rốt cuộc kém Lạc Ánh Lâm chỗ nào? Trầm quan tâm ngươi tuyệt đối không kém Lạc Ánh Lâm. Ngươi cứ toàn tâm toàn ý thích hấn như vậy, có phải hay không? Nếu đúng vậy, lúc trước ngươi tại sao còn đáp ứng thái hậu tiến cung, ngươi có thể cùng hấn cao chạy xa bay, chẳng lẽ ngươi tiến cung chính là vì đùa giỡn trầm sao? Ngươi cảm thấy được đùa như vậy tốt lắm sao? Trầm Tiêu Kì, ngươi trả lời ta!”

Hàn Nhiên đi đến bên cạnh Tiêu Kì, nắm lấy bả vai Tiêu Kì, Tiêu Kì tuy rằng bị nắm vô cùng đau, nhưng hấn như trước một chữ cũng không nói, nước mắt đã giữ lại trong bất tri bất giác.

“Trầm Tiêu Kì, ngươi trả lời ta, nếu ngươi cho tới bây giờ chưa từng thích ta, ta lập tức để cho ngươi đi, ngươi trả lời ta.....”

“Ta, không, yêu, thích, ngươi.”

“Hảo, đây là ngươi nói, mời ngươi nhớ kỹ, Trầm Tiêu Kì.” Hàn Nhiên hung hăng đẩy Tiêu Kì một phen, tức giận đến không quay đầu lại xoay người bước đi.

Tiêu Kì bị Hàn Nhiên đẩy, ngã vào góc giường, ngọc bội vẫn cất chứa trong lòng rút đi ra. Khiến cho Tiêu Kì khiếp sợ là, khối ngọc kia lại loé ánh sáng đỏ....

6. Chương 6

Tiêu Kì nhìn thấy ngọc bội loè loè sáng lên bên cạnh, nội tâm bắt đầu bất an giãy dụa: Chẳng lẽ Hàn Nhiên là Dịch ca ca lúc trước sao? Chẳng lẽ người ta vẫn yêu chính là Hàn Nhiên sao? Nếu đúng vậy, vì cái gì hấn đã không còn nhớ ta? Nếu không phải, ngọc bội kia tại sao lại sáng lên?

Tiêu Kỳ cảm thấy giờ phút này mình thực mê mang, cẩn thận ngấm lại, Hàn Nhiên cùng Dịch ca ca năm đó thật sự có rất nhiều chỗ tương tự, có thể bởi vì một vài nguyên nhân đặc biệt, cho nên hắn mới quên mình; giả dụ Hàn Nhiên thật sự là Dịch ca ca năm đó, mình thương hắn đó là việc cực kỳ chắc chắn, nhưng hiện tại nếu phải nói cho Hàn Nhiên cảm giác của mình đối với hắn, vậy tất phải có một người tiếp thu lòng của Nhiễm Dạ, nhưng chính mình không phải đúng là bởi vì Nhiễm Dạ mà mâu thuẫn âm ỉ với Hàn Nhiên sao, nếu nhận Nhiễm Dạ, điều này sao có thể?

Tiêu Kỳ thừa nhận hắn có một chút ích kỷ nho nhỏ, hắn hy vọng người mình yêu có thể toàn tâm toàn ý đối đãi mình thật tốt, hắn không hy vọng chia sẻ người yêu của hắn với người khác, yêu một người là phải một lòng một dạ. Nhưng hắn yêu chính là quân vương, nhất định không có khả năng độc hưởng tình yêu của quân vương.

Tiêu Kỳ cầm lấy ngọc bội, gắt gao nắm trong tay, trong miệng không ngừng nhẹ giọng nói “Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?.....”

Tiêu Kỳ không có đem chuyện này nói cho bất luận kẻ nào, Hàn Nhiên từ sau lần cãi nhau đó cũng không thấy tới nơi này nữa, tưởng niệm như thủy triều đánh úp lại, Tiêu Kỳ u buồn đã lâu, rốt cục quyết định, mặc kệ thế nào, ít nhất mình tạm thời phải gặp Hàn Nhiên trước, vô luận kết quả thế nào, đều phải hảo hảo nói chuyện với hắn, hỏi chuyện tình năm đó một chút.

Cách vài ngày, đợi đến lúc thân thể của chính mình tốt không sai biệt lắm, Tiêu Kỳ lập tức quyết định đi tìm Hàn Nhiên.....

“Hoàng Thượng, Kỳ phi cầu kiến bên ngoài.” Ngưng Mặc bẩm báo với Hàn Nhiên, Tiêu Kỳ tìm hắn.

“Hắn không phải không muốn gặp ta sao, bây giờ còn tới làm gì? Chẳng lẽ nói hắn hết bệnh rồi, liền khẩn cấp muốn đến chào từ biệt? Ngưng Mặc, nói với hắn, lúc trước là hắn không muốn gặp ta, hiện giờ là, trẫm không muốn gặp hắn..... Người bảo hắn đi.....” Nếu là lúc trước, Hàn Nhiên nghe thấy Tiêu Kỳ chủ động tìm đến hắn, đương nhiên là mặt mày vui vẻ, nhưng hiện tại Hàn Nhiên đang tức giận, Tiêu Kỳ tìm đến hắn, không thể nghi ngờ chính là làm cho Hàn Nhiên càng thêm tức giận mà thôi.

“Vâng, Hoàng Thượng.”

Ngưng Mặc đi ra ngoài điện, thấy ánh mắt khẩn thiết của Tiêu Kỳ, không đành lòng nói “Kỳ phi, ngài vẫn là trở về đi, Hoàng Thượng có việc, hôm nay chỉ sợ ngài không gặp được.”

“Ta biết, Ngưng Mặc, van cầu người lại đi nói với Hàn Nhiên, ta thật sự rất muốn gặp hắn một lần, ta có lời nói với hắn, ta cầu người, không gặp được hắn, ta sẽ không trở về.” Dứt lời, liền quỳ trên mặt đất cầu xin Ngưng Mặc.

“Kỳ phi, người mau đứng lên, thần không đảm đương nổi a.....” Muốn nâng dậy Tiêu Kỳ, nhưng Tiêu Kỳ chết sống không chịu, không có biện pháp, Ngưng Mặc đành phải nói “Kỳ phi, thần sẽ giúp ngài hướng Hoàng thượng thông báo một tiếng, nếu Hoàng Thượng vẫn không chịu gặp ngài, vậy thần cũng không có biện pháp; Kỳ phi, nơi này cũng rất lạnh, ngài vừa mới khỏi bệnh, không nên quỳ.....”

“Cám ơn người, Ngưng Mặc. Hàn Nhiên không đáp ứng gặp ta, ta sẽ không đứng lên.”

Ngưng Mặc nhìn thấy bất đắc dĩ, đành phải lập tức đi bẩm báo Hàn Nhiên.

Ngưng mặc trở về, thần tình u buồn “Hoàng Thượng, Kì phi nói, hắn sẽ đợi cho ngài đáp ứng gặp hắn mới thôi..”

“Hừ.... Để cho hắn chờ đi, không cần để ý đến hắn.” Hàn Nhiên ngoài miệng là nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn là có một tia muốn nhìn thấy Tiêu Kì.

“Nhưng sức khỏe Kì phi vừa mới tốt, thân thể nghìn vàng mà để hắn quỳ gối bên ngoài như vậy cũng không phải biện pháp....”

“Nga, quỳ? Tốt lắm a, hắn muốn quỳ bao lâu thì quỳ bao lâu.....”

“Hoàng Thượng.....”

“Ngưng Mặc người không cần nói thêm nữa, ngay cả người ta cũng phạt.”

“Vâng.”

Hàn Nhiên biết Tiêu Kì quỳ gối bên ngoài, trong lòng vẫn nhịn không được đau lòng lên, tốt xấu chính mình đối hắn vẫn là yêu sâu đậm, cũng không phải nói quên là có thể quên, nói buông tha cho có thể buông tha cho.

Tiêu Kì đến, hoàn toàn đánh vỡ đầu óc của Hàn Nhiên, ngay cả tấu chương cũng nhìn thấy trái ngược, mà hết thấy điều này Ngưng Mặc đều xem ở trong mắt, nhưng không tốt làm trò nói thẳng với Hàn Nhiên mà thôi.

“Ngưng Mặc, đi, chúng ta nơi của Dạ.”

“Vâng, Hoàng Thượng.”

Hàn Nhiên đi ra ngoài điện, thấy Tiêu Kì vẫn không nhúc nhích quỳ gối nơi đó như trước, dung nhan tuyệt mỹ hiện nay lại tái nhợt không chịu nổi, mặc cho ai nhìn liền đau lòng không thôi, huống chi vẫn là một người nam nhân hắn yêu.

“Hàn Nhiên, người rốt cục đi ra gặp ta.” Thấy Hàn Nhiên đi ra, trên mặt Tiêu Kì lập tức nở rộ nụ cười sáng lạn.

“Ta muốn gặp không phải người, ban đêm. Người đã thích người khác, như vậy ta cũng có thể như người thích người khác....” Hàn Nhiên nói xong, tăng cước bộ lên, hắn rất sợ chính mình không đành lòng một cái, xông lên đem Tiêu Kỳ nâng dậy ôm vào trong lòng.... Hắn hận chính mình lại có nhiều không tha như vậy.

“Dạ....” Vén vén một chữ này làm cho Tiêu Kỳ quên mất nguyên bản tìm Hàn Nhiên để nói gì, hắn đứng ở tại chỗ, lẳng lặng xem Hàn Nhiên dần dần đi xa, biến mất ở sau lưng một gốc cây.....

Tiêu Kỳ quỳ chính là suốt một ngày, quỳ đến hắn hai chân run lên, toàn thân một chút khí lực cũng không có, tuy rằng thân thể đã bắt đầu lung lay sắp đổ, Tiêu Kỳ vẫn như cũ chờ Hàn Nhiên, hắn biết lúc trước mình đối với Hàn Nhiên có chút quá phận, Hàn Nhiên tốt với mình như vậy, mà mình lại luôn thương tổn hắn, không quý trọng tốt.

Người luôn ở thời điểm mất đi mới biết được quý trọng, nhưng mà nếu biết phải quý trọng, cho nên liền nhất định phải hết sức đi挽回 (cứu vãn), chẳng sợ chỉ có hy vọng cực kì bé nhỏ, không tiếc tất cả.

Tiêu Kỳ kiên trì phải làm như vậy, Ánh Lâm khuyên bảo nhiều lần cũng vô pháp thay đổi ước nguyện ban đầu của Tiêu Kỳ.

“Kì Kì a, không cần tiếp tục chờ nữa, thân thể của người cũng vừa mới khỏe, vẫn quỳ như vậy cũng không phải biện pháp a.”

“Ánh Lâm ca, người đi về trước đi, có một số việc ta nhất định phải nói rõ ràng với Hàn Nhiên, bằng không ta sẽ không tâm an.”

“Người đã phải đợi, như vậy ta cùng chờ hắn với người....”

“Ánh Lâm ca.....”

Tối tối lui lui vài ngày, Tiêu Kỳ vẫn quỳ gối nơi đó, mỗi lần Hàn Nhiên đi qua bên người Tiêu Kỳ, thấy Ánh Lâm vẫn ở bên cạnh Tiêu Kỳ, cơn tức lại không đánh mà đến.

“Lạc Ánh Lâm, hiện tại Tiêu Kỳ là Kỳ phi của trẫm, cho dù người là biểu ca của hắn, người ôm hắn như vậy, để cho những người khác thấy, nói như thế nào? Người không để ý những lời đồn đãi nhảm nhí này sao? Hay là người cố ý cấp cho trẫm một việc khó khăn?” Hàn Nhiên cảm tức Ánh Lâm.

“Thảo dân không có ý tứ này, thảo dân không đành lòng nhìn Kỳ Kỳ như vậy, thân thể của hắn vừa mới khỏe. Chẳng lẽ ngay cả gặp hắn một lần người cũng không nguyện ý sao? Nhìn thấy hắn như vậy, người có biết đau lòng hay không, từ nhỏ hắn chưa từng chịu qua ủy khuất như vậy, hiện giờ hắn vì gặp người cam nguyện như vậy, người chẳng lẽ không có một chút cảm giác đau lòng sao? Người hắn không phải là một động vật máu lạnh chứ. Sớm biết như thế, lúc trước để cho Tiêu Kỳ tiến cung, chính là một cái thiên đại sai lầm.” Ánh Lâm vừa ôm Tiêu Kỳ vừa trả lời vấn đề của Hàn Nhiên, hiển nhiên lần này hắn cũng bị Hàn Nhiên chọc giận.

“Hàn.... Nhiên...” Tiêu Kỳ ngay cả một chút khí lực nói chuyện cũng không có.

“Hảo, người đã thương hấn như vậy, người liền dẫn hấn đi đi. Ngưng Mặc, chúng ta đi.”

“Không cần người nói, ta cũng sẽ dẫn hấn rời đi.” Nói xong, Ánh Lâm không để ý Tiêu Kỳ giãy dụa, ôm lấy Tiêu Kỳ, trở lại cung điện của Tiêu Kỳ.

Người Tiêu Kỳ mặc dù là đã trở lại, nhưng hiển nhiên tâm còn tại nơi của Hàn Nhiên.

“Kì Kì, người không cần vì một người như thế mà thương tổn chính mình.” Mấy ngày nay, Ánh Lâm suy nghĩ rất nhiều, đối mặt Hàn Nhiên như vậy, Ánh Lâm nhẫn nại không nổi nữa, hấn do dự thật lâu vẫn là muốn đem lời nói trong đáy lòng hướng Tiêu Kỳ nói rõ ràng. “Ta có một vài lời muốn nói cùng người, ở giữa người không nên nói leo, lắng lắng nghe ta nói xong lời.”

“Ánh Lâm ca, người muốn nói với ta cái gì?”

“Kì Kì, cho tới nay, hai người chúng ta đều sinh hoạt cùng nhau, có thể chiếu cố người tốt, chính mình cũng rất vui vẻ, cho tới nay, ta đều không có đem tình cảm thực của mình biểu hiện ra ngoài với người, ta nghĩ người vào cung có lẽ Hoàng Thượng sẽ hảo hảo yêu thương người, như vậy cảm tình của ta có nói ra hay không cũng không có quan hệ gì, nhưng hiện giờ ta nhìn thấy hấn thương tổn người như vậy, người bảo ta làm sao bây giờ, cho tới bây giờ người chưa từng chịu qua bức ury khuất này, vì thế ta trước lo sau nghĩ thật lâu, vẫn là muốn nói thẳng cảm tình của ta đối với người, ta đối với người từ rất sớm lúc trước đã không phải tình huynh đệ đơn giản như vậy, ta đối với người đã sinh ra tình yêu, Kì Kì, cho tới nay ta đều thực yêu của người, người có hiểu chưa? Ta biết hiện tại người có thể nhất thời không tiếp thu được ta, nhưng bằng cảm tình nhiều năm của chúng ta, ta tin tưởng người cũng sẽ chậm rãi nhận ta, ta có thể chờ người, vẫn chờ người.....”

Tiêu Kỳ nghe thấy những lời này của Ánh Lâm trợn mắt há hốc mồm, hấn không biết chính mình nên trả lời Ánh Lâm như thế nào.

Ánh Lâm quay mặt về phía Tiêu Kỳ, nhìn thấy người yêu mến trước mắt, giật mình, liền tiến lên cường hôn môi Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ cả kinh, muốn đẩy Ánh Lâm ra, bất đắc dĩ khí lực của mình không còn, nhưng vẫn chống cự hết sức.

Lúc này tất cả lại vừa khéo rơi vào trong mắt Hàn Nhiên, vì trong lòng có bất an mà tiến đến thăm Tiêu Kỳ, lửa giận trong lòng nhất thời phát tiết đi ra.

“Lạc Ánh Lâm, Trầm Tiêu Kỳ, các người đang làm cái gì!!!!” Lúc này Hàn Nhiên đã không thể dùng sôi gan để hình dung, ngay cả ý niệm giết Ánh Lâm trong đầu hấn cũng không tự chủ được dâng lên.

Tiêu Kỳ và Ánh Lâm nghe thấy thanh âm của Hàn Nhiên, lập tức dừng lại, nhìn lại nơi phát ra thanh âm, phát hiện Hàn Nhiên nổi giận đùng đùng đứng ở cửa.

“Hàn Nhiên.... Người không cần hiểu lắm, ta cùng Ánh Lâm ca thật sự không có gì.” Tiêu Kì vừa nói vừa giãy ra khỏi lòng của Ánh Lâm, chạy về phía Hàn Nhiên, lôi kéo tay áo Hàn Nhiên, khóc khẩn cầu hấn tin tưởng chính mình.

So sánh với Tiêu Kì, Ánh Lâm lại có vẻ bình tĩnh vừa phải “Không có gì hiểu lắm, ta yêu Kì Kì, đó là sự thật, người đã không thể cho Kì Kì hạnh phúc, như vậy hạnh phúc của hấn liền để ta cấp cho.”

Hàn Nhiên thật là tức giận, nhưng thấy Tiêu Kì thương tâm khóc như vậy, càng thêm làm hấn đau lòng, mấy ngày trước hấn một mực nghĩ đến chuyện của Tiêu Kì, tới cuối cùng hấn vẫn là không buông tha cho Tiêu Kì được, hấn quyết định vẫn là tới nghe một chút xem Tiêu Kì sẽ nói với hấn chuyện gì, nhưng khi hấn vào lại thấy một màn như vậy, bảo hấn làm sao chấp nhận.

Từ rất sớm lúc trước Hàn Nhiên liền cảm thấy cảm tình Ánh Lâm đối với Tiêu Kì đều không phải là cảm tình huynh đệ bình thường, nhưng khi đó, quan hệ của hấn và Tiêu Kì cũng tốt lắm, cho nên hấn cũng không có để ý nhiều, nhưng khi hấn nghe thấy thanh âm đầu tiên Tiêu Kì gọi khi tỉnh lại là Ánh Lâm thì hấn hoàn toàn hồng mắt.....

“Hạnh phúc của Tiêu Kì người nói có thể cho thì có thể cho sao? Người có năng lực gì cho Tiêu Kì hạnh phúc? Huống chi người không hỏi Tiêu Kì xem, hấn rốt cuộc có muốn ở cùng người hay không, hấn không thương người, người cảm thấy được cho dù người cho nhiều nữa, hấn có thể vui vẻ lên sao?” Lần này Hàn Nhiên nói, là hấn đang đổ (cá cược) trong lòng Tiêu Kì yêu ai, nếu ngay cả lúc này đây hấn đều thua, như vậy hấn cũng chỉ có thể khiến cho chính mình vĩnh viễn quên Tiêu Kì.

“Ánh Lâm ca, thực xin lỗi, từ lúc đầu đến cuối cùng người ta yêu chính là Hàn Nhiên, Hàn Nhiên chính là người khiến cho ta tâm niệm, Ánh Lâm ca, đời này Tiêu Kì nhất định phải cô phụ ca. Cho nên, Ánh Lâm ca, người buông tha cho ta đi.” Tiêu Kì nói xong với Ánh Lâm lời này, lại mặt hướng Hàn Nhiên, đồng thời còn xuất ra khối ngọc bội loè loè ánh sáng đỏ kia, “Hàn Nhiên, người còn nhớ rõ khối ngọc này không? Tuy rằng tên của người cùng lúc trước có điều bất đồng, nhưng người đã nói, khối ngọc này nhận được người, khi cảm giác được người sẽ phát ra ánh sáng đỏ, ta tin tưởng nó sẽ không nhận sai người.”

Ngọc bội ở trước mặt Hàn Nhiên mãnh liệt loé ra ánh sáng đỏ, Hàn Nhiên vừa nhìn thấy khối ngọc bội kia, nhất thời liền cảm thấy có một cỗ lực lượng cường đại dẫn dắt hấn, đầu đau như muốn nổ tung.

“A.....” Hàn Nhiên thống khổ ôm đầu, Tiêu Kì và Ánh Lâm ở bên cạnh thấy tình huống như vậy cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Tiêu Kì ôm Hàn Nhiên đang ngã dưới đất, “Hàn Nhiên, người làm sao vậy? Người không nên làm ta sợ, người tới, người đâu mau tới...”

7. Chương 7

“Thái y, Hàn Nhiên có khỏe không?” Tiêu Kỳ ở một bên khăn trương không biết phải làm sao, chỉ có thể hy vọng Hàn Nhiên mau mau tỉnh lại là tốt rồi.

“Thần đã kiểm tra qua, Hoàng Thượng cũng không có lo ngại, chỉ cần có thể an tâm tĩnh dưỡng, về phần vì cái gì lại như vậy, thần tạm thời còn không biết.”

“Thái hậu giá lâm.....”

Tiêu Kỳ tiến lên nghênh đón, giúp đỡ thái hậu ngồi ở một bên ghế trên “Mẫu hậu.”

“Tiểu Kỳ a, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hàn Nhiên như thế nào lại đột nhiên đau đầu mà té xỉu?”

“Ta cũng không biết, ta chỉ là đem khối ngọc bội này cho Hàn Nhiên xem, lúc sau hắt liền như vậy.” Nói xong, Tiêu Kỳ đã đem khối ngọc bội kia đưa vào tay thái hậu.

Thái hậu nhìn thấy ngọc bội, chấn động, hỏi “tại sao lại có Lệ ngọc?”

“Lệ ngọc?..... Khi còn rất nhỏ, Hàn Nhiên đã tặng ta, thái hậu, có chỗ nào không ổn sao?”

“Tiểu kỳ, ngươi cũng biết, Lệ ngọc này đối hoàng nhi rất quan trọng.” Thái hậu gắt gao mà đem Lệ ngọc nắm trong tay.

“Ta không biết, Hàn Nhiên chính là bảo ta nhất định phải hảo hảo bảo tồn, ngàn vạn lần không nên làm vỡ nó. Mặt khác ta cũng không biết.”

Thái hậu nhìn Lệ ngọc, nói ra Lệ ngọc bí mật,” Khối ngọc này chứa đựng sinh mệnh của hoàng nhi, có thể nói là ngọc nát nhân vong (ngọc vỡ người cũng sẽ chết). Ta nhớ rõ mười năm trước, ta mang hoàng nhi đi qua Liên thành, đột nhiên có một ngày hoàng nhi liền mất tích, đợi cho vài ngày sau khi chúng ta tìm được hắn, hắn sốt cao không lùi, ngay cả Lệ ngọc cũng không thấy đâu, ngươi có biết ngay lúc đó tình huống có bao nhiêu nghiêm trọng không? Sau này lại có một vị đức đạo cao nhân, một lần nữa vì Hàn Nhiên hướng về trời cao mà khẩn cầu một khối ngọc, Hàn Nhiên mới dần dần khỏe hắn, nhưng ký ức trước kia của hắn thì hoàn toàn quên hết..... Lúc ấy ít nhiều nhờ Nhiệm Dạ cẩn thận chiếu cố, Hàn Nhiên mới có thể khỏe nhanh như vậy. Hiện giờ xem ra, hắn lúc ấy là đem Lệ ngọc cho ngươi, Tiểu kỳ.....”

“Mẫu hậu..... Ta.....” Lúc này Tiêu Kỳ cũng không biết nói cái gì cho phải, nhưng là hiện tại khẳng định Hàn nhiên chính là Dịch ca ca anh tuấn trước đây, trong lòng của hắn quả là thập phần kích động, nhưng lại vì Hàn Nhiên đem Lệ ngọc cho hắn, hại bản thân nhiễm bạo bệnh mà áy náy.

“Tiểu Kỳ a, ngươi nhất định cùng Hàn Nhiên có duyên, mới có thể một lần nữa gặp lại, trước đó vài ngày chuyện tình mẫu hậu ta cũng biết, bất quá hiện tại nếu đã muốn biết tâm của nhau, thì hãy đem những

chuyện không thoải mái trước kia quên đi, về sau hai người các người hảo hảo ở cùng nhau. Sự tình gì cũng không cần nghĩ nhiều, trong lòng phải nhớ kỹ hoàng nhi rất yêu người, cho nên hắn mới có thể để ý người như vậy.....”

“Mẫu hậu, ta biết, ta sẽ hảo hảo cùng Hàn Nhiên cùng một chỗ.”

Trải qua một hồi não loạn như vậy, hiện tại hết thấy rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại, rốt cục lại có thể lộ ra nụ cười sáng lạn. Ánh Lâm đã biết tất cả chuyện sau này, nhưng hắn vẫn tiêu sái mà đứng ngoài cửa..... (tội nghiệp =.=)

“Kì nhi..... Kì nhi.....” Từ mười năm trước hai người chia lìa, sau này, Tiêu Kì cũng không

nghe qua người khác gọi hắn như vậy, có thể gọi hắn như vậy, cũng chỉ có một mình Hàn Nhiên, không hơn. Hiện giờ mười năm sau, lại nghe được, Tiêu Kì kích động mà rơi nước mắt, chạy bên Hàn Nhiên đang nằm trên giường, nắm thật chặt thật tay của Hàn Nhiên.

“Kì nhi ở trong này..... Ngay tại cạnh người.”

Hàn Nhiên mở to mắt, liếc mắt một cái liền thấy Tiêu Kì “Kì nhi, thực xin lỗi, là ta không tốt, đã quên chuyện của mười năm trước..... Ta hiện tại đã muốn nhớ ra toàn bộ rồi.....”

“Không sao đâu Hàn Nhiên, thật sự không có vấn đề gì, chỉ cần người hiện tại ở bên cạnh ta là tốt rồi.....”

“Kì nhi, ta yêu người.....” (ùi, anh mới tỉnh mà vậy rồi)

“Ta cũng vậy.....”

Sau này, Hàn Nhiên cùng Tiêu Kì hoà thuận, hai người cả ngày đều dính cùng một chỗ, nhờ sức chiếu cố của Tiêu Kì, thân thể của Hàn Nhiên cũng khoẻ lại.

Hàn Nhiên vào triều, Tiêu Kì ở trong cung chờ hắn, đánh đàn, vẽ tranh, cảm giác hạnh phúc dào dạt ở trên mặt.

Hàn Nhiên hạ triều, Tiêu Kì liền bồi hắn phê duyệt tấu chương, hai người thảo luận thảo luận, thời gian cũng trôi qua rất nhanh.....

Ban đêm, Hàn Nhiên ôm Tiêu Kì ngồi dựa vào ở đầu giường, “Kì nhi, người nói cho ta biết lời nói thật, trước kia khi ta với người hiểu lầm nhau, người có điểm thích ta hay không?”

“Ân.....” Tiêu Kì đỏ mặt, nhẹ nhàng mà gật đầu.

“Vậy người vì cái gì lúc trước nói người không thích ta? Người có biết khi đó lòng ta có bao nhiêu đau không?” Hàn nhiên vừa nói một bên hôn môi và mái tóc Tiêu Kỳ.

“Hàn nhiên, thực xin lỗi. Ta lúc ấy không dám thừa nhận.”

“Ha ha, Kỳ nhi vẫn là thẹn thùng như trước.” Nhìn thấy hai má Tiêu Kỳ hơi hơi phồng hồng, có lực hấp dẫn nói không nên lời, làm cho Hàn Nhiên hăm sâu trong đó.

“Kỳ nhi a, đem người giao cho ta đi, để cho ta hảo hảo yêu người.....”

Nghe xong lời nói của Hàn Nhiên, Tiêu kỳ tuy rằng cúi đầu, nhưng mà Hàn nhiên vẫn thấy rõ Tiêu Kỳ của hấn thẹn thùng gật đầu. Được sự đồng ý của người yêu*, Hàn Nhiên cuối đầu hôn thật sâu lên đôi môi đỏ hồng của Tiêu Kỳ..... (nguyên văn là Tiêu Kỳ, nhưng ta đổi lại là người yêu)

Sáng sớm hôm sau, Hàn Nhiên cũng đã tỉnh lại trước, nhìn thấy dung nhan của Tiêu Kỳ khi ngủ, nhớ tới đêm qua triền miên, tinh thần Hàn Nhiên cực kỳ tốt. (triền miên...triền miên rồi “Người..... không nói với người nữa.” Nhớ tới chuyện đêm qua, Tiêu Kỳ vẫn cảm thấy thẹn thùng không dứt.

“Tốt lắm, chúng ta đi tắm thôi.” Nói xong đã đem Tiêu Kỳ ngồi trong góc ôm lấy, đi đến bên thùng gỗ, nhẹ nhàng đem Tiêu Kỳ để vào giữa bồn tắm, tiếp theo chính mình cũng bước vào bồn.

“Kỳ nhi.....” Hàn nhiên cẩn thận vì Tiêu Kỳ tắm rửa, trên tay lực đạo vừa đủ, làm cho Tiêu Kỳ cảm giác vô cùng thoải mái.

Đôi tay dọc theo lưng trượt xuống nơi hôm qua triền miên, Tiêu Kỳ kêu sợ hãi một tiếng “Đau..... Hàn nhiên, đau quá.....” thì ra chỗ hôm qua hai người đã mây mưa đương nhiên thừa nhận không chịu nổi tình cảm mãnh liệt đập vào.

“Kỳ nhi, nhẫn một chút, lập tức hảo.” Hàn nhiên đau lòng ôm Tiêu Kỳ, đem Tiêu Kỳ đầu kê vào bả vai của bản thân “Nếu nhịn không được, người liền cắn ta tốt lắm, để cho hai ta cùng nhau chịu đựng.”

Hàn nhiên thực hối hận, hấn đêm qua hấn là cố gắng khắc chế chính mình, nhưng nói như thế nào Tiêu kỳ vẫn là lần đầu tiên, chỉ trách chính bản thân không cố kềm chế, thấy biểu tình mê người của Tiêu kỳ, chính mình cái gì đều quên, chỉ thăm nghĩ hảo hảo thương hấn.

“A.....” Hàn nhiên đột nhiên kêu lên, làm cho Tiêu kỳ hoảng sợ.“Kỳ nhi, người thật sự cắn a.”

“Không phải người nói đau liền cắn vai người sao.” Tiêu kỳ lộ ra một bộ mặt vô tội.

“Đúng là, hảo Kỳ nhi của ta.....”

Sau khi 2 người hoàn hảo tắm xong, Hàn Nhiên nghiêm túc nói với Tiêu Kỳ “Kì nhi, hôm nay ngươi phải cùng ta đi vào triều, ta đã cùng mẫu hậu nói qua, hôm nay chính thức lập ngươi làm hậu. Từ nay về sau, ngươi chính là hoàng hậu của ta.”

“Hàn nhiên.....” Tiêu kỳ muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy, ngươi không vui sao?”

“Hàn nhiên, còn Nhiệm Đại làm sao bây giờ?” Không biết vì cái gì, khi hàn Nhiên nói về chuyện lập hậu, Tiêu kỳ lại nghĩ về Nhiệm Đại, dù sao Đại hân cũng yêu Hàn Nhiên a.

“Ngươi vì chuyện của Nhiệm Đại mà lo lắng sao? Là ta không tốt, hết thấy điều này là tại ta năm đó mất đi trí nhớ mới xảy ra.”

“Không phải không phải, nếu ta không có lấy đi Lệ ngọc, ngươi cũng sẽ không mất đi trí nhớ. Nhiệm đại hân là giống ta cùng nhau yêu ngươi đi.” Tuy rằng đau lòng, nhưng Tiêu kỳ không thể không nói ra.

“Kì nhi, chuyện của Nhiệm Đại ta còn có biện pháp giải quyết, yêu một người dù sao cũng có hạn, có lẽ ta có thể thật sự sẽ cô phụ hân, nhưng tất cả chuyện này không phải đều là lỗi của ngươi, cho nên ngươi không cần cảm thấy áy náy, ta sẽ giải quyết. Kì nhi hảo hảo ở tại bên cạnh ta.” Hàn nhiên đem Tiêu Kỳ ôm vào trong ngực.

“Ân.” Tiêu kỳ cũng chìa hai tay gắt gao ôm Hàn Nhiên.

Tình yêu của bọn họ là từ nhỏ tới lớn, cho dù mất đi trí nhớ, hạt giống ấy vẫn giữ trong đáy lòng, hiện giờ chính là đem hạt giống này vun đắp lên. (ta chém câu này)

Cách mấy ngày, thái hậu đem Hàn nhiên gọi vào, cùng nàng nói chuyện.

“Hoàng nhi, gần đây ngươi và Tiêu Kỳ có phải hay không cảm không tốt.” Thái hậu nhìn thấy Hàn nhiên gần đây thần sắc không tốt lắm.

“Ân, nhi thân đa tạ mẫu hậu quan tâm.”

“Ai gia có một việc muốn cùng ngươi nói một chút.” Thái hậu do dự mà nói.

“Mẫu hậu thỉnh giảng, nhi thân nghe.”

“Ngươi cũng biết Ly Thiệu Tam công chúa ở mặt ngoài là tới cung chúc mừng sắc lập hoàng hậu, kì thực là tới để cùng chúng ta nói chuyện hôn nhân? Hoàng nhi, ngươi thấy thế nào xử lý việc này?”

“Nhi thần đã có nghe nói qua, bắt quá chuyện hôn nhân này..... Nhi thần phản đối.” chuyện của Nhiệm Dạ còn không có xử lý tốt, hiện tại lại xuất hiện thêm một cái Tam công chúa, thật sự là làm cho Hàn nhiên phiền càng thêm phiền.

“Là vì Tiểu kì sao? Hắn là hoàng hậu được người chọn, ai gia cũng thực thích hắn, chính là dù sao Tiểu kì là thân nam nhi, không thể sinh ra người nối dõi cho người, nối tiếp hoàng triều.”

“Nhi thần biết, chính là nhi thần đã không còn tâm tình lo lắng việc này nữa, trong hoàng tộc đủ nhân tài, giống con của hoàng thúc thật là ưu tú, có khả năng kế thừa ngôi vua sau này.”

“Người như thế nào có thể nghĩ như vậy a, thân là vua của một nước, này đó là trách nhiệm của người, nghĩa vụ của người, không để cho người có thể phản đối.” Nghe được câu trả lời của Hàn Nhiên, thái hậu hiển nhiên có chút sinh khí.

“Thực xin lỗi mẫu hậu, xin không cần lo lắng chon hi thần, nhi thần trước hết cáo lui.”

“Kì nhi, có chuyện tình ta không nghĩ giấu người, nhưng là người nghe xong ngàn vạn lần không nên tức giận.” Từ lần trước giấu Tiêu Kì chuyện của Nhiệm Dạ, Hàn nhiên vẫn là quyết định vô luận sự tình gì đều hẳn là hướng Tiêu kì nói ra là tốt rồi, để tránh lại tạo ra những chuyện phiền toái không cần thiết.

“Có chuyện gì nghiêm trọng ư, mẫu hậu cùng người nói cái gì sao?” Tiêu kì lo lắng nhìn Hàn nhiên.

“Ly Thiệu Tam công chúa cố ý cùng chúng ta bàn chuyện hôn nhân.” Sợ Tiêu kì hiểu lầm, Hàn nhiên vội vàng bổ thêm một câu “Nhưng là ta cự tuyệt.”

“Nga, chính là chuyện này a.”

“Như thế nào? Kì nhi không sợ ta bị người khác cướp mất sao?” Chứng kiến Tiêu Kì tuyệt không vì mình mà khấn trương, Hàn nhiên trong lòng lại chịu khổ sở.

“Hàn nhiên, người không phải nói người cự tuyệt sao? Ta đây còn có cái gì lo lắng a?” Tiêu kì nhìn thấy biểu cảm của Hàn Nhiên, không khỏi bật cười.

“Kì nhi hảo, ta vì chuyện này, lo lắng lâu như vậy, người sẽ không an ủi ta a.” Hàn nhiên đưa tay liền hướng lưng Tiêu Kì thọt lét (tickle, cù, làm ngứa...)

“Ha ha ha..... Được rồi, Hàn nhiên không cần náo loạn..... Ha ha ha..... Buông tha ta đi.....” Tiêu kì cả người ngã vào trong lòng Hàn nhiên.

“Đây là để trừng phạt người.”

“Hàn nhiên!”

“Làm sao vậy?”

“Ta tin tưởng người.”

“Kì nhi, người tin tưởng ta là tốt rồi. Tính nhiệm của người so với cái gì đều quan trọng nhất!” hú ứ)

Một lát sau, Tiêu Kì cũng mơ mơ màng màng mở to mắt, người đầu tiên y thấy chính là Hàn Nhiên, chứng kiến Hàn Nhiên ánh mắt chớp cũng không chớp nhìn mình, mặt Tiêu Kì có hơi hơi hồng lên.

“Người không cần sáng sớm như vậy nhìn chăm chăm người ta thế.”

“Kia có liên quan gì chứ, người còn có chỗ nào ta không xem qua sao?” Hàn nhiên cố ý giỡn với Tiêu Kì.

8. Chương 8

“Mời Cách Thiệu Tam công chúa vào điện.” Hàn Nhiên ngồi trên ngai vàng giữa đại điện, Tiêu Kì ngồi bên cạnh Hàn Nhiên. Văn võ bá quan chia làm hai hàng đứng ở hai bên.

Tam công chúa từ ngoài đại điện bước chân nhẹ nhàng chậm rãi đi vào, một thân trang phục hoa lệ, phối hợp dung mạo tinh xảo, làm cho quần thần sau khi nhìn thấy không khỏi cảm thán: Trừ bỏ hoàng hậu của bọn họ, chỉ sợ những người khác đều không thể cạnh tranh sắc đẹp.

Tiêu Kì cũng gặp không ít nữ tử, nhưng nữ tử xinh đẹp động lòng người như vậy cũng vẫn là lần đầu nhìn thấy, trong lòng không khỏi suy nghĩ: Nữ tử xinh đẹp như vậy làm phi tử cho Hàn Nhiên, Hàn Nhiên thật đúng là tuyệt không có hại a..... Sau khi Hàn nhiên thấy nàng có thể động lòng hay không?

“Anh Lạc tham kiến Hoàng Thượng và Hoàng Hậu. Hoàng Thượng và hoàng hậu vạn phúc kim an.” Vô luận là ngôn ngữ hay là hành vi đều có phong cách quý phái.

“Miễn lễ. Xin tam công chúa đứng lên.”

“Tạ Hoàng Thượng, lần này Anh Lạc đến chính là vì cầu thân với Tuyết Vực, hẳn là Hoàng Thượng đã biết rồi, như vậy Anh Lạc cả gan xin hỏi Hoàng Thượng suy nghĩ thế nào?” Vừa lên đến liền đi thẳng vào chủ đề, lời nói một chút cũng không có dư thừa.

Hàn Nhiên thật không ngờ nàng lại trực tiếp hỏi như vậy, may mắn lúc trước liền đã nói qua với Tiêu Kì,

bằng không hai người sẽ có hiểu lầm, nhưng Hàn Nhiên vẫn là lo lắng nhìn Tiêu Kỳ một cái, Tiêu Kỳ nhìn thấy Hàn Nhiên nhìn về phía mình, khẽ gật đầu, để cho Hàn Nhiên yên tâm hẳn không có việc gì.

“Vấn đề này ngày khác chúng ta thảo luận, Tam công chúa trước hết ở lại trong hoàng cung, chờ sau khi thương lượng tốt chắc chắn cấp cho công chúa câu trả lời thuyết phục.”

Quần thần phía dưới đều thực nghi hoặc, vì cái gì Hoàng Thượng còn phải suy nghĩ chuyện này, lấy dung mạo và thân phận của Tam công chúa, không có chỗ nào là không xứng với hoàng thượng, Nếu nói là vì hoàng hậu, chính là hậu cung của hoàng đế phi tần vô số, một Tam công chúa cũng không nhiều a.....

“Nếu vậy, Anh Lạc cũng chỉ có thể như vậy trước. Đa tạ Hoàng Thượng.”

Đợi cho đêm khuya, Tam công chúa lặng lẽ lên vào trong phòng Nhiệm Dạ.....

“Tam công chúa, ngài đã tới.”

“Nhiệm Dạ, vài năm nay người ở Tuyết Vực được không?” Bộ dáng cả vú lấp miệng em, khiến cho Nhiệm Dạ cũng không khỏi từ đáy lòng rét lạnh lên.

“Hồi công chúa, tất cả đều tốt.”

“Ha ha, tất cả đều tốt? Hảo cho một câu tất cả đều tốt! Vì cái gì mấy năm gần đây, tin tức người truyền đến Cách Thiệu càng ngày càng ít? Nhiệm Dạ, hay là người đã yêu Kim Hàn Nhiên?” Hiện tại Tam công chúa đã hoàn toàn không còn phần mềm mại như ở trên đại điện.

“Ta..... Ta.....” Nhiệm Dạ ngập ngừng ấp úng, kỳ thật hẳn không cần phải nói, Tam công chúa cũng đã sớm hiểu được.

“Tốt lắm, nhìn người thế này, ta có thể khẳng định suy đoán của ta. Nhiệm Dạ, vì một người không thương người mà biến thành phản đồ đáng giá sao? Xem thái độ hẳn đối với người hiện nay, trong tim của hẳn cũng chỉ có hoàng hậu của hẳn, người cũng chỉ giống như một quân cờ thôi....” Những câu trong lời nói của Anh Lạc thẳng đánh vào chỗ sâu trong nội tâm của Nhiệm Dạ.

“Ta..... Biết..... Nhưng, trước khi Trầm Tiêu Kỳ tới, chúng ta.... Thật sự từng yêu nhau.” Lúc trước cố gắng khắc chế không cho mình yêu hẳn, chính là chuyện cảm tình, muốn là khắc chế là được sao?

“Yêu? Trong cảm tình của đế vương yêu tính là gì? Muốn thành nghiệp lớn, chính là phải vô tình. Yêu chỉ trở thành nhược điểm của hẳn, một điểm bắt đầu của thất bại mà thôi. Nhiệm Dạ, người quá ngây thơ. Vì hẳn, ngay cả cha mẹ dưỡng dục mình người cũng muốn bỏ qua sao?”

“Van cầu người buông tha bọn họ, sai đều là một mình ta, không liên quan tới bọn họ, bọn họ là vô tội.”

Nói xong, Nhiễm Dạ liền quỳ gối xuống trước mặt Anh Lạc, nước mắt đã dính ướt cả hai má hần.

“Ha ha, hiện tại mới nhớ tới bọn họ, có phải đã chậm hay không? Nhiễm Dạ, nội gián là không có kết cục tốt. Nếu Kim Hàn Nhiên biết được, người nói hấn sẽ đối với người như thế nào?”

“Người không nên ép ta.....” Nhiễm Dạ hô to ra tiếng.

Ngày hôm sau, ở trong sự kinh ngạc của mọi người, đã phát hiện thi thể của Tam công chúa Anh Lạc thi thể nổi trên ao sen ngoài cung của hoàng hậu.

Nghe tin tức như thế, mọi người rất nhanh chạy tới địa điểm xảy ra việc.

“Ngưng Mặc, ai phát hiện?” Đối mặt tình huống đột ngột xảy ra như vậy, Hàn Nhiên cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, đang tốt, sao vừa qua một ngày Tam công chúa liền chết như vậy, Tuyết Vực làm sao cho Cách Thiệu một cái công đạo đây.

“Buổi sáng một nha hoàn phát hiện, sau khi phát hiện liền lập tức bẩm báo Hoàng Thượng.”

“Vì cái gì Tam công chúa lại chết ở trong này?”

“Kì nhì, chẳng lẽ là có người muốn giá họa cho người?”

“Rất có có thể, nếu nói ta bởi vì ghen tị mà sát hại công chúa, cũng là một đạo lý.”

“Nhưng đêm qua người vẫn đều ở cùng ta.”

“Cho nên cũng có lý do, ta sai khiến người khác giết công chúa!”

“Quên đi, người sáng suốt đều có thể thấy rõ ràng đây là giá họa cho người, hiện tại mấu chốt nhất chính là giải thích với Cách Thiệu như thế nào.”

“Chỉ sợ rất khó, Tam công chúa là muội muội mà vua Cách Thiệu thương yêu nhất, hiện tại mất mạng nơi này, chỉ sợ sẽ gây ra một trận chiến tranh.”

“Kì nhì, chiếu theo suy đoán của người, Cách Thiệu rất có có thể là cố ý làm như vậy. Nguyên bản Tuyết Vực cùng Cách Thiệu không có đụng chạm gì nhau, hiện tại bởi vì vụ án của công chúa mà có có xuất binh.”

“Uh, bất quá Hàn Nhiên, vô luận về sau xảy ra tình huống thế nào, hiện tại phải phái người đem di thể của

Tam công chúa đưa về Cách Thiệu.”

“Ngưng Mặc, đi chuẩn bị cho cuộc chiến, trận này xem ra là không tránh được.”

“Vâng, Hoàng Thượng.”

Sau khi đưa đi thả Tam công chúa về Cách Thiệu, vua Cách Thiệu lấy cớ nên vì Tam công chúa báo thù mà khai chiến với Tuyệt Vực.

“Chiến tranh với Cách Thiệu quốc lần này hẳn là rất gay go, có người nào tự nguyện mang binh đánh giặc không?” Hàn Nhiên hướng quần thần hỏi.

“Thần nguyện ý.” Người thứ nhất trả lời Hàn Nhiên đúng là Lạc Ánh Lâm, đoạt giải nhất trong khoa cử lúc trước đã giúp hắn giữ lấy một chức nhỏ trong quan trường, hiện giờ hắn vì sao nguyện ý xuất binh đánh giặc, hết thấy đều là vì Tiêu Kỳ.

“Tốt, trăm chấp thuận. Lý tướng quân sẽ cùng Lạc Ánh Lâm mang binh đón đánh Cách Thiệu, chuẩn bị sẵn sàng thật tốt, đừng khiến trăm thất vọng.” Ánh Lâm không có kinh nghiệm chiến đấu thực tế, Hàn Nhiên lại cho phép hắn mang binh, tuy rằng quần thần muốn phản đối, thì đồng thời Hàn Nhiên lại cho Lý tướng quân có kinh nghiệm sa trường cùng đi, mọi người mới yên tâm.

Tiêu Kỳ từ nơi Hàn Nhiên biết Ánh Lâm muốn dẫn binh, vì thế hắn hướng Hàn Nhiên yêu cầu cho mình gặp Ánh Lâm một lần.

“Ánh Lâm ca, lần này ngươi đi nhất định phải cẩn thận, bình an trở về.”

“Kì Kì, ca ca đi vắng trong cuộc sống ngươi phải chiều cổ mình thật tốt. Ngàn vạn lần đừng khiến ta vừa đánh giặc lại vừa lo lắng cho ngươi, biết không?”

“Ta biết, ta sẽ chiều cổ tốt chính mình. Hàn Nhiên cũng sẽ chiều cổ ta, Ánh Lâm ca, ngươi cứ yên tâm đi.”

“Kì Kì a, có lẽ ca ca đánh giặc xong sẽ không trở lại cũng nói không chừng. Cuộc sống quan trường quá mệt mỏi, không quá thích hợp ta. Bất quá nếu làm quan, tối thiểu nên cống hiến năng lực của mình một chút.”

“Ánh Lâm ca, ngươi tốt nhất nhanh chóng trở về, Kì Kì sẽ nhớ ngươi.”

“Ha ha, Kì Kì ngốc, ca sẽ không bỏ lại Kì Kì.” Ánh Lâm vươn tay cánh tay, ôm Tiêu Kỳ vào lòng thật chặt, hắn phải nhớ kỹ bộ dáng của Tiêu Kỳ, lưu trữ về sau có thể hảo hảo nhớ lại: Kì Kì, ngươi vĩnh viễn là người ca ca yêu nhất.

Dưới sự phối hợp của Ánh Lâm cùng Lý tướng quân, chiến sự tiến hành thực thuận lợi, trải qua hơn hai tháng cố gắng không lơ là, Tuyết Vực rốt cục đánh Cách Thiệu trọng thương. Chỉ là người đang ở hoàng thành lại làm sao cúng không cao hứng nổi, sau khi Tiêu Kỳ nghe cái tin tức đó cu khóc mãi, ngay cả Hàn Nhiên cũng không có biện pháp, đến cuối cùng Hàn Nhiên chỉ có thể bảo thái y khai một ít thuốc an thần cho Tiêu Kỳ, bắt buộc Tiêu Kỳ nghỉ ngơi, bổ sung thể lực.

Mà cái tin tức chính là: Ánh Lâm mang tinh binh đánh lên trại quân Cách Thiệu, tuy rằng đánh lên thành công, trọng thương Cách Thiệu, nhưng xong trận chiến tranh này, Ánh Lâm lại rơi xuống Huyền Nhai (vách núi), mất mạng.....

Tối nay thời tiết lại lạnh không ít, Nhiễm Dạ một mình ngồi ở trong viện si ngốc nhìn không trung, màu xanh da trời vô cùng thâm sâu, nhớ rõ trước kia Hàn Nhiên thường thường mang theo mình đến trong hoa viên nhìn đóm nhỏ, hai người ở cùng một chỗ ngọt ngào bao nhiêu. Bắt đầu từ lúc nào quan hệ của hai người dần dần phát sinh biến hóa? Có lẽ là từ Tiêu Kỳ vừa mới tiến cung, hai người liền thường xuyên bởi vì Tiêu Kỳ mà cãi nhau không vui, thời gian Hàn Nhiên tới cũng càng ngày càng ít, nghe được bọn thị nữ nói Hàn Nhiên và Tiêu Kỳ ân ái như thế nào, trong lòng thật sự là giống như đao cắt.

“Hàn Nhiên, ngươi còn có thể tới sao? Ngươi còn nhớ rõ thời gian vui vẻ trước kia của chúng ta sao? Ở trong lòng ngươi ta rốt cuộc là tồn tại thế nào? Có lẽ nói không chừng ngay từ đầu quen biết ngươi chính là một sai lầm!”

“Dạ chủ tử, mau trở lại phòng đi thôi, bên ngoài lạnh lẽo, thân thể ngài sẽ nhiễm lạnh.”

“Không có việc gì. Không cần lo lắng ta, ngươi đi xuống đi.” Nhiễm Dạ nghĩ: Cho dù mình sinh bệnh, Hàn Nhiên cũng sẽ không để ý.

“Dạ chủ.....”

“Đi xuống.” Nhiễm Dạ nghiêm khắc đánh gãy lời nói của nữ tỳ, dọa nàng vội vàng lui ra không dám nói nữa.

“Hàn Nhiên.....”

9. Chương 9

Cuối cùng Nhiễm Dạ vẫn là để bệnh nặng dây dưa, thân thể càng ngày càng yếu, thái y đến xem nhiều lần, đưa phương thuốc, nhưng mà như thế nào Nhiễm Dạ cũng không chịu uống. Có người muốn báo cho Hàn Nhiên lại đây nhìn xem, nhưng đều bị Nhiễm Dạ ngăn lại, không cho phép đi. Thẳng đến khi thái y nhìn thân thể hần lắc đầu, Nhiễm Dạ biết hần đã không còn bao nhiêu thời gian nữa.....

Khi những ngày cuối cùng còn sống, Nhiễm Dạ vẫn là nghĩ đến Hàn Nhiên, cuối cùng hần vẫn là tính toán

đi gặp mặt Hàn Nhiên lần cuối cùng, cũng là để cho chính bản thân mình an tâm.

Nhiễm Dạ mới vừa đi đến cửa thư phòng của Hàn Nhiên, liền nghe được âm thanh từ thư phòng vọng ra.

“Còn không có tìm được thi thể Lạc Ánh Lâm sao?” Vừa nghe chính là âm thanh quen thuộc của Hàn Nhiên.

“Đúng vậy, thuộc hạ phái người đi đến vách núi tìm, nhưng không phát hiện cái gì cả.”

“A, cũng đúng. Từ nơi cao như vậy té xuống, không chết cũng khó a, Lý tướng quân, lần này người làm cực kỳ tốt.”

Nghe đến đó, Nhiễm Dạ ngây người, nguyên lai cái chết của Ánh Lâm đều là âm mưu của Hàn Nhiên.....

“Dạ công tử cát tường.” Tiểu thái giám vừa đi tới thấy Nhiễm Dạ, vội vàng tiến lên vấn an, nhưng chỉ có một tiếng như vậy, khiến cho Hàn Nhiên đã phát hiện Nhiễm Dạ đang ở ngoài cửa, như vậy chuyện tình hắn cùng Lý tướng quân nói, Nhiễm Dạ nhất định là đều nghe thấy được toàn bộ.

“Dạ, người ở bên ngoài làm cái gì, đi theo ta.” Hàn Nhiên bước ra ngoài, liếc mắt về phía Nhiễm Dạ một cái, liền ra lệnh kêu Nhiễm Dạ đi theo mình.

Thấy được biểu hiện tức giận của Hàn Nhiên, Nhiễm Dạ biết hắn đã nghe những gì không nên nghe, hắn một đường đi tới, đồng thời cũng một đường nghĩ Hàn nhiên sẽ đối phó mình như thế nào, hậu quả nghiêm trọng nhất cũng sẽ là Hàn Nhiên muốn mạng của hắn thôi, dù sao hắn vốn là người sống không được bao lâu, chết sớm một chút cùng chết trễ một chút có gì khác nhau a!

Dừng lại cước bộ mới phát hiện Hàn Nhiên dẫn theo Nhiễm dạ về tới nơi hắn ở. Hàn Nhiên quay đầu đối diện với Nhiễm Dạ.

“Dạ, lời nói mới rồi, người đều nghe thấy được đi.”

“Uh, nguyên lai hung thủ giết người là người, Kim Hàn Nhiên.” Lúc này Nhiễm Dạ đã quyết định vứt bỏ hết mọi thứ, Hàn Nhiên đang đứng trước mặt hắn đây không còn là người hắn nhận biết trước kia nữa.

“Người đã biết, người cũng hắn là biết hậu quả của người là gì.”

“Đúng vậy! Hàn Nhiên, người đã thay đổi. Người đã không còn là Hàn Nhiên mà ta biết trước đây, vì đạt tới mục đích, người không từ một thủ đoạn nào, người ngay cả Tiêu kì cũng lừa gạt, giết người thân nhất của hắn. Ta thật sự là hối hận nhận thức người!” Nói xong như vậy, Nhiễm Dạ đã kinh thượng khí không tiếp hạ khí*, thân thể hắn nguyên bản đã suy yếu bởi vì hắn kích động mà trở nên càng thêm yếu ớt. (có thể nghĩ là thở không kịp == khó thở)

“Đúng. Ta sẽ không bỏ qua cho người đối với Tiêu Kỳ có ý nghĩ nhưng nhớ.”

“Hàn Nhiên, đến bây giờ ta mới phát hiện ra lòng tham chiếm giữ của ngươi lớn như vậy, lớn đến nỗi xem thường sinh mệnh của kẻ khác. Ta thay cho Tiêu Kỳ mà cảm thấy hối hận, vì đã yêu một người như ngươi.”

Nhiễm Dạ thương tâm muốn chết, sắc mặt tái nhợt, hơn nữa thể lực chống đỡ hết nổi, ngã trên mặt đất, cho nên một khối lệnh bài từ trên người Nhiễm Dạ rớt ra. Nhiễm Dạ đã không còn khí lực mà ngăn cản Hàn Nhiên nhặt lệnh bài lên, để cho Hàn Nhiên thấy rõ 2 chữ được khắc ở phía sau lệnh bài, cả người đều kinh ngạc đến ngất người, “Cách Thiệu”, hai chữ này đã được khắc ở giữa mặt lệnh bài.

“Nhiễm dạ, nguyên lai ngươi là gian tế từ Cách Thiệu. Qua nhiều năm như vậy ngươi vẫn tiềm phục* tại bên cạnh ta, tìm hiểu tin tức từ Tuyết Vực của ta, thật đúng là vất vả a! Làm ta lúc trước vì chưa cho ngươi danh phận mà cảm thấy tự trách, nguyên lai hết thấy đều là kế hoạch tốt của ngươi a.....” Hàn nhiên khó thở, cầm lấy bảo kiếm treo ở trên tường, một kiếm hướng về phía Nhiễm dạ. (*có thể hiểu giống như mai phục =.=)

“Không nên, Hàn Nhiên.” tiếng kinh hô của Tiêu kỳ từ ngoài cửa truyền đến, nhưng vẫn chậm một bước, kiếm của Hàn nhiên đã muốn đâm thật sâu vào ngực Nhiễm Dạ, máu tươi theo đường kiếm chảy xuống, tẩm ướt một mảng quần áo của Nhiễm Dạ.

“Hàn Nhiên, tái kiến.”

“Nhiễm Dạ, ngươi không được chết. Ngươi không cần chết a.....” Tiêu Kỳ ôm Nhiễm Dạ, dùng sức kêu hấn, nhìn thấy Nhiễm Dạ trước mắt hấp hối, dần dần mất đi toàn bộ hơi thở, chết ở trong lòng mình.

“Hàn Nhiên, sao ngươi có thể làm như vậy, hấn là Nhiễm Dạ a.....”

“Kì nhi, hấn là gian tế của Cách Thiệu quốc, chúng ta không thể lưu lại hấn.”

“Hàn Nhiên, Ánh Lâm ca cũng là người hại chết sao. Sao ngươi có thể làm như vậy a..... Ánh Lâm ca là người mà ta có lỗi nhất đời này, ngươi lại còn giết hấn, Hàn Nhiên, ngươi quả thực điên rồi... Ta hận ngươi, ta đây cả đời cũng không muốn gặp ngươi...”

“Kì nhi, ngươi không cần đi, ta không muốn ly khai ngươi.” Hàn Nhiên bắt lấy cánh tay của Tiêu Kỳ, không cho hấn rời đi.

“Nếu ngươi không muốn ta tự sát trước mặt ngươi, thì ngươi liền buông tay cho ta.” Bị Tiêu kỳ uy hiếp như vậy, Hàn Nhiên không thể không buông ra tay của mình.

“Kì nhi...” Hàn Nhiên nhìn thấy bóng lưng Tiêu Kỳ rời đi, nước mắt nhịn không được chảy xuống. “Chẳng lẽ lần này ta thật sự là làm sai sao? Kì nhi, ngươi còn có thể tha thứ ta sao?”

“Hoàng Thượng.....” Chờ tới khi Ngưng Mặc chạy tới, liền thấy Tiêu Kỳ khóc chạy ra ngoài, trên mặt đất trong phòng là thi thể của Nhiễm Dạ, còn có Hàn Nhiên đang rơi lệ đầy mặt.

“Ngưng Mặc, lúc này ta thật sự đã mất đi Kỳ nhi sao.....”

“Hoàng Thượng.....”

Thật ra Hàn nhiên cùng Tiêu kỳ có thể vẫn hạnh phúc như vậy mà sống hết cuộc đời, chính là hiện tại vì Hàn nhiên làm sai một việc, thương tổn không chỉ có Tiêu kỳ, càng thêm liên lụy tới Nhiễm Dạ, cuộc sống sau này còn có thể qua như thế nào, không ai có thể đoán trước được?

Tiêu Kỳ khóc chạy đến cung điện của mình, đóng cửa lớn, lại đem bản thân nhốt ở trong phòng, mặc cho ai gọi hần, hần cũng không để ý.

“Đây không phải sự thật, đây không phải sự thật! Ánh Lâm ca không có chết, Hàn Nhiên cũng không có đem Nhiễm Dạ giết chết, chúng ta còn có thể hảo hảo sống chung vĩnh viễn.” Tuy rằng trong lòng không muốn tin tưởng tất cả việc này đều là thật sự, chính là khi nhìn đến trên người mình đều là máu tươi của Nhiễm Dạ, không thể không thừa nhận, trước mắt hết thấy đều đã trở thành sự thật.....

Tiêu Kỳ nhớ tới Ánh Lâm trước đối với mình thật sự rất tốt, hần vẫn đều là quan tâm như vậy, bao dung mình. Đã làm sai chuyện, Ánh Lâm ca cũng chưa bao giờ quở trách mình, ngược lại là an ủi mình; Thời tiết thay đổi, Ánh Lâm ca sẽ thường xuyên nhắc nhở mình phải thêm giảm quần áo; Khi thời điểm mình không vui, Ánh Lâm ca sẽ làm tất cả để mình vui vẻ lại.... Hồi tưởng thời điểm trước khi vào cung, cuộc sống tuy rằng đơn giản, nhưng cuộc sống của hai người thập phần vui vẻ.

Khó trách vào thời điểm Ánh Lâm ca rời đi lại nói hần có thể sẽ không thể trở lại, nguyên lai hần đã muốn đoán được bản thân lành ít dữ nhiều. Ánh Lâm ca muốn rời khỏi để thành toàn hần cùng Hàn Nhiên, kết quả hần lại gián tiếp hại chết Ánh Lâm, trong lúc nhất thời, Tiêu Kỳ cảm thấy được mình thật đúng là rất không tốt với Ánh Lâm.....

Ngay cả bây giờ đang tưởng nhớ đến Ánh Lâm, nhưng trong tim của hần còn có Hàn Nhiên, không biết Hàn Nhiên hiện tại thế nào.....

Liên tiếp qua vài ngày, Tiêu Kỳ đều đem mình khóa ở trong phòng, sau khi Hàn Nhiên hạ triều liền đi gặp hần, nhưng chỉ có thể đứng ngoài cửa, Tiêu Kỳ không cho hần đi vào, Hàn Nhiên cũng chỉ có thể đứng bên ngoài chờ Tiêu Kỳ mở cửa cho.

Hàn nhiên biết lần này hần phạm vào một sai lầm không thể tha thứ được, thật là tổn thương

Tiêu Kỳ rất sâu; Đồng thời đối với sự tham muốn giữ lấy Tiêu kỳ lại làm cho Hàn nhiên không tiếc hết mọi chuyện để Tiêu Kỳ ở bên người mình.

“Kì nhi, người mở cửa ra, người đã muốn qua vài ngày không có ăn cơm, tiếp tục như vậy thân

thể của người sẽ không có thể chống đỡ nổi. Kì nhi.....”

“Ta không muốn gặp lại người, người đi đi.....”

“Kì nhi.....”

“Người đi..... Người đi.....” Âm thanh của Tiêu kì cũng bởi vì mấy ngày nay không có giọt nước để thấm giọng mà trở nên khàn khàn.

Trong phòng Tiêu Kì thất hồn lạc phách tựa vào trên vách tường, vài ngày không có ăn gì, cả người đều gầy một vòng lớn. Nhìn thấy Lệ ngọc trong tay phát ra ánh sáng màu đỏ, nghĩ đến Hàn Nhiên, lại nhớ đến Ánh lâm. Một người là người mình yêu nhất, một người là ca ca mình thương mến nhất, hai bên đều là người hắn không thể từ bỏ được a..... Biết rõ là Hàn Nhiên hại chết Ánh Lâm, nhưng mà Tiêu kì chính là đối với Hàn Nhiên không thể hận được, nguyên nhân là gì chính hắn cũng không biết.

“Ánh Lâm ca, ta thực xin lỗi người, Kì Kì thật sự hận bản thân mà xin lỗi người.....”

Nước mắt chảy xuống rơi trên Lệ Ngọc, hồng quang phát ra càng thêm mãnh liệt, dần dần trong ngọc bội nho nhỏ lại xuất hiện một gian phòng lá nhỏ nhỏ, trên giường trong phòng nằm một người, Tiêu Kì nhìn kỹ dĩ nhiên chính là Ánh Lâm, áp chế không được nội tâm kích động, hô lên “Ánh Lâm ca người không có chết, thật sự là quá tốt, người chờ, Kì Kì nhất định tìm người về.”

Hàn Nhiên vẫn chờ ở bên ngoài, tuy rằng không biết trong phòng Tiêu kì đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng nghe thấy nói đến Lạc Ánh Lâm còn chưa chết, trong lòng nhất thời hồi hộp một chút..... “Chuyện này sao có thể?” Hàn Nhiên trăm mối nghĩ ngợi vẫn không có cách giải.

Ngọc này sở dĩ xưng là lệ ngọc, không phải nó chỉ hàm chứa máu của Hàn Nhiên thôi, trọng yếu hơn chính là sau khi làm lệ ngọc hấp thu nước mắt thương tâm vì người yêu mến, liền gặp tản mát ra lực lượng vô cùng lớn.

Tiêu Kì không dám xác định hình ảnh trên lệ ngọc là thật hay không, bất quá hắn vẫn chính là ôm một tia hy vọng cuối cùng, vì thế Tiêu Kì quyết định 1 chuyện trọng đại: Hắn phải rời khỏi hoàng cung, rời đi Hàn Nhiên, đi tìm Ánh Lâm ca đã mất tích.....

“Hàn Nhiên, ta có việc cùng người nói.” Tiêu Kì đi ra mở cửa phòng.

“Kì nhi, người rốt cục đã chịu mở cửa..... Người khiến cho ta lo lắng gần chết.....” Hàn Nhiên vội vàng tiến lên ôm lấy người đã làm cho hắn nóng ruột nóng gan. Mấy ngày nay tuy rằng khoảng cách của hai người chỉ có một cánh cửa, nhưng lại làm cho đối phương cảm giác dường như đã xa cách rất lâu.

“Ta muốn rời cung..... Ta muốn đi tìm Ánh Lâm ca.....” Tiêu Kỳ trực tiếp nói ra yêu cầu của mình.

“Lạc Ánh Lâm thật sự còn sống?..... Không được, Kỳ nhi, ta không cho phép..... Ta không cho phép.....” Hàn Nhiên chưa từng có cự tuyệt qua yêu cầu gì của Tiêu kỳ đưa ra, nhưng lúc này đây hẳn lại không chút do dự mà cự tuyệt, ngay cả một đường sống để quay lại cũng không có.

“Ta đã quyết định, cho dù người cự tuyệt ta, ta nhất định phải đi..... Nếu người không cho ta đi, như vậy người có thể lưu lại chỉ là thi thể của ta.....”

“Kỳ nhi, người lấy cái chết để uy hiếp ta sao?”

“Đúng thì thế nào? Trừ bỏ tánh mạng của ta, ta còn có thể lấy cái khác uy hiếp người thả ta ra cung sao?”

“Người chẳng lẽ để ta ở lại một mình cô đơn trong hoàng cung này sao? Kỳ nhi.....”

“Thực xin lỗi, Hàn Nhiên. Ta muốn bù lại sai lầm ta đã phạm trước đây, Ánh Lâm ca chết, một nửa hậu quả là tại ta.” Tiêu Kỳ tâm ý đã quyết, cho dù là Hàn nhiên cũng không có biện pháp thay đổi hẳn.

“Kỳ nhi.....”

Tiêu Kỳ vừa nghĩ ở cùng Hàn Nhiên sẽ mất thời gian tìm kiếm, một phen đẩy Hàn nhiên ra, lấy ra chủ thủ (dao găm) trong tay áo, đặt vào cổ của mình, “Hàn Nhiên, người rốt cuộc có chịu để ta đi không?”

Thấy hành vi như vậy của Tiêu kỳ, Hàn nhiên kinh hoảng “Kỳ nhi, người trước đem chủ thủ buông.....”

“Hàn Nhiên.....” Nói xong nhẹ tay khinh nhất hoa (xẹt một cái), cái cổ trắng nõn liền hiện ra 1 lần máu nhỏ.

Hàn Nhiên nghĩ, Tiêu Kỳ đã muốn làm tới bước này, nếu chính mình cố ý không đáp ứng, hậu quả sẽ khó lường, vì thế nhịn đau trả lời “Kỳ nhi, người không cần tái thương tổn mình, ta đáp ứng người.....”

Nói xong Hàn nhiên đưa tay lấy ra lệnh bài treo bên hông của mình “Kỳ nhi cầm CÁI này, đưa lính canh ở cửa hoàng cung thấy, thì sẽ thả người đi ra ngoài. Còn có nếu người có chuyện gì, cầm nó mà tìm quan viên ở địa phương, bọn hắn cũng sẽ đem hết toàn lực trợ giúp người, ra khỏi hoàng cung thì ta không thể ở bên cạnh người, người nhất định phải hảo hảo chiếu cố mình, người vài ngày không có ăn cái gì, sắc mặt thật không tốt, Kỳ nhi, người nhất định phải cẩn thận..... Ta đi đây.....” Tuy có thể đè nén, chính mình lại không có thể không chế bản thân.....

Tiêu Kỳ lẳng lặng nghe Hàn Nhiên nói hết lời, nước mắt đã ngừng rơi. Nhìn thấy bóng lưng Hàn Nhiên càng lúc càng xa, Tiêu kỳ ngã trên mặt đất, “Hàn Nhiên, rời đi người ta yêu nhất là người, cũng là bất đắc dĩ, chúng ta thiếu Ánh Lâm ca thật sự nhiều lắm.....”

Tiêu Kì chịu được đói khát, đau đớn, từng bước một đi tới, cuối cùng là bước ra hoàng cung..... Nơi mà có người hắn yêu nhất.....

Bởi vì vài ngày chưa có ăn gì, thể lực Tiêu Kì đã gần cạn kiệt, cả người đi ở trên đường cái cũng là lão đảo, những người đi qua Tiêu Kì cũng thấy thế mà đau lòng cho hắn.

“Ai ~ hảo hảo một cái hài tử như thế nào lại thành như vậy.....”

“Hài tử xinh đẹp như vậy thật là đáng tiếc.....”

Dần dần, Tiêu Kì cảm giác được âm thanh nói chuyện gần hắn càng ngày càng nhỏ dần, đến

cuối cùng nghe không được.....

“Này..... Người làm sao vậy?” Là ai hiện đang kêu hắn? Đó là câu cuối cùng Tiêu Kì nghe được trước khi ngất xỉu.....

10. Chương 10

Tiêu Kì lẳng lặng nằm ở trên giường, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn không che dấu được dung mạo của hắn. Mái tóc đen nhánh tú lệ, lông mi tinh tế thật dài, cái mũi cao ngất, đôi môi hồng đầy đặn.... Tần Ảnh không khỏi cảm thán, khó trách Hàn Nhiên lại vì Tiêu Kì mà trầm luân, vì Tiêu Kì thà rằng hy sinh tất cả.... Nga cả chính Tần Ảnh cũng không thể không động tâm.

“Tần Ảnh, trừ ngươi ra, ta không biết còn có thể tin tưởng ai. Người cùng Ngưng Mặc giống nhau, đều là từ nhỏ đi theo bên cạnh ta, ngươi hẳn là biết tầm quan trọng của Kì nhi đối với ta, bởi vì những người khác đều không biết sự tồn tại của ngươi, cho nên ta mới có thể phái ngươi đi bảo hộ Kì nhi.....”

“Hoàng Thượng, ngươi yên tâm, ta sẽ thề sống chết bảo hộ hoàng hậu.”

“Có những lời này của ngươi, ta cũng yên tâm, Kì nhi liền tạm thời giao cho ngươi...”

“Vâng....”

“Hàn Nhiên....” Tiêu Kì mơ mơ màng màng hô, tuy rằng cùng Hàn Nhiên náo loạn mâu thuẫn, nhưng trong lòng vẫn là không có lúc nào không nghĩ đến hắn.

“Ngươi tỉnh rồi?” Tần Ảnh đi đến bên giường, nâng Tiêu Kì dậy.

“Cám ơn người.....” Tiêu Kỳ thấy người lạ trước mắt, nghĩ nghĩ hẳn là người vừa rồi cứu mình ở trên đường
“Không có gì phải cảm ơn, ra bên ngoài là dựa vào bạn bè của mình. Vừa rồi ta mời thầy thuốc đến xem qua, hẳn nói người là bởi vì mấy ngày chưa ăn cơm, thân thể thừa nhận không nổi mới có thể té xỉu ở trên đường cái. Từ giờ trở đi, người nhất định phải ăn cơm theo quy luật, hơn nữa phải nghỉ ngơi nhiều.....”

“Cám ơn người..... Không biết xưng hô người như thế nào? Ta gọi là Trần Tiêu Kỳ.”

“Tấn Ảnh.”

“Nhìn qua người lớn hơn ta, ta có thể gọi người Tấn Ảnh ca không?”

“Có thể. Người vội vã như vậy là muốn đi đâu?”

“Lăng Thủy. Ta muốn đi tìm Ảnh Lâm ca của ta.” Nhắc tới Ảnh Lâm, Tiêu Kỳ lại bắt đầu trầm mặc.

“Nơi Lăng Thủy mới đánh giặc, người đi nơi đó tìm người?”

“Đúng vậy, Ảnh Lâm ca chính ở chỗ này, ta muốn đi tìm hẳn trở về.”

“Hắn đối với người rất quan trọng sao?”

“Hắn là người thân nhất của ta.”

“Vậy sao vừa rồi trong lúc hôn mê người lại gọi Hàn Nhiên?” Thật không ngờ Tấn Ảnh lại hỏi ra vấn đề này, nghĩ đến sau khi mình và Hàn Nhiên chia lìa, trong mắt Tiêu Kỳ lại bắt đầu nổi lên nước mắt. Thật lâu mới hồi đáp “Hàn Nhiên là người ta yêu nhất...”

“Thực xin lỗi, lời của ta khiến người thương tâm.....” Chính Tấn Ảnh cũng không biết vì cái gì, hẳn chỉ là muốn hỏi rõ ràng địa vị của Hàn Nhiên trong lòng Tiêu Kỳ.

“Không sao, tất cả việc này đều là lỗi của ta....”

“Ta cùng người đi Lăng Thủy đi, thân thể người như vậy không tốt, cần phải có người chiếu cố người, huống chi vừa lúc ta cũng không có việc gì, người đồng ý không?”

“Như vậy thật sự là rất phiền toái Tấn Ảnh ca..... Cảm ơn.....”

“Tốt lắm, nên ăn cơm, người cũng vài ngày không có ăn cơm rồi.”

“Uh, bụng thật sự rất đói a..... Ha ha.....”

Bày trên bàn đều là những món Tiêu Kỳ thích nhất, “Tấn Ảnh ca, người biết không, những món này đều là những món ta thích ăn nhất.”

Tấn Ảnh mỉm cười “Người thích là tốt rồi.” Người biết không? Mấy thứ này đều là Hàn Nhiên tỉ mỉ chuẩn bị cho người, người làm sao không thích đây?

Tiêu Kỳ đang ăn thật cao hứng, chứng kiến Tấn Ảnh bên cạnh lại một hơi không có ăn “Tấn Ảnh ca, sao người cũng không ăn a?”

“Ta không đói bụng, người ăn trước được rồi, thân thể dưỡng tốt lắm, người mới có khí lực chạy đi có phải hay không?” Tấn Ảnh nhìn thấy ánh mắt Tiêu Kỳ luôn ôn nhu, đau lòng đứa bé này, cuộc sống trong cung kỳ thật cũng không thích hợp hẳn.

“Uh, ta sẽ.”

Ở mấy ngày kế tiếp, trải qua Tấn Ảnh cẩn thận chiều cổ, thân thể Tiêu Kỳ so với lúc trước đã chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, vì thế hắn đã muốn lên đường đi Lăng Thủy.

Đang lúc hoàng hôn, Tiêu Kỳ cùng Tấn Ảnh ở trên đường cái tản bộ, một lát sau, hắn liền đưa ra ý nghĩ của mình.

“Tấn Ảnh ca, cơ thể của ta đã tốt lắm, ta nghĩ chúng ta hẳn là có thể ra đi.”

“Người đã cảm thấy được có thể ra đi, như vậy ngày mai chúng ta liền khởi hành đi, người về khách sạn trước chờ ta, ta đi mua chút lương khô mang ở trên đường, lập tức trở về.”

Vì thế Tiêu Kỳ cùng Tấn Ảnh liền chia làm hai đường, ngay lúc ở trong ngõ nhỏ cách nhà trọ một đoạn đường ngắn, mấy đại hán đã uống say liền chắn ở trước mặt Tiêu Kỳ, miệng còn nói ra lời thật hạ lưu thô tục.

Thấy Tiêu Kỳ, lại khơi mào lòng háo sắc của bọn họ. “Ha ha, không nghĩ tới ở trong cái ngõ nhỏ này còn có thể đụng tới một tiểu mỹ nhân... Đến để cho đại gia ta hôn một cái.” Nói xong, cả người liền bổ nhào về phía Tiêu Kỳ.

“Buông..... Người mau thả ta ra.....” Tiêu Kỳ dùng sức giãy dụa, không cho đại hán có diện mạo ghê tởm dán vào người mình, nhưng bởi vì nguyên nhân thân thể, khí lực của hắn không mạnh như đại hán, dưới tình thế cấp bách Tiêu Kỳ lớn tiếng hô lên, “Hàn nhiên..... Hàn nhiên..... Cứu ta.....”

Hàn Nhiên ở lúc Tiêu Kỳ và Tấn Ảnh tách ra vẫn đi theo hắn, sợ Tiêu Kỳ thấy mình, cho nên tận lực ở xa

xa trộm nhìn hần, trộm đi theo hần, nhưng khi nghe đến Tiêu Kỳ hô to tên mình, lòng HÀN nhiên hoàn toàn rối loạn, không chút suy nghĩ liền xông ra ngoài, nhảy đến trước mặt Tiêu Kỳ.

Mấy người đại hán thấy một người nữa lại tới, thẳng tắp cười nói “Ca ca xem ra hôm nay diễm phúc sâu, vừa rồi một mỹ nhân, hiện tại lại tới một mỹ nhân nữa.... Ha ha ha.....” Ngay sau tiếng cười đột tiếng một tiếng tiếng kêu thảm thiết, mấy người đại hán lên tiếng trả lời liền theo tiếng ngã xuống đất. Hàn Nhiên thu hồi bảo kiếm mang bên mình, đi đến bên cạnh Tiêu Kỳ, ôm Tiêu Kỳ.

“Hàn Nhiên..... Hàn Nhiên.....” Trải qua sự giãy dụa với đại hán vừa rồi, thể lực Tiêu Kỳ ĐÃ hao hết, ngã vào trong lòng Hàn Nhiên.

“Kì nhi..... Kì nhi.....”

“Hoàng Thượng, chuyện gì xảy ra?” Nghe được thanh âm Tấn Ảnh vội vàng chạy tới, lại chứng kiến một cảnh tượng thê thảm máu chảy đầm đìa.

“Tấn Ảnh, trầm cho người chiếu cố Kì nhi như vậy sao?” Hàn Nhiên thực tức giận, tức giận vì Tấn Ảnh không có hảo hảo chiếu cố Kì nhi của hần, để cho Kì nhi bị nguy hiểm như vậy, nếu lúc ấy hần không đi theo, hậu quả thật khó lường.

“Thực xin lỗi, là thuộc hạ không làm tròn bổn phận.” Phát sinh loại chuyện này là ngoài dự đoán của Tấn Ảnh, bất quá mấy ngày nay, người gấp ghé Tiêu Kỳ thật sự số lượng không ít.....

“Một câu thực xin lỗi liền xong rồi sao? Người có nghĩ nếu ta đi vắng, sẽ có hậu quả gì? Ngày mai sau khi các người khởi hành đến Lăng Thủy, ta lại không thể đi theo Kì nhi, an toàn của Kì nhi đều là người phải phụ trách, hiện tại đã xảy ra chuyện như vậy, người muốn ta làm sao an tâm đem Kì nhi giao cho người.....”

“Về sau thần sẽ một tác cũng không rời canh giữ ở bên cạnh hoàng hậu. Sẽ không để hoàng hậu lọt vào nguy hiểm gì.”

“Lần này liền tạm thời tha người, không cho phép có lần sau, bằng không hậu quả tự người biết.... Còn có, ta sẽ không tha cho người có ý nghĩ không an phận với Kì nhi....”

“Vâng, thần tuân mệnh.”

Nói xong, Tấn Ảnh liền đi theo Hàn Nhiên chậm rãi đi về phía nhà trò.

Đem Tiêu Kỳ đặt ở trên giường, chứng kiến sắc mặt Tiêu Kỳ đã tốt hơn nhiều so với trong cung, tâm Hàn Nhiên cũng dần dần an, Hàn Nhiên dùng tay vuốt ve hai má Tiêu Kỳ, cảm thụ độ ấm của Tiêu Kỳ, nhìn thấy dung nhan ngủ của Tiêu Kỳ, Hàn Nhiên liền nở ra nụ cười từ nội tâm...

“Hàn Nhiên..... Hàn Nhiên.....” Cho dù đang ngủ, Tiêu Kỳ vẫn thường thường hô tên Hàn Nhiên.

“Kì nhi, ta ở trong này, người an tâm ngủ đi.....” Hai tay gắt gao nắm, Tiêu Kỳ cùng Hàn Nhiên đều cảm thấy thực an tâm.....

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Kỳ thấy chính là Tấn Ảnh canh giữ ở bên giường hắn, ẩm áp trên tay đã biến mất, Tiêu Kỳ bắt đầu hoài nghi, ngày hôm qua mình có phải thật gặp được Hàn Nhiên hay không, rõ ràng cảm giác mãnh liệt như vậy, nhưng hiện tại.....

Cảm giác được Tiêu Kỳ tỉnh, Tấn Ảnh cũng tỉnh lại.

“Người tỉnh, có chỗ nào... không thoải mái, cứ việc nói cho ta biết.”

“Không có, Tấn Ảnh ca, người không cần lo lắng cho ta. Đêm qua là ca đã cứu ta sao?”

“Đúng vậy, may mắn đúng lúc đuổi tới, bằng không cũng không biết sẽ phát sinh sự tình gì.”

“Nga.....” Tiêu Kỳ nghĩ thầm: Chẳng lẽ là ta nhớ Hàn Nhiên nhớ quá lợi hại, sinh ra ảo giác, đem Tấn Ảnh ca trở thành Hàn Nhiên.

“Làm sao vậy?” Muốn giả bộ phải giả giống một chút, trước khi Hàn Nhiên đi, ngàn dặn vạn dặn không thể để cho Tiêu Kỳ biết người cứu hắn đêm qua chính là mình, cho nên Tấn Ảnh cũng chỉ có thể giúp Hàn Nhiên giấu diếm.

“Không có gì, chỉ là nhớ tới một người. Tấn Ảnh ca, hôm nay chúng ta đi.....”

“Tốt lắm, người thu thập hàng trang một chút, ăn điểm tâm rồi chúng ta đi.”

“Tốt.....”

Trên đường, Tấn Ảnh cùng Tiêu Kỳ đi qua một thôn trang nhỏ yên tĩnh, bởi vì sắc trời đã tối, vì thế hai người quyết định tạm thời ở trong này ngủ lại một đêm. Người trong thôn trang nhìn thấy người ngoài đến, không những không thấy xa lạ, ngược lại rất là hiếu khách, đối đãi Tấn Ảnh cùng Tiêu Kỳ thật là nhiệt tình. Tiểu hài tử còn lôi kéo Tấn Ảnh và Tiêu Kỳ cùng nhau kể chuyện xưa cho bọn hắn, chơi trò chơi. Loại cảm giác này làm cho Tiêu Kỳ cảm thấy thực ấm áp.....

Buổi tối, tấn ảnh cùng tiêu kì ngồi ở trong sân nhỏ của một nhà nông nói chuyện phiếm.

“Kì, ở trong lòng người Hàn Nhiên rốt cuộc là tồn tại thế nào?”

“Ta cùng Hàn Nhiên kỳ thật lúc còn rất nhỏ đã gặp mặt, sau đó hắn có chuyện gì phải rời khỏi ta, đã đem lệ ngọc đưa cho ta, kết quả lại hại mình sinh trận bệnh nặng.” Nói xong, Tiêu Kỳ lấy ra lệ ngọc từ trong lòng cho Tấn Ảnh xem, “Chính là khối ngọc này, nó đối hàn nhiên rất quan trọng rất quan trọng.....”

“Sau đó ta bởi vì một nguyên nhân mà gả cho hàn nhiên, mới đầu quan hệ của chúng ta cũng rất tốt, nhưng sau đó bởi vì chuyện Ánh lâm ca, chúng ta sinh ra hiểu lầm, mâu thuẫn cũng rất lớn, bên cạnh Hàn Nhiên kỳ thật có một người, những năm gần đây, đều là hắn cùng Hàn Nhiên.”

“Người thấy hắn thế nào?” Tấn Ảnh nghĩ đến, người trong miệng Tiêu Kỳ chính là Nhiệm Dạ rồi.

“Ngay từ đầu ta cảm thấy Hàn Nhiên cố ý giấu giếm ta chuyện của hắn, cho nên tức giận, không muốn để ý đến hắn. Mà lúc này Ánh Lâm ca vẫn luôn ở bên cạnh ta, Ánh Lâm ca với ta mà nói vẫn chính là một ca ca.”

“Ta cảm thấy được Ánh Lâm ca của người khẳng định cũng là thực thích người, đúng không?” Liền ngay cả mình cũng nhận không được thích người....

“Uh, cho nên ta mới cảm thấy rất không chịu nổi hắn. Bởi vì Hàn Nhiên gián tiếp hại chết Ánh Lâm ca, Ánh Lâm ca lại chiếu cố ta từ nhỏ, là người thân nhất của ta.”

“Chuyện này, hoàn toàn là hắn không đúng.”

“Sau đó ta biết Ánh Lâm ca còn chưa chết, cho nên ta muốn tìm hắn, bù lại sai lầm Hàn Nhiên đã phạm.”

“Kì, kỳ thật nội tâm người thật sự tốt lắm.”

“Không, ta kỳ thật tuyệt không tốt. Tấn Ảnh ca, người biết không? Cho dù Hàn nhiên phạm vào lỗi nư vậy, ta vẫn không hận hắn nổi, nội tâm của ya vẫn là yêu hắn.....”

“Yêu không phải nói buông tha liền có thể buông tha, cho nên người không cần trách cứ mình. Thời gian không còn sớm, mau đi ngủ đi.”

“Uh, Tấn Ảnh ca, người cũng nghỉ ngơi sớm chút đi.” Tấn Ảnh nhìn thấy bóng lưng Tiêu Kỳ, Tiêu Kỳ hồn nhiên, thẳng thắn, thiện lương.... Đây đều là chỗ hấp dẫn người nhất của hắn, không chỉ có bởi vì dung mạo tuyệt mỹ của hắn mà thôi.

Sáng ngày thứ hai, nguyên bản Tiêu Kỳ cùng Tấn Ảnh tính toán hướng mọi người chào từ biệt, bất quá rất nhiều người trong thôn đều giữ bọn hắn lại ở thêm vài ngày.

“Hài tử, ở thêm hai ngày hãy đi, ngày mai chính là sinh nhật của thằng bé Tiểu Hồ, người ở đây, Tiểu Hồ rõ ràng đặc biệt cao hứng.....”

“Tấn Ảnh ca?” Tiêu Kỳ không biết trả lời như thế nào, vội vàng muốn tìm được Ảnh Lâm, nhưng đối mặt người trong thôn giống như người nhà này, Tiêu Kỳ lại cảm thấy dứt bỏ không được.

“Kì, nếu tất cả mọi người hy vọng người lưu lại như vậy, chúng ta đây qua hai ngày nữa đi cũng không muộn, đi đường lâu như vậy, người cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt, nơi này cách Lăng Thủy cũng không xa, người không cần gấp như thế.”

“Uh, chúng ta đây liền lưu lại đi. Bất quá chúng ta có phải nên tặng chút lễ vật cho Tiểu Hồ hay không, Tấn Ảnh ca, chúng ta đến cái chợ phía trước nhìn xem.”

“Tốt, đại thúc, chúng ta sẽ trở về trong chốc lát, cảm ơn các người.”

“Ha ha, không có việc gì, hai người khiến chúng ta rất vui vẻ.”

Vĩnh viễn không ai có thể dự đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, Tiêu Kỳ cùng Tấn Ảnh cũng vậy.

Khi bọn họ vui vẻ từ chợ trở về, mới vừa đi tới đầu thôn, loáng thoáng trong không khí tràn ngập một cỗ mùi máu tanh, ngoài đồng và trên đường nhỏ, không có ai đi lại, tất cả trước mắt này khiến cho Tiêu Kỳ cùng Tấn Ảnh nhất thời có loại dự cảm không tốt.

“Tấn Ảnh ca.....”

“Kì, không cần lo lắng, chúng ta đi vào nhìn kỹ rồi hẵng nói.”

Nhưng hai người càng đi về phía trước, mùi máu tanh cũng càng ngày càng nặng, trong lòng Tiêu Kỳ sợ hãi cực kỳ.

“Tấn Ảnh ca, người mau nhìn.” Nói xong chỉ chỉ một gian nông trại, trên cửa lớn có vết máu đỏ tươi.

“Đi, đi qua nhìn xem.”

Đẩy cửa ra, tất cả trước mắt khiến cho Tiêu Kỳ cùng Tấn Ảnh đều kinh ngạc đến ngây người, thi thể của người cả nhà cứ như vậy loạn thất bát tao (lung tung, lộn xộn) té trên mặt đất, thân tình máu tươi, khiến người nhìn thấy ghê người.....

Chứng kiến hiện tượng như vậy, Tiêu Kỳ lập tức chạy đến trong nhà đại thúc mà bọn họ đã ở lại, đẩy cửa ra, bên trong cũng là thi thể khắp nơi trên đất.....

“Tiểu Hồ..... Tiểu Hồ.....” Nước mắt kiềm không được rơi xuống, Tiêu Kỳ ôm thân thể đã biến lạnh của Tiểu Hồ, ngày hôm qua vẫn là đứa bé hoạt bát sáng sủa, khờ dại bướng bỉnh, giờ phút này lại ly khai hẳn.....

Nhiễm Dạ, lúc trước Nhiễm Dạ cũng là rời đi như vậy, giống như người nào đụng tới mình cũng sẽ bị thương tổn, chẳng lẽ ta là một người không may mắn sao?

“Vì cái gì?..... Vì cái gì?.....” Tiêu Kỳ kêu to.

“Kì.....” Tấn Ảnh chạy theo Tiêu Kỳ vào, lúc này hắn cũng không biết làm sao an ủi Tiêu Kỳ đang thương tâm, tất cả này đối Tiêu Kỳ mà nói là quá đả kích.....

11. Chương 11

Tấn Ảnh cùng Tiêu Kỳ đem thi thể của toàn thôn dân đi chôn chung cùng nhau, đối mặt những người này, Tiêu Kỳ không thể không cảm thấy áy náy.

Tiêu Kỳ quỳ trên mặt đất, bi thống vạn phần “Đều là ta không tốt, nếu lúc trước chúng ta không có đến đây, như vậy bọn họ cũng sẽ không gặp bất hạnh như vậy.”

“Kì, đó cũng không phải là lỗi của ngươi, ngươi cũng không biết sẽ phát sinh loại chuyện này, không phải sao?” Tấn Ảnh an ủi Tiêu Kỳ.

“Ta đúng là người mang lại xui xẻo, đầu tiên là Ánh Lâm ca, sau lại là Nhiễm Dạ, lần sau nữa lại là tất cả thôn dân ở đây..... Ta cũng không biết lần sau sẽ là ai lại gặp chuyện như thế nữa.”

Hiện tại ở bên người Tiêu Kỳ cũng chỉ có Tấn Ảnh, Tiêu Kỳ thật sự lo lắng Tấn Ảnh cũng sẽ xảy ra chuyện gì không may.

“Kì, ngươi không cần nói về mình như vậy.” Nhìn thấy Tiêu Kỳ đem sai lầm đều nhận về bản thân, Tấn Ảnh cũng rất là khổ sở, hắn nghĩ không ra ngoài Hàn Nhiên đứng sau việc này thì còn ai nữa đây?

“Tấn Ảnh ca, ngươi đi đi, chúng ta không cần ở chung nữa, ta sẽ liên lạc tới ngươi a.”

“Kì, ngươi nói gốc cái gì? Ngươi như thế nào có thể sẽ liên lạc ta, không cần suy nghĩ nhiều quá.”

“Trước mắt hết thấy chẳng lẽ ngươi còn chưa tin sao? Trước khi ta đến, bọn hắn vẫn là sống tốt, mỗi ngày thật vui vẻ, vậy mà ta chỉ ở vài ngày bọn họ đều mất mạng!”

“Vậy ngươi tưởng như vậy thì sẽ bồi thường lại cho bọn họ? Ngươi là không phải là chờ đến khi mạng mình cũng không còn, ngươi mới cảm thấy không làm bọn họ thất vọng sao? Ngươi không phải lại nghĩ như vậy chứ? Nếu thật là như vậy, như vậy ta bảo hộ một người đang muốn chết thì có ý nghĩ gì nữa chứ? Chẳng lẽ ngươi không muốn tìm lại Ánh Lâm ca của ngươi nữa sao?” Tấn Ảnh nhìn không nổi Tiêu Kỳ đối đãi

bản thân như vậy, giọng điệu không tự giác mà tăng lên, lời nói mang theo quở trách.

“.....” Tiêu Kỳ nghe Tấn Ảnh nói như vậy, không còn thì để nói, thật lâu mới trả lời một câu “Thực xin lỗi, Tấn Ảnh ca.”

“Tốt lắm, Kỳ, không cần rất thương tâm, chúng ta cần nhanh chóng rời khỏi chỗ này.”

“Uh.”

“A.....” Tiêu Kỳ bị dọa từ ác mộng tỉnh dậy, hần lại mơ thấy Ảnh Lâm ca rơi xuống vách núi đen, Hàn Nhiên giết Nhiễm Dạ, cùng với tất cả thôn dân bị chết thảm.

Suốt đêm, Tiêu Kỳ cũng không biết đây là lần thứ mấy mà bản thân tỉnh lại, lúc sau cũng không thể ngủ được, cứ như vậy trợn tròn mắt mãi cho đến hừng đông.

“Kỳ, người làm sao vậy? Có phải hay không lại gặp ác mộng?” Ở cách vách phòng Tấn Ảnh nghe được tiếng la của Tiêu Kỳ, lập tức liền chạy qua. Bởi vì Tiêu Kỳ hàng đêm mất ngủ, cho nên Tấn Ảnh cũng không dám ngủ.

“Uh, ta không sao.” Nói xong, lau một chút mồ hôi lạnh trên trán.

“Ngày mai chúng ta là có thể đến Lăng thủy, người không cần quá lo lắng.”

“Được.....”

Ngày hôm sau, Tiêu Kỳ cùng Tấn Ảnh liền sớm khởi hành, nhưng mà đi được nửa đường, hai người cảm thấy dừng như có ai đó bị theo bọn hắn.

“Tấn Ảnh ca, có phải có người đi theo chúng ta không a?”

“Đúng vậy, đi, đi theo ta.” Tấn Ảnh dẫn theo Tiêu Kỳ đi vòng vo 1 vòng, cuối cùng liền bước vào thanh lâu.

Mới vừa bước vào cửa, liền có rất nhiều nữ nhân mặt trang điểm vây quanh, Tiêu Kỳ cảm thấy thập phần chóng mặt, không quen, từ nhỏ Ảnh Lâm ca liền nói với hắn đối với nơi này tuyệt đối không thể vào.

“Tấn Ảnh ca, nơi này?” Tiêu Kỳ khó hiểu nhìn Tấn Ảnh.

“Ta có biện pháp, tin tưởng ta.” Quay đầu lại đối với tú bà đi tới nói “Kêu hai cô nương có dáng gầy đi lên phòng cho ta.” Tiếp theo lôi kéo Tiêu Kỳ liền hướng phòng trên lầu đi đến.

Đợi khi hai cô nương vừa đi vào cửa, Tấn Ảnh liền đánh bất tỉnh các nàng. Tiếp theo Tấn Ảnh lại đem áo khoác hai người cởi xuống.

“Tấn Ảnh ca, ngươi làm gì?” hành động của Tấn Ảnh làm cho Tiêu Kỳ có điểm sợ hãi.

“Kì, thay quần áo của các nàng, như vậy chúng ta mới có thể tránh đi những người theo dõi đó.”

“Nga.....” Tiêu Kỳ tuy rằng không phải thực nguyện ý, nhưng mà nghe Tấn Ảnh nói đành phải đứng trong phòng ngoan ngoãn mà thay đồ, mà Tấn Ảnh tay cầm bộ quần áo khác ra gian ngoài thay, lúc sau mở ra một khe hở nhỏ ở cửa sổ, hướng đầu ra ngoài mà nhìn xem.

Ngưng Mặc! người theo dõi bọn họ dĩ nhiên là Ngưng Mặc! Chẳng lẽ chuyện tình trước kia.....

“Kì, xong chưa? Chúng ta phải nhanh chóng rời đi.”

Tiêu Kỳ từ bên trong đi ra, Tấn Ảnh ngây người, khi mặc nam trang, Tiêu Kỳ đã làm cho người ta lâm vào say mê, mà hiện tại mặc nữ trang Tiêu Kỳ lại xinh đẹp không thể so sánh.

Tấn Ảnh cầm lấy một cái khăn lụa trên bàn ném cho Tiêu Kỳ “Đeo cái này vào.....” Nếu không mang theo, sợ là hai người bọn họ càng được chú ý.

“Uh.”

“Tốt lắm, đi thôi.” Nói xong, Tấn Ảnh liền mang theo tiêu kì theo cửa sau của thanh lâu mà trộm chạy đi ra ngoài, Tấn Ảnh cũng không có để cho Tiêu Kỳ thấy Ngưng Mặc, hẳn không muốn lại làm cho Tiêu Kỳ khó xử, nhìn ánh mắt thương tâm của Tiêu Kỳ, tim của hắn cũng rất khó chịu.....

Chính là, Tấn Ảnh tuyệt đối không ngờ rằng, vào lúc bọn hắn gần đi ra, Tiêu kì đã thấy bóng dáng của Ngưng Mặc đứng từ khe hở nhỏ hẹp.....

“Hoàng Thượng, người của chúng ta ở Lăng Thủy đi theo hoàng hậu đã bị lạc mất dấu.....” Ngưng Mặc quỳ gối trước bàn Hàn Nhiên đang ngồi.

“Cái gì?” Hàn Nhiên nghe tin tức như thế liền bật người từ ghế mà đứng lên. “Sao lại thế này? Các người làm thế nào mà bị lạc mất dấu chứ? Cứ như vậy người có biết hay không Kì nhi có bao nhiêu nguy hiểm.” Lúc này Hàn Nhiên đã muốn gây đi 1 vòng lớn, mỗi ngày mỗi đêm nhưng nhớ đến Tiêu kì như là hồng thủy đổ ập tới, dục vọng muốn gặp Tiêu Kỳ không thể kiềm chế.

“Hoàng Thượng, thần có tội.”

“Quên đi, Ngưng Mặc. Cũng may một đường có Tấn Ảnh bảo hộ Tiêu Kỳ, hẳn là không có phát sinh sự tình gì, bằng không tấn ảnh nhất định sẽ thông báo. Bất quá, xem ra lần này ta cần phải tự mình đi đến Lăng Thủy một chuyến.”

“Chính là Hoàng Thượng, người đi, còn quốc sự thì phải làm sao đây?”

“Ta sẽ tạm thời để cho hoàng thúc giúp ta quản, lúc trước mới vừa lên ngôi, cũng là hoàng thúc ở một bên phụ trợ ta.”

“Vậy thần sẽ đi chuẩn bị ngay bây giờ.”

Kỳ nhi a..... Ta rất nhanh liền sẽ đến cạnh người, không được đem người mang về, không cho người rời đi ta nửa bước, mấy ngày nay ta chịu đựng tra tấn đủ rồi, ta rốt cuộc không thể thừa nhận người không còn ở bên ta.....

Hàn Nhiên suốt đêm cưỡi ngựa không ngừng mà hướng lăng thủy mà đuổi, trên đường Ngưng

Mặc khuyên Hàn Nhiên nghỉ ngơi, nhưng mà chỉ nhận được lời cự tuyệt của Hàn Nhiên.

“Hiện tại, ta chỉ nghĩ nhanh chóng có thể nhìn thấy Tiêu Kỳ.”

“Nhưng mà Hoàng Thượng, đuổi theo như vậy cũng không phải là biện pháp tốt, thể lực ngài làm sao chịu nổi.”

“Ta không sao, chính là vất vả cho người, Ngưng Mặc.”

“Thần không có việc gì.”

“Chúng ta tiếp tục chạy đi, cũng sẽ nhanh đến Lăng Thủy phải không.”

“Uh, ngay tại phía trước.”

Chạy một mạch cuối cùng cũng chạy tới địa phương đã lạc mất Tiêu Kỳ và Tấn Ảnh lần trước.

“Các người chính là tại thanh lâu này mà lạc mất Tiêu Kỳ sao?” Hàn Nhiên nhìn đến những nữ tử đứng trước cửa, quả thực rất là chứng mất. (chỉ có em Kỳ mới vừa mất anh thôi nhỉ)

“Đúng vậy.”

“Tấn Ảnh thật sự lớn mật, hẳn lại dám đem Kì Nhi dẫn vào địa phương chướng khí mù mịt này.”

Kì nhi của hần tôn quý ra sao, đường đường là Tuyết Vực hoàng hậu như thế nào có thể đến những địa phương thế này chứ, nghĩ đi nghĩ lại, tức giận trong lòng không đánh cũng bùng phát.

“Hoàng hậu cùng Tấn Ảnh đi vào lúc sau cũng không thấy đi ra, một lúc sau thần sai người vào tìm thử, mới phát hiện không thấy bọn hần.”

“Theo lý thuyết, cho dù Tấn Ảnh thấy người, cũng không có lý do muốn dẫn Kì nhi chạy trốn a, chẳng lẽ là trên đường gặp gỡ nguy hiểm gì?” Nghĩ đến đây, Hàn Nhiên không khỏi có điểm lo lắng.

“Thời điểm thần thấy hoàng hậu, sắc mặt hoàng hậu giống như không được tốt lắm, hai người chạy đi rất là gấp.”

Nghe được thân thể Tiêu Kì không được tốt lắm, Hàn Nhiên rất là lo lắng, lúc trước nếu không phải hần tính nhầm, hiện tại chuyện sẽ không xảy ra như vậy! Liên lụy Kì nhi của hần phải chịu nhiều khổ sở như vậy.

“Ta nhất định phải nhanh lên tìm được Kì nhi mới tốt a.”

May mắn Tiêu Kì mang theo Lệ ngọc trên người, Hàn Nhiên nhờ vào miếng Lệ Ngọc còn lại mà đi tiếp về phía trước.

Tiêu Kì bởi vì chuyện tình trước kia, thân thể liền vẫn không có hảo, Tấn Ảnh đã nghĩ trước nên dừng lại nghỉ ngơi trong chốc lát, chính là mới vừa nghỉ ngơi không quá bao lâu, phía sau liền cảm giác có người đang đuổi theo.

“Kì, người đi trước, ta đến đối phó bọn hần.”

“Không cần, Tấn Ảnh ca, nếu phải đi chúng ta thì cùng nhau đi.”

“Chính là hai người chúng ta căn bản sẽ không thể tránh thoát bọn hần.”

“Tấn Ảnh ca không đi, ta cũng không đi.”

“Vậy người nghe lời của ta, nhanh lên ở nơi này trốn đi.”

“Tấn Ảnh ca.....”

“Đừng vì ta mà phân tâm, Kì.”

“Ân.” Tiêu Kì nghe lời của Tấn Ảnh ca, tránh ở phía sau của cây đại thụ bên đường, nhưng ánh mắt vẫn thủy chung nhìn chăm chăm Tấn Ảnh. Tuy rằng chỉ có thể nhìn đến một chút.

Ngưng Mặc, thật là Ngưng Mặc, người vẫn đuổi theo bọn họ chính là Ngưng Mặc, chỉ tiếc Tiêu Kì cách bọn họ quá xa, nghe không rõ ràng lắm bọn hắn nói gì đó.

“Tấn Ảnh, vì cái gì không cho Hoàng Thượng thấy hoàng hậu?”

“Việc ấy không quan trọng.” Nói xong Tấn Ảnh liền cùng Ngưng Mặc bắt đầu động thủ.

Tấn Ảnh cùng Ngưng Mặc công phu ngang nhau, mắt thấy Tấn Ảnh muốn một kiếm mà hướng tới Ngưng Mặc, xa xa phóng tới một mũi tên cắm vào giữa vai phải của Tấn Ảnh. Trong lúc nhất thời, Tấn Ảnh quỳ một gối xuống trên mặt đất, cầm lấy vai phải thượng tên. Máu tươi đã muốn theo miệng vết thương mà chảy xuống.

“Tấn Ảnh ca!” Tiêu Kì quát to một tiếng theo phía sau mặt cây chạy vọt ra.

“Dừng tay, các người đều dừng tay cho ta.” Tiêu Kì dùng sức hô, chạy đến bên người Tấn Ảnh “Tấn Ảnh ca, người thế nào?”

“Hoàng hậu, Hoàng Thượng tới tìm người.” Ngưng Mặc ở một bên nhắc nhở Tiêu Kì.

Tiêu Kì ngẩng đầu hướng nhìn cách đó không xa ngồi trên lưng ngựa là cái người làm hắn mong nhớ ngày đêm “Hàn Nhiên.....”

Nhìn thấy Hàn Nhiên rõ ràng đã gãy đi, Tiêu Kì trong lòng lại run lên, rất muốn xông lên phía trước ôm lấy Hàn Nhiên, nhưng mà hắn không dám, trải qua thời gian lâu như vậy, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, Hàn Nhiên trước mắt đã muốn không phải là Hàn Nhiên lúc trước hắn vẫn yêu, hắn là một cái quân vương, là người lãnh huyết muốn giết ai liền giết.

12. Chương 12

Hàn Nhiên nhìn thấy Tiêu Kì lập tức nhảy xuống ngựa, đem cây cung tên cầm trong tay đưa cho thị vệ bên cạnh, đi đến trước mặt Tiêu Kì. “Kì nhi, ta tới đón người trở về.”

Đối mặt Hàn Nhiên, trong lòng Tiêu Kì có một tia sợ hãi, Hàn Nhiên càng đi về phía mình, mình liền càng sợ hãi, ngay cả thân thể cũng không tự giác lui về phía sau. “Không cần lại đây...”

Tấn Ảnh bên cạnh thấy tình hình này, rất muốn đứng lên, chính là cây tên của Hàn Nhiên đâm quá sâu, dù là một động tác thật nhỏ, đều như toàn tâm đau đớn, đau đến trên trán Tấn Ảnh ứa ra mồ hôi lạnh.

“Tấn Ảnh, ngươi muốn bắt cóc hoàng hậu của trẫm sao?” Hai mắt Hàn Nhiên thẳng nhìn chăm chăm về phía Tấn Ảnh.

“Cái gì?” Hàn Nhiên lại biết tên Tấn Ảnh ca, nói như vậy, Tấn Ảnh ca một mực bên cạnh ta chiếu cố ta, bảo vệ ta là người Hàn Nhiên phải tới. “Tấn Ảnh ca ngươi.....”

“Kì, thực xin lỗi.” Tấn Ảnh không dám nhìn hướng Tiêu Kì.

“Tấn Ảnh, thật là rất to gan a, hoàng hậu của trẫm ngươi cũng dám trực tiếp gọi hần.” Tuy rằng hành vi của Tấn Ảnh thực khiến cho Hàn Nhiên tức giận, nhưng điều này vẫn kém xa vui sướng khi tìm được Tiêu Kì. “Kì nhi, ta đây sao làm tất cả đều là vì tốt cho ngươi. Ngươi không cho ta đi theo ngươi, nhưng ta lo lắng ngươi. Lúc trước khi ngươi rời cung thân thể không tốt như vậy, ta sợ ngươi một mình ở xa bị người khác khi dễ, nhớ ngày đó ở trong ngõ tắt trước cửa nhà trọ, nếu ta đi vắng, chỉ sợ hậu quả khó lường. Cho nên vì an toàn của ngươi..., ta chỉ có thể để cho Tấn Ảnh bên đường bảo hộ ngươi, chiếu cố ngươi.”

“Lần đó thật là ngươi.....” Rõ ràng cảm giác là Hàn Nhiên cứu mình, nhưng hôm sau Tấn Ảnh nói là hần cứu mình, ngấm lại Hàn Nhiên căn bản không có khả năng rời cung, cho nên Tiêu Kì cũng tin lời của Tấn Ảnh, bởi vậy sau đó Tiêu Kì đối việc này cũng sống chết mặc bay. Nhưng hiện tại biết nguyên lai ngày đó thật là Hàn Nhiên, tâm Tiêu Kì lại nổi lên gợn sóng nho nhỏ.

“Đúng, là ta kêu Tấn Ảnh giấu diếm ngươi, bởi vì ngay lúc đó ngươi căn bản không muốn gặp lại ta. Ta không muốn khiến cho ngươi thương tâm nữa.”

“Hàn Nhiên.....” Mắt thấy nước mắt vừa muốn theo hốc mắt Tiêu Kì rơi xuống, Hàn Nhiên tiến lên, ôm cổ Tiêu Kì vào trong ngực. Nào biết hành động này khiến cho Tiêu Kì khóc càng thêm lợi hại, nước mắt làm ướt y phục của Hàn Nhiên, Hàn Nhiên càng ôm chặt Tiêu Kì. “Kì nhi ngốc, không nên khóc nữa, nhìn thấy ngươi rơi nước mắt, ta sẽ thực đau lòng.”

Tiêu Kì ngẩn ra, vươn tay đẩy Hàn Nhiên ra, Hàn Nhiên lại vươn tay bắt được tay của Tiêu Kì, ánh mắt hai người nhìn thấy đối phương, nhưng ngay cả một câu cũng nói không nên lời.

Hàn Nhiên đem thân mình nhường về phía trước một chút, muốn hôn môi Tiêu Kì, nhưng Tiêu Kì lại xoay đầu qua một phương hướng khác, trải qua nhiều chuyện tình như vậy, Tiêu Kì không biết đến tột cùng mình còn yêu Hàn Nhiên bao nhiêu, có nên tha thứ tất cả việc hần làm hay không.

Tiêu Kì rút tay trong bàn tay của Hàn Nhiên ra, đưa tay kéo Tấn Ảnh quỳ rạp trên mặt đất. Máu đã nhiễm đỏ cả bả vai của Tấn Ảnh, sắc mặt của Tấn Ảnh cũng thập phần tái nhợt, mày nhíu chặt, sau khi chống lại hai mắt nhìn mình của Tiêu Kì, Tấn Ảnh vẫn cứng rắn bài trừ một cái tươi cười vô lực, muốn cho Tiêu Kì không cần lo lắng cho mình.

Tiêu Kỳ nhìn thấy Tấn Ảnh như vậy, trong lòng phát đau một trận: Hàn Nhiên, người không khỏi cũng quá nhẫn tâm! Tiêu Kỳ hiếm khi hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Nhiên một cái.

Tiêu Kỳ nâng Tấn Ảnh lên liền tính toán rồi đi, Hàn Nhiên nhanh chóng vượt qua tiến đến ngăn cản, che ở trước mặt hai người.

“Tránh ra.....” Tiêu Kỳ tức giận hô.

Ảnh mắt Hàn Nhiên kiên định nhìn Tiêu Kỳ, giọng điệu không để cho bất luận kẻ nào cự tuyệt “Không được, các người không thể rời đi.” Nói tiếp: “Tấn ảnh trúng tên thực nghiêm trọng, hãy để cho thái y xem một chút đi.”

Tiêu Kỳ nghe xong càng thêm tức giận “Người thương tổn Tấn Ảnh ca là người, Hàn Nhiên. Nên vì Tấn Ảnh ca chữa thương cũng là người, Hàn Nhiên, nếu phải cứu hắn, lúc này người cần gì phải thương tổn hắn, rốt cuộc phải làm như thế nào người mới có thể vừa lòng a?”

Bộ dáng tức giận của Tiêu Kỳ không biết như thế nào khiến cho Hàn Nhiên cảm giác thực đáng yêu, giống như một nhi đồng đang giận lẫy “Còn không phải là vì lưu lại người, bị bắt đắc dĩ mới bắt Tấn Ảnh.” Hàn Nhiên vừa nói, trái lại hình như là đem tất cả trách nhiệm đẩy lên trên người của Tiêu Kỳ và Tấn Ảnh.

“Người cứ không đem sinh mệnh người khác để ở trong mắt sao? Còn không mau cứu Tấn Ảnh ca.” Tuy rằng còn muốn cùng Hàn Nhiên tiến hành một phen tranh chấp, nhưng quan trọng nhất hiện tại vẫn là cứu Tấn Ảnh ca.

Hàn Nhiên lập tức gạt gạt đầu, khiến cho thị vệ bên cạnh công Tấn Ảnh ca đi về phía thái y.

“Kì nhì, cùng ta cưỡi ngựa đi.....”

“Thực xin lỗi, ta muốn ở bên cạnh Tấn Ảnh.” Tiêu Kỳ một hơi từ chối lời mời của Hàn Nhiên.

Hàn Nhiên mặc dù bị Tiêu Kỳ cự tuyệt, nhưng là trong lòng vẫn vui như nở hoa, bởi vì bây giờ Tiêu Kỳ đang ở địa phương mình có thể xem tới được, ở bên cạnh mình.....

Sau khi Tấn Ảnh được băng bó vết thương vẫn lâm vào trạng thái hôn mê, Tiêu Kỳ ngay ở bên cạnh canh Tấn Ảnh suốt một đêm. “Hoàng hậu, Tấn Ảnh chảy máu quá nhiều trong lúc nhất thời là sẽ không tỉnh, huống chi hoàng hậu ngài coi chừng như vậy, thân thể của mình cũng sẽ không tốt.”

“Ta không sao, một khắc Tấn Ảnh ca bất tỉnh, ta cũng không có biện pháp yên tâm đi nghỉ ngơi.”

“Để cho cự thần thay hoàng hậu coi chừng đi.”

“Không cần tự mình là được rồi, không nhọc ngài lo lắng.” Tuy rằng thân thể đã mệt chết đi rất muốn nghỉ ngơi, nhưng Tiêu Kỳ cũng không biết tại sao mình chấp nhất như vậy, là sợ Hàn Nhiên lại đến thương tổn Tấn Ảnh sao?

Kỳ thật sự quan tâm của Hàn Nhiên, Tiêu Kỳ cũng không phải không có xem ở trong mắt, mỗi cách mấy canh giờ Hàn Nhiên liền đứng ở cửa xem tình huống bên trong một chút, ánh mắt luôn nhìn Tiêu Kỳ không tha. Khi Tiêu Kỳ ngẩng đầu nhìn về phía ngoài, bốn mắt hai người đối nhau, liền nhanh chóng dời đi hướng khác, chỉ một cái liếc mắt như vậy Tiêu Kỳ có thể thấy phần nhu tình cùng quan tâm trong mắt Hàn Nhiên, thế cho nên Tiêu Kỳ không dám nhìn tiếp rất sợ mình lại lâm vào không thể tự kiềm chế nông nổi.

Hành vi của Hàn Nhiên cùng Tiêu Kỳ mấy ngày nay, Ngưng Mặc đều xem ở trong mắt, vài lần muốn mở miệng nói với Hàn Nhiên, nhưng lời vừa đến bên miệng lại nuốt xuống.

Ngưng Mặc bằng vào mấy ngày nay quan sát Tiêu Kỳ cảm thấy được Tiêu Kỳ đối Hàn Nhiên vẫn là cảm tình, Ngưng Mặc luôn mãi tự hỏi xem hắn có cần phải tìm Tiêu Kỳ hảo hảo nói chuyện, hắn cũng nhìn không được nữa.

“Hoàng hậu”

“Ngưng Mặc, người làm sao vậy?” Tiêu Kỳ thấy bộ dáng Ngưng Mặc đứng ở cửa phòng muốn nói lại thôi trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

“Có thể cùng hoàng hậu ngài đi ra ngoài nói chuyện hay không?”

“Tốt lắm.” Tiêu Kỳ đi theo Ngưng Mặc vào một chòi nghỉ mát ở sau vườn.

“Ngưng Mặc, có chuyện gì người nói đi.”

“Hoàng hậu, ngài biết không? Từ sau ngày ngài cãi nhau với Hoàng Thượng rồi rời cung, Hoàng Thượng tiền tụy rất nhiều, mỗi ngày cũng không ăn cơm đúng hạn, có đôi khi thậm chí đều không ăn mấy bữa. Đồng thời lại có quốc sự quần thân, thân thể hoàng thượng đã không bằng lúc trước, mỗi khi đến đêm, cũng là lúc Hoàng Thượng khó ngủ nhất, nửa đêm thường xuyên bị ác mộng làm tỉnh lại. Trong miệng thì thầm cũng chỉ có ‘Kì nhi’. Hoàng hậu, ta biết ta chỉ là một cấp dưới, không có tư cách quản chuyện giữa ngài cùng Hoàng Thượng, bất quá, ta xem ra ngài cùng Hoàng Thượng đều yêu đối phương, hiện tại cái dạng này chính là đang tra tấn lẫn nhau, cho nên, Ngưng Mặc cầu ngài, xem ở Hoàng Thượng yêu của người như vậy đi gặp hắn đi.” “Thực xin lỗi, Ngưng Mặc, để cho ta suy nghĩ đã. Ta không biết ta còn có lý do gì có thể tha thứ hắn, hắn đã thay đổi không còn là Hàn Nhiên lúc trước ta quen biết!” Tiêu Kỳ nghe xong lời nói của Ngưng Mặc rất là đau lòng vì Hàn Nhiên.

Đêm nay ánh trăng rất đẹp, sao đêm lốm đốm đầy trời xanh thẳm, nhưng đối với Tiêu Kỳ mà nói, xinh đẹp như vậy khiến cho Tiêu Kỳ cảm thấy càng thêm cô đơn.

Trước kia ở trong cung, mỗi đến tối, Tiêu Kỳ đều rất thích lôi kéo Hàn Nhiên cùng nhau ngồi ở trong sân

nhỏ, nhìn sao trời, thường thường tâm tình, loại cảm giác này khiến cho Tiêu Kỳ cảm thấy thực hạnh phúc.

Ở trong bất tri bất giác, Tiêu Kỳ chạy cửa căn phòng Hàn Nhiên ở. Kỳ thật trong lòng vẫn là yêu Hàn Nhiên, cho nên mới sẽ ở trong lơ đãng đến nơi đây, do dự xong, Tiêu Kỳ vẫn gõ cửa phòng Hàn Nhiên “Hàn Nhiên, người ở đâu?”

Đợi trong chốc lát, trong phòng không có thanh âm, càng không ai mở cửa ra, Tiêu Kỳ suy nghĩ: Đã trễ thế này, phòng sáng, nhưng Hàn Nhiên đã đi đâu rồi?

Vì thế Tiêu Kỳ đẩy cửa phòng ra, đi vào, muốn chờ Hàn Nhiên trở về, giữa bọn họ đã lâu không có hảo hảo nói chuyện một lần, liền thừa dịp hôm nay đem chuyện nói rõ ràng đi....

“Kì nhi...” Hàn Nhiên thấy Tiêu Kỳ ở phòng chờ hán, rất là kích động, vội vàng chạy lên ôm Tiêu Kỳ vào trong ngực.

“Hàn Nhiên...” Tiêu Kỳ cũng vươn tay ôm chặt lấy Hàn Nhiên. Cái ôm của Hàn Nhiên thực ấm áp, khiến cho Tiêu Kỳ cảm thấy an tâm trước nay chưa có.

“Kì nhi, đã trễ thế này sao người lại đến?” Hàn Nhiên tuy rằng vui sướng, nhưng cũng không thể không nghi hoặc nguyên nhân Tiêu Kỳ đến.

“Hàn Nhiên, Ngưng Mặc đã đem chuyện người ở trong cung lúc trước nói cho ta biết.” Tiêu Kỳ ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Nhiên.

“Ta còn có thể có chuyện gì? Người đừng nghe Ngưng Mặc nói bậy.” Chỉ cần có Tiêu Kỳ tại bên người, tất cả cực khổ đối với Hàn Nhiên mà nói cũng không đáng nhắc tới.

“Vậy vì cái gì người không ăn cơm đúng hạn? Còn luôn ngăn người, buổi tối không phải luôn từ trong ác mộng bừng tỉnh sao? Chẳng lẽ những điều này là giả sao?” Tiêu Kỳ nhìn Hàn Nhiên, có điểm giận dữ nói: “Hàn Nhiên, ta không ở cạnh người, người lại chiếu cố mình như vậy sao? Người không biết ta sẽ lo lắng cho người sao?”

“Kì nhi, tại trong lòng ta quan trọng nhất là người, cái khác ta cũng có thể không cần, chỉ cần người vĩnh viễn ở bên cạnh ta là tốt rồi.”

“Hàn Nhiên, người thật sự rất ngu.....”

“Vì người cái gì đều đáng giá.”

“Hàn Nhiên, kỳ thật đêm nay ta tới tìm người, là có chuyện muốn hỏi người.” Nên hỏi đúng là vẫn muốn hỏi. Tiêu Kỳ đẩy ra ôm ấp của Hàn Nhiên, nghiêm túc nhìn Hàn Nhiên.

“Sự tình gì? Người nói đi!” Hàn Nhiên nhìn Tiêu Kỳ sắc mặt lập tức trầm xuống dưới.

“Người có phải người đi giết Lý gia thôn hay không?”

“Giết Lý gia thôn? Ta cùng bọn họ không thù không oán, ta vì cái gì phải làm như vậy? Kỳ nhi, người phải tin tưởng ta, lần này thật sự không phải ta làm.”

“Thật sự không phải người sao?” Thấy Hàn Nhiên nói lời hợp lý như vậy, Tiêu Kỳ nhất thời an tâm rất nhiều, nhưng vẫn còn nghi hoặc nho nhỏ.

“Thật sự không phải ta, chuyện của Ánh Lâm, Nhiễm Dạ ta đã biết ta sai, ta làm sao làm ra chuyện khiến người oán hận ta nữa?” Hàn Nhiên lại ôm Tiêu Kỳ vào trong ngực.

“Vậy chuyện của Lý gia thôn rốt cuộc là ai làm? Từ trước đến nay bọn họ không cùng người ngoài phát sinh tranh chấp, khẳng định không phải là kẻ thù tìm tới cửa.” Tiêu Kỳ biết Hàn Nhiên từ trước đến nay dám làm dám chịu, hẳn không có lầm, là trăm triệu sẽ không thừa nhận, cho nên Tiêu Kỳ tin tưởng Hàn Nhiên.

“Chuyện này, người hoài nghi ta, nhưng trên thực tế cũng không phải ta làm, như vậy lớn nhất có thể chính là giá họa.” Hàn Nhiên bằng vào sự hiểu chuyện của mình mà tiến hành phỏng đoán.

“Giá họa? Lại là giá họa? Lần trước chuyện của Tam công chúa cũng là giá họa.”

“Tam công chúa? Kỳ nhi, có thể là trong hoàng cung còn có nội gián hay không?” Lời của Tiêu Kỳ khiến Hàn Nhiên nhớ lại chuyện của Tam công chúa lúc trước.

“Có thể, nói vậy quyền lực của hắn còn không nhỏ. Hàn nhiên, vậy hiện tại người nói phải làm sao bây giờ?”

“Ngày mai ta liền phái người trở về nhìn xem.”

“Uh. Đúng rồi, chuyện Tần Ảnh ca, người làm sao cho ta cái giải thích hợp lý?”

“Ta còn không phải lo lắng một mình người ở bên ngoài không ai chiếu cố, cho nên mới trộm phái Tần Ảnh cùng đường chiếu cố người sao?! Kỳ nhi..... Người phải hiểu khổ tâm của ta. Ta bắn Tần Ảnh bị thương, mục đích còn không phải là vì lưu lại người.”

“Vậy người cũng không nên làm như vậy a.”

“Nhưng khi các người quả quyết hiểu lầm ta, làm sao có thể nghe ta nói đây!”

“Quên đi, nếu hiểu lầm đã giải thích rõ rồi, ta đây đi trước.” Dứt lời, Tiêu Kỳ muốn rời đi.

“Không cần đi, Kỳ nhi, ta đã thật lâu đều không có ôm người như vậy.... Tối nay người lưu lại đi, coi như cùng ta, bằng không ta sẽ lại từ trong ác mộng bừng tỉnh.” Tiêu Kỳ đã không hiểu lầm mình, như vậy mình gỡ trò vô lại chút cũng không sao mà.

“Vừa rồi còn không phải bảo ta đừng nghe Ngưng Mặc nói lung tung, sao hiện tại tự người nói lung tung rồi?” Khó được thấy bộ dáng đáng yêu của Hàn Nhiên, Tiêu Kỳ cũng có hứng thú chọc Hàn Nhiên,

“Ngưng Mặc là nói lung tung, nhưng ta không phải nói lung tung.”

“Hừ, nội dung không phải đều là giống nhau.”

“Kỳ nhi..... Lưu lại đi..... Dù sao chúng ta là vợ chồng, không ai nói chúng ta.” Hàn Nhiên tựa vào bên tai Tiêu Kỳ, ôn nhu nhỏ nhẹ nói xong, hơi thở mờ ám đảo quan bên tai Tiêu Kỳ, hai lỗ tai Tiêu Kỳ nháy mắt liền đỏ lên.

“Không được, ta còn muốn đi xem thương thế Tấn Ảnh ca có chuyển biến tốt đẹp hay không.” Hàn Nhiên nghe được những lời này của Tiêu Kỳ lập tức cảm phẫn lên.

“Quan tâm Tấn Ảnh như vậy làm cái gì? Ta sẽ không cho người đến bên cạnh ấy nữa, hẳn đối với người không có ý tốt, còn vọng tưởng bắt cóc người, Kỳ nhi là hoàng hậu của ta, chỉ có thể ở bên cạnh ta!”

“Hàn Nhiên, người thật sự là bá đạo.” Tiêu Kỳ càng nghe lại càng cảm giác hiện tại Hàn Nhiên giống một đứa bé, nếu để cho đại thần thấy, uy nghiêm của hoàng đế còn bày ra ở đâu được.....

“Đối với người, ta chính là thích bá đạo.” Tiếp theo không đợi tiêu kỳ cự tuyệt, Hàn Nhiên liền hôn lên môi hồng của Tiêu Kỳ, ôn xúc cảm ấm nóng, khiến cho cả người Tiêu Kỳ đều nóng lên.

“Hàn Nhiên.....” Tiêu kỳ còn chưa nói xong, Hàn Nhiên liền một phen ôm lấy Tiêu Kỳ, thổi tắt ngọn nến trên bàn, đi vào phía trong phòng....

13. Chương 13

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Nhiên từ trong giấc ngủ mơ tỉnh lại, đêm này là một đêm hẳn có thể an tâm ngủ sau khi Tiêu Kỳ rời khỏi, nhìn nhìn Tiêu Kỳ đang cuộn tròn mà ngủ trong lồng ngực, ngủ say như vậy, Hàn Nhiên cảm thấy thật rất vui vẻ, hiểu lầm giữa hắn và Tiêu Kỳ rốt cuộc cũng được giải trừ (xua tan), nói như vậy, chính mình là có thể mang theo Tiêu Kỳ trở về, làm cho Tiêu Kỳ bồi ở bên cạnh mình.

Tiêu Kỳ mơ mơ màng màng mở to mắt, thấy Hàn Nhiên nhìn chăm chăm mà nhìn vào mình “Tại sao lại nhìn ta như vậy?”

“Đã thật lâu ta không có hảo hảo mà nhìn người a~, chẳng lẽ ta xem một chút cũng không được ư?” (câu đầu ta xoắn giống như anh đang làm nũng ý ^^)

Lời nói của Hàn Nhiên làm Tiêu Kỳ lúc sau nghe xong cũng không nói lên lời, quả thực, hắc ròi đi Hàn Nhiên cũng đã gần hơn nửa năm, gần nửa năm thời gian này, khiến cho hai người đều tiền tuy không ít.

“Kì nhi.....” Hàn nhiên nhẹ nhàng hoán thanh. (gọi nhẹ nhàng)

“Hàn nhiên, người làm sao vậy?”

“Kì nhi, đáp ứng ta 1 chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Chúng ta cùng nhau hồi cung đi. Không cần lại rời khỏi ta, ta không thể tưởng tượng những ngày không có người bên cạnh, quả thực chính là sống một ngày bằng một năm.” Hàn Nhiên nói ra ý nghĩ duy nhất trong nội tâm của mình ra.

“Hàn Nhiên.....”

“Kì nhi, người chẳng lẽ không thể đáp ứng ta sao?” mặt Hàn Nhiên nguyên bản đang rất cao hứng nhảy mắt liền trở nên mất mát.

“Hàn nhiên, chờ ta tìm được Ánh Lâm ca, ta liền cùng người trở về cùng nhau.”

“Kì nhi, người đã biết Ánh Lâm không có chết, vậy người càng thêm không cần tìm hắc. Người có nghĩ tới hay không, cho dù người tìm được Ánh Lâm, muốn thay ta bù lại sai lầm, chính là người phải bù lại lỗi lầm như thế nào, người có biết hắc cũng thật yêu người, chẳng lẽ người muốn đem bản thân trao cho hắc sao?”

“Ta.....” lời nói của Hàn Nhiên không phải không có lý, nếu ba người cùng nhìn thấy nhau, nhất định sẽ xảy ra một hồi phong ba nữa “Chính là ta cảm thấy được, mặc kệ như thế nào, cần phải tìm được Ánh Lâm ca, cho dù chỉ là giải thích đơn giản nhất, chúng ta cũng có thể đối hắc nói. Nói không chừng, Ánh Lâm ca ở dưới đáy cốc cũng đã gặp người mình thích a~.....”

“Người nếu đã nói như vậy, chúng ta đây trước hết tìm được Ánh Lâm đi, sau đó người liền cùng ta hồi hoàng cung, được không?” Chỉ cần là trong lòng Tiêu Kỳ quyết định chuyện gì, vô luận ai khuyên cũng là vô ích, đến không bằng thuận theo tâm ý của hắc, làm cho hắc vui vẻ.

“Ân, chỉ cần tìm được Ánh Lâm ca, ta liền nhất định cùng ngươi trở về, không hề rời đi ngươi.....”

“Hảo, ta và ngươi cùng nhau tìm.”

Ước định chỉ là ước định, mà sự thật thường thường sẽ phá tan ước định ấy.....

Sau đó, Tiêu Kỳ vẫn chiếu cố Tấn Ảnh, Hàn Nhiên mặc dù có điểm hơi khó chịu, chính là vừa nghĩ tới Tiêu Kỳ về sau có thể một mực bên cạnh mình, hướng chỉ thương tích của Tấn Ảnh cũng là chính mình tạo thành, cho nên trong lòng mới thoáng cân bằng một chút.

Trải qua sự chiếu cố cẩn thận của Tiêu Kỳ, thân thể của Tấn Ảnh rốt cục tốt hơn phân nửa, lúc hoàng hôn, Tấn Ảnh luyện võ ngay trong tiểu viện, nằm bất động nhiều ngày sao được.

“Tấn Ảnh ca, ngươi thật sự rất lợi hại a.....” Tiêu Kỳ lại trộm nghĩ, không biết Tấn Ảnh ca cùng Hàn Nhiên ai lợi hại hơn a?

“Ha ha, này là chỉ là một nửa bình thường thôi.”

“Một nửa cũng đã lợi hại như vậy, vậy nếu Tấn Ảnh ca hoàn toàn hồi phục thì sao?”

“Về sau ngươi sẽ biết.”

“Về sau?”

“Đúng vậy.”

“Nga, được.”

“Kì, ta muốn dẫn ngươi tới một nơi.” Nói xong, Tấn Ảnh liền kéo tay Tiêu Kỳ.

“Nơi nào a~? Trời đã muốn khuya rồi.”

“Chính là nơi ngươi vẫn rất muốn đi, đi theo ta là tốt rồi.”

“Hảo.” Nơi mà mình vẫn muốn đi sao.

Tấn Ảnh mang theo Tiêu Kỳ đi tới một vách núi đen, áng mây phía dưới vách núi đen bị ánh sáng vàng chiếu chói lọi, khiến cho người ta cảm giác chỉ cần ngã xuống, vậy nhất định là hài cốt cũng không còn.

“Tấn Ảnh ca, sao người dẫn ta tới nơi này? Nhìn vách núi?” Tiêu Kỳ nhìn đến trên một tảng đá lớn bên vách đá viết.

“Ta đã điều tra rõ ràng, lúc trước Ánh Lâm chính là từ nơi này ngã xuống.”

“Ánh lâm ca..... Từ nơi này..... Ngã xuống.....” Tiêu Kỳ không thể tin, nếu thật là từ nơi này ngã xuống, mệnh như thế nào có thể sống sót đây, có thể hay không là Lệ Ngọc lừa hắn a? Ánh lâm ca căn bản chính là đã chết.

“Kì, không phải là ta nói vậy để hù dọa người, mà chính là người bình thường từ nơi này ngã xuống nhất định sẽ chết. Nếu như lời người nói là Ánh Lâm vẫn còn sống, thì thật đúng là một kỳ tích.”

“Vậy có phải hay không Ánh Lâm ca thật sự đã chết?”

“Kì, người không cần quá khó khăn.” Tấn Ảnh kéo Tiêu Kỳ vào trong lòng ngực hắn mà khóc.

Bất tri bất giác Tiêu Kỳ đã muốn ở lòng mình mà giữ lấy một phần quan trọng, nhìn thấy Tiêu Kỳ khổ sở chính mình quả thật càng khổ sở thêm, vì Tiêu Kỳ, bản thân không tiếc mà phản bội Hàn Nhiên, hiện tại, bản thân lại mang Tiêu Kỳ mà rời đi, cho dù Tiêu Kỳ là hoàng hậu của Hàn Nhiên, bản thân cũng không nguyện buông ra.

“Kì, ta mang người rời đi đi, rời đi nơi làm người thương tâm này, chúng ta không bao giờ... phải quay về đây nữa.....”

“Tấn Ảnh, lá gan của người thật đúng là càng lúc càng lớn, lớn đến nỗi bây giờ còn vọng tưởng bắt cóc hoàng hậu của trẫm!” âm thanh của Hàn Nhiên biểu hiện hắn hiện tại có bao nhiêu tức giận. “Trẫm lần lượt nhẫn nại người, chính là người thì sao? Làm ra chuyện như vậy, đây là hồi báo của người sao?”

Tấn Ảnh buông ra Tiêu Kỳ, nhìn thấy Hàn Nhiên đang đứng cách bọn hắn không xa.

“Kì ở bên cạnh người quá vất vả, hắn căn bản không thích hợp ở trong hoàng cung mặt, chính là người lại thật sự muốn đem hắn biến thành một con chim hoàng yến ở trong lồng, làm cho hắn mất đi tự do. Người chưa bao giờ lo cho cảm thụ của Kì, hơn nữa thường thường làm ra chuyện thương tổn hắn, cho dù lại làm người yêu của người, cũng sẽ trở nên ăn không tiêu, cho nên, ta hôm nay nhất định phải mang Kì đi, làm cho hắn rời xa người.”

“Tấn Ảnh ca, người hiểu lầm.” Tiêu Kỳ ở một bên lôi kéo tay áo của Tấn Ảnh.

“Tấn Ảnh, người đem hết thấy nghĩ thật đơn giản.”

“Ta nghĩ đơn giản hay không đơn giản phải thử mới biết được.” Dứt lời, Tấn Ảnh rút ra kiếm mang theo

bên mình, hướng thẳng tắp đến Hàn Nhiên.

“Hàn nhiên, cẩn thận.....” Tại thời điểm cấp bách như vậy, Tiêu Kỳ vẫn như trước nghĩ đến an nguy của Hàn Nhiên trước nhất.

“Kỳ Nhi, có những lời này của ngươi là đủ rồi.” Hàn nhiên đón nhận kiếm Ngưng Mặc ném qua, lại hướng ánh mắt sai bảo đến Ngưng Mặc, vừa tập trung tinh thần đối phó với Tần Ảnh.

Ngưng Mặc hiểu được ý tứ của Hàn Nhiên, đến bên người Tiêu Kỳ bảo hộ, để tránh đao kiếm không có mắt làm bị thương rồi Tiêu Kỳ. Tiêu Kỳ muốn ngăn cấm Hàn Nhiên cùng Tần Ảnh, chính là bản thân lại bị Ngưng Mặc điểm huyết, động cũng không động được, nói cũng nói không được, chỉ có thể trợ mắt nhìn hai người đánh nhau.

“Tần Ảnh, ngươi nên từ bỏ đi, ngươi căn bản đánh không lại ta, ngươi làm như vậy nhất định chỉ có con đường chết.” đường kiếm Hàn Nhiên đều sử dụng toàn lực, làm cho Tần Ảnh khó có thể chống đỡ.

“Ta sẽ không tái làm cho Kỳ trở lại bên cạnh ngươi. Cho nên ta sẽ không dễ chết như vậy.” Tần Ảnh may mắn tránh thoát một kiếm đâm tới của Hàn Nhiên, mũi kiếm nhọn của Hàn Nhiên cứ như thế xượt qua Tần Ảnh, một nắm tóc cứ như vậy rơi xuống..... Nếu là phản ứng hơi chậm một chút, có thể không phải tóc bị thương, mà là bản thân Tần Ảnh.

“Ta biết ngươi thích Kỳ nhi, nhưng chuyện này chỉ là vì bản thân ngươi, Kỳ nhi yêu căn bản không phải ngươi.” Hàn nhiên một lời vạch trần, đúng vậy, người trong lòng Tiêu Kỳ thủy chung chính là Hàn Nhiên, cho dù Hàn Nhiên cứ thương tổn hắn, Tiêu Kỳ vẫn như trước cố chấp yêu Hàn Nhiên, bản thân mình (là Tần ảnh) thật là không có một chút trọng lượng. (chỗ này là suy nghĩ của Tần Ảnh)

“Hắn yêu thủy chung đều là ngươi, này ta biết, không cần ngươi lại nhắc nhở ta!” Tuy rằng biết Hàn Nhiên nói lời này là cố ý chọc giận hắn, Tần Ảnh vẫn là nhịn không được, trong nội tức trong thân thể bắt đầu hỗn loạn.

“Kỳ nhi vĩnh viễn đều chỉ có thể là của ta, người khác đừng hòng mơ tưởng được hắn.” Hàn nhiên cũng đã nhận ra Tần Ảnh không thích hợp, tuy rằng thừa dịp công kích người yếu thế, chính là vì Tiêu Kỳ, chuyện như thế nào Hàn Nhiên cũng cao hứng đi làm.

“Hàn nhiên, ngươi rất cố chấp, phương thức như thế sẽ chỉ làm các ngươi yêu càng thêm vất vả. Buông tay đi, làm cho Kỳ được đến tự do.” Tần Ảnh đã muốn càng lúc càng không thể đỡ trụ công kích Hàn Nhiên, từng bước một lui về phía sau.

“Tần Ảnh, ngươi đã muốn không còn sức cùng ta đấu, nghe lời đưa tay chịu trói đi, ta nể mặt mũi của Kỳ nhi, miễn cưỡng tha cho ngươi một mạng.” Hàn Nhiên phát giác Tần Ảnh vẻ mặt đã muốn bắt đầu thay đổi, hắn đoán có thể vết thương của Tần Ảnh chuyển biến xấu.

“Ta cho dù chết, cũng sẽ cùng ngươi liều mạng.” vai phải của Tần Ảnh càng ngày càng đau, nói vậy có thể

vết khâu nơi bị thương có lẽ đã rách, loáng thoáng cảm thấy có chất lỏng lại tràn ra.

“Người sắp chết không cần nhiều lời.” Hàn Nhiên đem nội lực của mình truyền vào kiếm, một kiếm hướng Tấn Ảnh đâm tới.

Tấn Ảnh nguyên bản có thể đón được một kiếm kia, chính là ngay tại Tấn Ảnh giờ lên cánh tay phải, miệng vết thương đau đớn kịch liệt làm cho tay phải Tấn Ảnh một kiếm bị lệch đi, kiếm Hàn Nhiên cứ như vậy thật sâu đâm vào ngực Tấn Ảnh, máu tươi theo kiếm chảy xuống.

“Tấn Ảnh.....” Hàn nhiên căn bản không nghĩ để Tấn Ảnh vào chỗ chết, Hàn Nhiên nghĩ lấy năng lực của Tấn Ảnh hoàn toàn có thể tiếp được một kiếm kia, chính là hiện tại lại.....

Tấn Ảnh té trên mặt đất, nhìn xa xa Tiêu Kỳ, trong ánh mắt đều là bi ai: Kỳ, mặc kệ ta như thế nào đối với người, ta cũng chưa từng ở trong mắt của người. Người trong lòng nghĩ gì ta không rõ, bất quá chuyện này cũng không quan hệ, thế giới người có được thật tốt, ta cũng không nghĩ bởi vì ta mà quấy rầy thế giới của người, cho nên cho tới nay ta cũng không từng hướng người thổ lộ qua, vì ta không hy vọng làm cho người có gánh nặng. (đoạn này =.=)

Có đôi khi ta thường suy nghĩ, ta rốt cuộc trong sinh mệnh người tồn tại như thế nào, ta biết lòng của người tràn đầy đều là Hàn Nhiên, có lẽ ta không đáng kể chút nào, sau lại chính mình bắt đầu trở nên có điểm chấp nhất, vô luận kết quả thế nào, ta thực cảm tạ ông trời cho người đi tới bên cạnh ta, để cho ta thấy được phong cảnh đẹp nhất trong cuộc sống, cho dù có tiếc nuối, ta cũng đã muốn thực hạnh phúc, so sánh với những người khác ta đã muốn có được rất nhiều.....(phút tưởng niệm của anh *chấm chấm nước mắt*)

Ngưng Mặc ở một bên chứng kiến tình huống không đúng, giải huyết đạo của Tiêu Kỳ, đi tới bên người Hàn Nhiên. Tiêu Kỳ thấy thế vội vàng chạy đến bên cạnh Tấn Ảnh, hấn sợ hãi, thực sợ hãi, hiện tại tình hình cùng thời điểm Nhiệm Dạ chết giống nhau như đúc.

“Tấn Ảnh ca..... Người không nên làm ta sợ a..... Tấn Ảnh ca.....” Tiêu Kỳ đối với Tấn Ảnh đang hấp hối, trong lòng đau đến không thể nói lên lời.

Lần trước hấn làm hết sức khiến cho Tấn Ảnh rời đi mình, nếu là lúc trước Tấn Ảnh rời đi mình, hiện tại hấn sẽ không vì ta mà đi phản bội Hàn Nhiên; nếu chính mình sớm một chút cùng hấn giải thích hiểu lầm giữa hấn và Hàn Nhiên, như vậy Tấn Ảnh hiện tại cũng sẽ không mang chính mình rời đi, cũng sẽ không cùng Hàn Nhiên đánh nhau, lại càng không cần phải chết.

Từ trước tới nay, chỉ cần cùng hấn có quan hệ cuối cùng bị kịch đều là kết thúc. (suy nghĩ của Tiêu Kỳ)

“Kì... Thực xin lỗi... Ta... Không giúp được... Người, ta... Thật sự... Thực... Thích... Người...”

Tấn Ảnh bằng vào khí lực cuối cùng của bản thân nói ra những lời cả đời này.

“Tấn Ảnh ca, người không cần nói, ta biết, ta cũng biết, hết thấy đều là tại ta không tốt, là ta hại người, ta thực xin lỗi người.....” Tiêu Kỳ nói xong liền khóc.

“Kì... Tái kiến.....” Tấn Ảnh nói xong, liền mất đi hơi thở cuối cùng, im lặng tiêu sái.....(giờ đây anh đã ra đi mãi mãi)

“Kì nhi.....” Hàn Nhiên chậm rãi đi tới Tiêu Kỳ, muốn an ủi hắn.

“Người không cần lại đây..... Không cần lại đây.....” Tiêu Kỳ nói xong cầm lên Tấn Ảnh kiếm, đứng lên, kiếm thẳng tắp nhắm ngay Hàn Nhiên.

“Kì nhi, người không cần cái dạng này.”

“Vì cái gì? Vì cái gì? Người đã nói sẽ không tái thương tổn ta, chính là hiện tại thì sao? Có lẽ này căn bản không phải là lỗi của người, mà sai đều là ta, ta căn bản không nên có mặt trên thế giới này.....” Tiêu Kỳ cho dù nói như vậy, chính là tay run rẩy vô cùng lợi hại.

“Không, không phải lỗi của người, Kì nhi, không cần đem sai lầm quy kết ở trên người của mình, Tấn Ảnh là ta giết, cùng người không quan hệ.” Nhìn thấy Tiêu Kỳ vẻ mặt tuyệt vọng như vậy, hàn nhiên nhất thời có loại dự cảm bất hảo.

“Không có ta, tất cả người dân trong làng đều hảo.” Nói xong, cước bộ Tiêu Kỳ dần dần lui về phía sau, mà ở phía sau hắn đứng là vách núi đen.

“Kì nhi, người không cần di chuyển, rất nguy hiểm.” Hàn nhiên nói xong liền liền vọt đi lên.

Tiêu Kỳ nhìn thấy xông lên Hàn Nhiên như vậy, trong lòng nhất thời sợ hãi, hai tay gắt gao giữ chuôi kiếm, trở mắt nhìn mũi kiếm đâm vào trong ngực Hàn Nhiên.

Ngưng Mặc tức khắc nhảy lên đỡ lấy Hàn Nhiên, muốn mang Hàn Nhiên trở về chữa thương, chính là Hàn Nhiên lại cự tuyệt.

“Hàn Nhiên..... Hàn Nhiên..... Ta không phải cố ý.....” Tiêu Kỳ hoàn toàn hoảng loạn rồi, chỉ biết là hướng về phía sau mà lui.

“Kì nhi, người không cần ở di chuyển.....” Hàn Nhiên không dám đối với Tiêu Kỳ nói phía sau là vách núi, đồng thời hắn lại không dám hành động thiếu suy nghĩ mà xông lên phía trước, cố nén đau đớn trên ngực, cố gắng làm cho Tiêu Kỳ có thể bình tĩnh lại.

“Ta..... Hàn nhiên..... Thực xin lỗi..... Ta không thể quay trở về với người..... Tái kiến..... Ta yêu người..... Vì ta hảo hảo mà sống.....” Tiêu Kỳ nói xong xoay người, về phía trước bước đi gian nan từng bước, đợi khi

Hàn Nhiên phản ứng mà đi tới, bóng dáng Tiêu Kỳ sớm đã không thấy.

“Kì nhi..... Không..... Kì nhi..... Không cần rời đi ta.....” Hàn Nhiên quỳ rạp xuống nơi Tiêu Kỳ ngã xuống, kiếp này, nước mắt của HÀN Nhiên chỉ vì Tiêu Kỳ mà rơi. (thêm 1 em ra đi mãi mãi)

Hàn Nhiên ngây ngốc nhìn chằm chằm đám mây trôi nổi, một câu cũng không nói, im lặng làm cho Ngưng Mặc đều không dám đi quấy rầy hắn. Một lúc sau, Hàn Nhiên mới chậm rãi đứng dậy, vừa định đi từng bước lại bị Ngưng Mặc đứng một bên giữ chặt.

“Hoàng Thượng, người không cần làm chuyện điên rồ. Dân chúng Tuyết Vực còn cần người.” Từ nhỏ đi theo bên người Hàn Nhiên, Ngưng Mặc đương nhiên biết Hàn Nhiên tiếp theo sẽ làm cái gì.

“Buông tay, người buông tay cho trẫm! Đã không có Kì nhi, thiên hạ này còn có ý nghĩa gì, còn sống liên giống như cái xác không hồn giống nhau.” trong lòng Hàn Nhiên tê rần, đau khổ khó thở, một ngụm máu tươi liền như vậy theo trong miệng phun ra.

“Hoàng Thượng, thứ thần vô lý.” Ngưng mặc không có biện pháp chỉ có thể trước đem Hàn Nhiên đánh bất tỉnh mà mang về. Trước khi đi, hắn liếc mắt nhìn về vách đá, nghĩ thầm: Vách đá sâu như vậy, xem ra hoàng hậu thật sự liền như vậy đi rồi.....

14. Chương 14

Sáng sớm, Ánh Lâm cùng Vũ Thanh đang đi ra tản bộ, thuận tiện thu thập một ít thảo dược. Thân thể Ánh Lâm ở dưới sự chiếu cố của Vũ Thanh đã không còn đáng ngại, chẳng qua lúc trước thật sự là bị thương quá nặng, thiếu chút nữa đã vào quỹ môn quan.

“Ánh Lâm, thân thể của người đã khôi phục không sai biệt lắm chứ.....”

“Uh, thật đúng là ít nhiều được người chiếu cố.”

Nửa năm qua, hai người vẫn sinh hoạt cùng nhau, Vũ Thanh phát giác vô luận thể nào Ánh Lâm luôn không thể vui vẻ lên, có đôi khi nửa đêm thường thường hô tên một người, xem ra người kia ở trong lòng Ánh Lâm giữ lấy địa vị rất lớn, nàng thật sự rất muốn trông thấy người kia, nhìn xem rốt cuộc là một người như thế nào có thể khiến cho Ánh Lâm nhớ mãi không quên.

“Vậy..... Người sẽ rời đi nơi này sao?” Vũ Thanh cảm thấy được Ánh Lâm thủy chung không phải thuộc về nơi này, chờ ngày nào đó thương thế của hắn tốt lắm, nàng nhất định sẽ rời đi.

“Ta cũng không biết, ta trở về có lẽ sẽ mang đến gánh nặng cho người khác.” Ánh Lâm lại không khỏi nghĩ tới Tiêu Kỳ, không biết hiện tại Tiêu Kỳ cùng Hàn Nhiên trôi qua được không.

“Vì cái gì nói như vậy? Người nhà của người nhất định thực hy vọng người trở về.” Vũ Thanh chưa từng có nghe Ánh Lâm nói qua chuyện tình có quan hệ với người nhà hắn.

“Vậy sao? Kì kì sẽ nhớ ta sao?” Ánh Lâm nghĩ, Kì Kì đã có Hàn Nhiên, làm sao còn nghĩ đến hắn.

“Kì Kì, chính là người trong lòng người vẫn nhớ phải không?” Nàng vẫn là từ một lần Ánh Lâm hồi tỉnh nghe được tên người kia.

“Uh.”

“Tốt lắm, chúng ta đến sơn động kia nhìn xem đi. Có thể tìm được phương pháp cho người trở về.” Vũ Thanh nghĩ nghĩ, cảm thấy được vẫn là quên đi, không ai sẽ giống nàng tình nguyện ở bên trong sơn cốc này.

“Xuyên qua cái sơn động này chính là địa phương ta rơi xuống?” Ánh Lâm đến nay cũng không có đi vào nơi này, càng thêm không rõ tại sao mình từ núi cao như vậy rơi xuống còn chưa chết?

“Đúng vậy, mang người đi xem là được.” Vũ Thanh cũng là ở một lần trong lúc vô tình phát hiện sơn động kia “Người cũng không nên coi khinh cái sơn động này, sau khi xuyên qua nó, đi xa hơn một chút chính là vách núi đen, mạng của người thật đúng là may, khi rơi xuống vừa vặn ngã vào chỗ bãi đá kéo dài ngoài sơn động, bằng không người rơi xuống vách núi, ta chính là thần tiên cũng không cứu người được!”

“.....” Ánh Lâm không biết là nên may mắn hay là bi ai, nếu lúc trước cứ ngã chết như vậy, vậy hiện tại hắn cũng không mâu thuẫn như vậy.

“Kỳ thật người trên vách núi nhìn không tới bãi đá kia, bởi vì mây mù quá, rất nhiều người cảm thấy ngã xuống khẳng định sẽ chết, kỳ thật cũng không nhất định rồi.”

“Vũ Thanh, người mau nhìn, bên kia có phải có một người hay không?” Loáng thoáng xa xa giống như có bóng dáng một người nằm trên mặt đất.

Vũ Thanh nhìn kỹ, giống như chứng thật đúng như lời Ánh Lâm liền nói “Nhanh đi qua nhìn xem.”

Không nhìn còn không biết, vừa nhìn Ánh Lâm sợ ngây người, trước mắt không phải người khác, thật sự là Tiêu Kì mà hắn nhớ mong.

Ánh Lâm vội vàng chạy tới ôm lấy Tiêu Kì “Kì Kì..... Kì Kì..... Sao lại là người?” Lòng Ánh Lâm thật đau, nhìn thấy một bãi một bãi vết máu trên người Tiêu Kì, còn có chỗ bị thương, Kì Kì của hắn cho tới bây giờ chưa có chịu qua đau khổ như vậy.

“Nhanh chóng dẫn hắn trở về!” Vũ Thanh đứng lúc nhắc nhở Ánh Lâm.

“Được!” Ánh Lâm đứng dậy liền vội vàng quỳnh lên hướng ra phía ngoài chạy.

Nguyên lai hấn chính là người trong lòng người kia, nhưng vì cái gì hấn cũng sẽ rơi xuống? Vũ Thanh suy nghĩ một lúc sau liền theo Ánh Lâm chạy trở về.

Ánh Lâm ôm Tiêu Kỳ chạy nhanh về nhà, thần tình lo âu, mắt đầy đau lòng, lòng tràn đầy kích động. Hấn hận không thể vội giúp Vũ Thanh, chính là lại sợ mình làm không tốt, ngược lại giúp thêm phiền, bởi vậy Ánh Lâm ở một bên nhìn thấy lo lắng suông.

“Vũ Thanh, Kỳ Kỳ có sao không?”

“Vũ Thanh, Kỳ Kỳ khi nào thì hồi tỉnh?”

“Vũ Thanh, Kỳ Kỳ có thương đến xương cốt hay không?”

.....

“Ánh Lâm, người không cần gấp thế này được không? Người gấp thế này cũng không giúp được hấn a! Trên mặt của hấn đều là tiểu thương, nhưng trên người có mấy chỗ so sánh nghiêm trọng.” Vũ Thanh từ trong quần áo Tiêu Kỳ lấy Lệ ngọc ra “Người có biết đây là cái gì không? Vẫn phát ra ánh đỏ?”

“Là đồ của Hàn Nhiên, ta từng nhìn thấy nó sáng lên, nhưng về phần vì cái gì ta không rõ ràng!” Ánh Lâm cũng chỉ thấy qua một lần, cho nên hấn cũng không phải rất rõ ràng.

“Nga...” Vũ Thanh không có hỏi nhiều, chủ nhân khối ngọc này nhất định là người rất quan trọng của Tiêu Kỳ, Ánh Lâm khẳng định là bởi vì muốn thành toàn hai người bọn họ mới rời đi.

Đợi cho lau khô sạch vết máu trên mặt Tiêu Kỳ, mới chính thức thấy rõ dung nhan của Tiêu Kỳ, cho dù trên mặt có chỗ thương nhỏ nhưng không chút nào ảnh hưởng vẻ đẹp của Tiêu Kỳ. Thanh âm của Vũ Thanh bình thường trở lại, cũng chỉ có nhân tài như vậy mới làm Ánh Lâm khó quên....

Không biết vì cái gì Tiêu Kỳ luôn không ngừng toát mồ hôi lạnh, Ánh Lâm đoán rằng Tiêu Kỳ có phải đã bị kích thích gì hay không, chỉ là tưởng tượng ngược lại, Hàn Nhiên yêu thương Tiêu Kỳ như vậy làm sao có thể để Tiêu Kỳ xảy ra loại chuyện này, đủ loại nghi hoặc xoay quanh ở trong lòng Ánh Lâm.

“Nhiên..... Nhiên..... Nhiên.....” Tiêu Kỳ mơ mơ màng màng luôn hô, Ánh Lâm lau mồ hôi lạnh của Tiêu Kỳ, nắm thật chặt tay của Tiêu Kỳ.

Ba ngày sau đó, Tiêu Kỳ rốt cục mở mắt, đầu tiên nhìn thấy đúng là Ánh Lâm ghé vào bên giường hấn, Ánh Lâm như thể thiết là khiến cho trong lòng Tiêu Kỳ vô cùng kích động, hấn sợ đây là cảnh trong mơ của hấn, sau khi nháy mắt liền biến mất, cho nên một chút thanh âm Tiêu Kỳ cũng không dám ra, chỉ là

lẳng lặng nhìn Ánh Lâm.

“Người tỉnh....” Vũ Thanh từ cửa tiến vào liền thấy Tiêu Kỳ nhìn Ánh Lâm.

Ánh Lâm nguyên bản không có ngủ, nghe được thanh âm, hần lập tức ngẩng đầu nhìn Tiêu Kỳ, phát hiện Tiêu Kỳ tỉnh, hần cảm thấy được vất vả mấy ngày nay cuối cùng đáng giá “Kì Kì, người rất cục tính, người khiến ta lo lắng chết, người có biết người hôn mê suốt ba ngày không!”

Tiêu Kỳ nghe Ánh Lâm nói chuyện, nhưng mình lại một câu cũng không trả lời, chỉ là ngơ ngác, Ánh Lâm nhìn lại bắt đầu khấn trương “Kì Kì, người không sao chứ, không cần dọa ca a....”

Tiêu Kỳ thật sự khó có thể áp chế thương tâm trong lòng, nước mắt lại bắt đầu không ngừng chảy xuống “Ánh Lâm ca.....”

Tiêu Kỳ tựa vào trên vai Ánh Lâm khóc vô cùng lợi hại, Ánh Lâm nhẹ nhàng vỗ lưng Tiêu Kỳ an ủi “Kì Kì, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Vì cái gì Hàn Nhiên đi vắng khỏi người?”

“.....” Tiêu Kỳ không có trả lời ngay.

“Quên đi, chờ khi người muốn nói cho ta biết thì nói đi.”

Vũ Thanh đứng ở cửa cứ nhìn như vậy, Ánh Lâm ôn nhu như vậy thật giống một người nàng chưa từng gặp qua, có lẽ cả đời này cũng chỉ có Tiêu Kỳ đáng giá Ánh Lâm trả giá vì hần như vậy.

Bắt đầu vài ngày Tiêu Kỳ vẫn không chịu nói chuyện, vô luận Ánh Lâm hỏi thế nào Tiêu Kỳ cũng không trả lời vấn đề của Ánh Lâm, mỗi lần Ánh Lâm chỉ cần nói lên chuyện này, Tiêu Kỳ cứ khóc. Ánh Lâm thấy Tiêu Kỳ như vậy thật lo lắng, nhưng bộ dáng hiện tại của Tiêu Kỳ, khiến cho Ánh Lâm làm sao hỏi tiếp đây, bất đắc dĩ Ánh Lâm đành phải chậm rãi chờ Tiêu Kỳ chủ động mở miệng.

“Ánh Lâm ca, mấy ngày nay khiến người lo lắng cho ta, thực xin lỗi.” Buổi sáng chuyện Tiêu Kỳ làm đầu tiên chính là giải thích với Ánh Lâm.

“Kì Kì, người rất cục nói chuyện với ca.” Tiêu Kỳ chủ động tìm đến hần, Ánh Lâm thật sự là kích động nguy.

“Ta.....”

“Không có việc gì, có cái gì người không muốn nói người sẽ không muốn nói, ca không miễn cưỡng người.” Ánh Lâm vỗ vỗ vai Tiêu Kỳ an ủi nói.

Tiêu Kỳ cố lấy dũng khí, đem tất cả sự tình sau khi Ánh Lâm rời khỏi nói rõ ràng cho hắn biết hết, sau khi Ánh Lâm nghe xong thập phần khiếp sợ, không nghĩ tới sau khi hắn đi còn đã xảy ra nhiều chuyện tình như vậy, hắn bắt đầu hoài nghi lúc trước đem Tiêu Kỳ giao cho Hàn Nhiên có phải một sai lầm hay không.

“Kì Kì, người không cần lo lắng, nếu hiện tại ta ở bên cạnh người, như vậy cuộc sống sau này liền từ ta tới chiếu cố người cho tốt, ta sẽ không để cho người bị thương tổn gì, người yên tâm.” Nếu hiện tại Tiêu Kỳ lại ở bên cạnh mình lần nữa, vì thế Ánh Lâm tựa như bắt lấy cơ hội này, không cho Tiêu Kỳ rời đi nữa.

“Ánh Lâm ca..... Cảm ơn người.....”

Mấy ngày nay Tiêu Kỳ cũng thường xuyên ngẩng đầu nhìn không trung, trong lòng hắn nghĩ chỉ sợ cũng chỉ có Tiêu Kỳ tự mình biết, lúc trước khi hắn rơi xuống, Hàn Nhiên cũng bị thương rất nặng, không biết hiện tại tốt lắm chưa?

“Kì Kì, sao người lại đang ngăn người?” Ánh Lâm vỗ vỗ Tiêu Kỳ, đứng bên cạnh hắn.

“Ta cũng không biết ta suy nghĩ cái gì.....”

Nhưng mà Hàn Nhiên từ ngày đó sau khi bị Ngưng Mặc mang về, vẫn liên bị vây trong trạng thái hôn mê, đều vài ngày còn chưa có dấu hiệu tỉnh lại gì.

Thái Y nói thương thế trên người Hàn Nhiên đã không còn đáng ngại, nhưng bị thương ở chỗ sâu trong đáy lòng lại thập phần không tốt xem. Chúng thần cũng biết Hàn Nhiên yêu Tiêu Kỳ, thậm chí là bảo hắn vì Tiêu Kỳ buông tha cho tất cả hắn đều nguyện ý, nhưng hiện tại Tiêu Kỳ rơi vách núi đen, trái tim của Hàn Nhiên làm sai thừa nhận được....

“Thái y, Hoàng Thượng đã hôn mê vài ngày, sao vẫn bất tỉnh?”

“Chỉ sợ trong tiềm thức hoàng thượng muốn đuổi theo hoàng hậu mà đi.”

“Nếu thật là nói như vậy, vậy làm sao bây giờ?”

“Tìm người giả mạo hoàng hậu đem Hoàng Thượng tỉnh lại.” Thái y đề nghị nói “Giả mạo hoàng hậu?” Có ai dám can đảm lớn như vậy giả mạo hoàng hậu, nếu Hoàng Thượng biết còn không phải tội mất đầu.

“Kể hiện nay chỉ có như thế.”

“Tốt, ta sẽ suy nghĩ.”

“Hàn Nhiên..... Hàn Nhiên..... Người nhanh tỉnh lại a..... Hàn Nhiên..... Hàn Nhiên..... Ta là Kỳ nhi a.....”

Trong hôn mê Hàn Nhiên nhú mảy, hần loáng thoáng cảm thấy Tiêu Kỳ đang gọi hần, chính là hần lại là tận mắt thấy Tiêu Kỳ rơi vách núi, hiện tại Tiêu Kỳ làm sao có thể ở bên cạnh hần?

“Kỳ nhi.... Người không cần đi... Kỳ nhi... Người không cần rời đi ta....” Sắc mặt Hàn Nhiên tái nhợt nằm ở trên giường, ngoài miệng vẫn hô Tiêu Kỳ.

“Hoàng Thượng, người rất cục tính.” Lúc này Ngưng Mặc mới phát hiện đề nghị của thái y quả nhiên hữu hiệu.

“Ngưng Mặc.....” Hàn Nhiên cố hết sức kêu lên.

“Hoàng Thượng, người tính là tốt rồi, tính là tốt rồi.”

“Ta nghe được Kỳ nhi đang gọi ta? Vì cái gì ta không có cùng hần đi chung?”

“Hoàng Thượng, ngài không cần nói như vậy, dân chúng còn cần ngài, ngài phải kiên trì tiếp.”

“Không có Kỳ nhi thì không có ý nghĩa sống sót....”

“Hoàng Thượng.....”

Trọng thương còn chưa khỏi hần Hàn Nhiên đã thoát khỏi Ngưng Mặc, lẻ loi một mình đi vào nhìn trời núi, đám mây trắng xoá, khiến cho Hàn Nhiên lại nhớ lại tình hình thực tế Tiêu Kỳ rơi vách núi, chỉ sợ cả đời này Hàn Nhiên cũng sẽ không quên, người quan trọng nhất trong sinh mệnh cứ rời đi mình như vậy, cuộc sống sau này còn phải làm sao tiếp tục đây?

“Kỳ nhi.... Hạnh phúc lớn nhất trong cuộc sống của ta chính là gặp người, như tang nay người lại cách ta mà đi trước, sau này người bảo ngày của ta còn có niềm vui đáng nói gì, hiện tại ta chỉ hy vọng có thể cùng nhau đi xuống với người, có lẽ người khác sẽ nói ta ngu dốt, vì người mà buông tha cho cả Tuyệt Vực, nhưng ta cảm thấy được tất cả đều là đáng giá, đơn giản là người, Kỳ nhi ta yêu nhất....”

“Như vậy hiện tại ta sẽ làm bạn người, không thể cùng sinh, chỉ cầu cùng chết một chỗ, hy vọng kiếp sau còn có thể gặp người.... Kỳ nhi...”

Nói xong, Hàn Nhiên nhún thân nhảy, rơi vào vực thẳm....

15. Chương 15

Hàn nhiên rơi mạnh xuống bãi đá, chấn động mãnh liệt làm cho thân thể bị thương của Hàn Nhiên càng thêm suy yếu. Hàn nhiên miễn cưỡng giữ vững thân mình, hướng bốn phía nhìn nhìn, cách đó không xa vết máu làm cho Hàn Nhiên nhìn thấy ghê người, vết máu kia rất có thể là của Tiêu Kỳ.

Hàn nhiên chống tay lên tảng đá, hướng sơn động phía trước mà đi, xuyên qua sơn động là một mảnh bình nguyên (đồng bằng). Hàn nhiên rất là nghi hoặc, vì cái gì dưới vách đá còn có địa phương như thế này, có thể hay không Tiêu Kỳ vẫn không có chết, mà được người sống ở nơi này cứu đi?

Lại đi về phía trước vài bước, Hàn Nhiên thật sự không kiên trì nổi, liền té xỉu ở trên cỏ.

Tiêu Kỳ ngồi ở trên giường, Lệ Ngọc ở trong lòng lại bắt đầu lóe lóe đỏ, khi lượng khí nhược (lúc mạnh lúc yếu), cảnh này khiến trong lòng Tiêu Kỳ run lên.

“Hàn Nhiên..... Hàn Nhiên.....”

“Kì Kì, người lại làm sao vậy? Nay Lệ Ngọc là làm sao vậy?” Ánh Lâm thấy Tiêu Kỳ lại bắt đầu ngẩn người, liền đi qua hỏi hẩn.

“Hàn Nhiên..... Hàn Nhiên rất nguy hiểm..... Chẳng lẽ.....” Tiêu kì không dám lại nghĩ nữa “Kì kì, không cần phải nghĩ tiếp nữa, ta sẽ không cho người lại quay về bên cạnh hẩn, lúc trước nếu ta không đồng ý người tiến cung, cuộc sống của chúng ta nhất định sẽ rất tốt.”

Ánh lâm ở trong lòng nghĩ: Trải qua nhiều chuyện như vậy mà chúng ta vẫn có thể gặp lại nhau, như vậy ta sẽ không chấp tay nhường Tiêu Kỳ cho hẩn nữa, Hàn Nhiên, ta lúc này đây sẽ triệt để đem Kì Kì ở cạnh người đoạt lại đây.

“Ánh Lâm ca, ta lo lắng cho Hàn Nhiên.”

“Không cần quá lo lắng, hẩn là Hoàng Thượng, bên người hẩn nhất định có rất nhiều người chăm sóc hẩn, sẽ không có chuyện gì đâu, vết thương của người còn chưa có tốt a.”

“Cũng phải.” Tiêu kì nghĩ nghĩ, gật gật đầu.

Vũ Thanh ở trên đường gặp được Hàn Nhiên đang hôn mê “Như thế nào lại thêm 1 người nữa?” (#Thu: Chị này có duyên với người bị thương và sắp thăng thiên)

Vũ Thanh thấy Hàn Nhiên thương tích đầy người liền trước hết giúp hẩn băng bó, một bên miệng cũng không ngừng nói “Trước kia sơn cốc này cũng chưa có người đến, lúc này lại tốt lắm, lập tức tới đến 3 người!”

Hàn nhiên đau đớn hơi hơi mở mắt, liền thấy một xa lạ nữ tử “Người là ai?”

“Ta gọi là Vũ Thanh, vẫn ở nơi này.” Vũ Thanh thấy hẩn tỉnh, cũng hơi an tâm.

“Người có hay không đã cứu một người hảo nhân?” Hàn nhiên nghĩ nếu nàng vẫn đều ở nơi này, như vậy nói không chừng nàng có lẽ đã cứu Tiêu Kỳ.

“Không phải chỉ 1 cái!” Vũ Thanh nghĩ nghĩ, nàng cảm thấy được Ánh Lâm cùng Tiêu Kỳ thậm chí vô cùng đẹp.

“Bọn hẩn gọi là gì?” Hàn nhiên vội vàng hỏi.

“Ánh Lâm, Tiêu Kỳ.”

“Kì nhi, thật là Kỳ nhi! Có thể hay không mang ta đi tìm Tiêu Kỳ, cảm ơn người.” Sau khi nghe đến tên Tiêu Kỳ, hòn đá treo trong lòng Hàn Nhiên rốt cuộc cũng rơi xuống đất, Tiêu Kỳ không có chết, đây là tin tức tốt nhất hẩn thu được.

“Nhìn người giống như nhận thức bọn hẩn, vậy người liền đi theo ta.....” Nói xong, Vũ Thanh liền dìu dắt Hàn Nhiên đi vào phòng nhỏ bọn hẩn ở.

“Ánh Lâm ca, Tiêu Kỳ ca, có người tới tìm các người.” Vũ Thanh đứng ở ngoài phòng liền hô, nhưng mà bên trong không có ai đáp lại.

“Bọn họ là ở nơi này sao?” tâm Hàn Nhiên lại dần dần bắt đầu lo lắng lên.

“Đúng vậy, chúng ta vào xem đi.” Đẩy cửa ra, thấy bên trong trống rỗng, một bóng người cũng không có.

“Vì cái gì bọn hẩn đi vắng?” Hàn Nhiên bắt đầu có vẻ có chút nôn nóng.

“Có thể là có việc đi ra ngoài, qua một chút hẩn là phải về đây.”

Thời gian từng phút từng giây qua đi, Hàn Nhiên ở trong phòng đã muốn ngồi không yên, hẩn tính toán phải xuất môn tìm xem bọn hẩn, chính là lại bị Vũ Thanh ngăn cản.

“Người đây là muốn đi để làm chi? Trên người người còn có thương mà?”

“Ta không muốn đợi nữa, ta muốn đi tìm bọn hẩn.”

“Người như vậy đi ra ngoài có thể tìm tới bọn hắc sao? Nơi này rất rộng lớn, người bị thương lại không biết đường, đến lúc đó bọn hắc đã trở lại, người lại lạc đường, đây không phải ngược lại còn muốn chúng ta tới tìm người.”

“Nhưng mà.....” Hàn Nhiên cảm thấy được Vũ Thanh nói cũng không phải không có lý, nhưng mà chờ đợi như vậy cũng không phải biện pháp a.

“Không nhưng mà gì hết, người hảo hảo ngồi xuống cho ta.” Vũ Thanh thấy bộ dáng của Hàn Nhiên, giọng điệu càng nặng thêm.

Vũ Thanh cùng Hàn Nhiên ở trong phòng nhỏ chờ, Tiêu Kỳ cùng Ánh Lâm thì lại ở bên một dòng suối nhỏ.

“Kì Kì, nguyện ý cùng nhau sống cả đời với ca không?”

“Ta không biết.....”

“Hoàng Thượng ở trong lòng người, thật sự không thể thay thế sao? Cho dù hắc làm nhiều chuyện tổn thương tới người như vậy, người cũng như cũ yêu hắc?”

“Đã yêu, chính là chuyện tình cả đời. Ta từng nghĩ tới buông tha cho, chính là ta làm không được.” bản thân Tiêu Kỳ cũng không có nghĩ đến, hắc lại yêu Hàn Nhiên nhiều như vậy.

“Kì kì, người chính là như vậy. Đối một việc đều luôn dốc lòng như vậy, những... cái khác đều không quấy rầy được người. Nếu lúc trước ta không có cho người tiến cung, người không có gặp được Hoàng Thượng, người có thể hay không ở cùng 1 chỗ với ta?” chuyện làm cho Tiêu Kỳ tiến cung này, có thể nói là việc hối hận cuối cùng của Ánh Lâm.

“Có thể ta sẽ vẫn chờ hắc đi. Ánh Lâm ca, người đối với ta mà nói vẫn giống như là ca ca giống nhau, ta biết chính mình thực có lỗi với người, chính là chuyện tình cảm là miễn cưỡng không được.”

“Là, cho dù không có Hàn Nhiên người cũng sẽ không thích ta đi.....”

“Ánh Lâm ca.....”

“Nhưng mà Kì Kì, ta cũng không thể được ích kỷ một chút mà đem người ở lại bên cạnh ta sao, dù sao Hoàng Thượng cho rằng người đã chết rồi, chúng ta cũng sẽ không trở về, thật yên tĩnh mà sống qua cuộc sống sau này.”

“Ân.....” Tiêu kỳ nhẹ nhàng mà gật gật đầu. Đúng vậy, tình yêu của hắc và Hàn Nhiên thật sự làm cho hai người đều quá mệt mỏi, hiện tại, cũng là thời điểm nên buông tay.

Khi trời gần tối, Tiêu Kỳ cùng Ánh Lâm về tới phòng nhỏ “Vũ Thanh, chúng ta đã trở lại.” âm thanh của Ánh Lâm từ ngoài phòng truyền đến.

Khi Tiêu Kỳ cùng Ánh Lâm bước vào trong nhà, trước nhìn thấy không phải Vũ Thanh mà là Hàn Nhiên, hai người đều sợ ngây người.

“Hàn Nhiên?” Tiêu Kỳ luôn nghĩ rằng đời này không bao giờ... nữa gặp mặt được Hàn Nhiên, chính là hiện tại.....

Vũ Thanh nhìn về phía Hàn Nhiên, nguyên lai hắn chính là người trong lòng Tiêu Kỳ a “Kì nhi, cùng ta trở về đi.” Hàn Nhiên đã muốn chạy đến trước mặt Tiêu Kỳ, chính là trên đường lại bị Ánh Lâm cản trở.

“Kì Kỳ sẽ không cùng người trở về, hắn đã đáp ứng ta là cùng nhau sống cuộc sống sau này.”

Hàn Nhiên không thể tin được lời nói của Ánh Lâm, hắn nhìn về phía Tiêu Kỳ “Kì nhi, hắn nói đều là thật sao? Người thật sự đáp ứng hắn?”

“Ân, ta đã muốn quyết định.” Tiêu Kỳ gật gật đầu.

“Người cũng đã nghe thấy được, chuyện Kì Kỳ quyết định người cũng biết là sẽ không sửa lại. Người tôn quý như người, ở trong này rất không thích hợp, vẫn là thỉnh người trở về cho.”

Vũ Thanh nhìn thấy Ánh Lâm cùng Hàn Nhiên liền cứ như thế mà tranh phong tương đối (tranh đoạt đối lập nhau), một câu cũng không dám nói. Vũ Thanh thật sự đoán không ra thân phận của bọn họ rốt cuộc là cái gì, lúc trước Ánh Lâm tận lực giữ bí mật, sau Tiêu Kỳ lại cũng không có nói gì, đến cuối cùng Hàn Nhiên đến đây, Vũ Thanh đứng là không hiểu bọn hắn là ai, bất quá năng đoán rằng bọn hắn nhất định là con cháu nhà giàu.

“Kia nếu ta nhất định phải mang Kì nhi trở về, người có năng lực đánh bại ra sao.” Những ngày mất đi Tiêu Kỳ đối với Hàn Nhiên như thế là quá đủ, hắn không thể tưởng được cuộc sống sau này không có Tiêu Kỳ là bần.

“Nếu người thật sự muốn mang Tiêu Kỳ đi, người nhất định phải bước qua thi thể của ta.” Dứt lời, Ánh Lâm giơ lên kiếm trong tay nhắm ngay Hàn Nhiên. (#Thu: nhào vô 2 anh, tranh người đẹp nào *húhú*)

“Kì nhi nhất định là ta sẽ mang đi.” Hàn Nhiên tiếp nhận kiếm Ánh Lâm, hai người liền ra ngoài.

“Hàn nhiên, Ánh Lâm ca.....” Tiêu Kỳ muốn đuổi theo đi ra, bởi vì đi quá nhanh, chân không cẩn thận mà vướng ở cánh cửa, cả người liền té lăn trên đất, Vũ Thanh vội vàng đi lên nâng Tiêu Kỳ dậy. (#thu: người đẹp té thể mà 2 anh vẫn hăng say choáng nhau như thường =.)

“Tiêu Kỳ, người không sao chứ.”

“Ta còn hảo, nhanh đi ngăn cản Hàn Nhiên cùng Ánh Lâm ca.”

Đợi cho Tiêu Kỳ cùng Vũ Thanh tới bên ngoài, Hàn Nhiên cùng Ánh Lâm đã muốn kịch liệt đánh nhau, vết thương trước kia của Hàn Nhiên vẫn chưa lành, hơn nữa rơi xuống vách núi khi bị thương, rõ ràng đang ở thế hạ phong. (thể yếu)

Tâm của Vũ Thanh cùng Tiêu Kỳ giống nhau phi thường nôn nóng, chính là bản thân lại không thể làm gì ngoài kêu bọn hắn dừng tay, theo tình hình của 3 người họ mà xem (trong đây ý nói về 3 anh zai kia), quan hệ của bọn họ thật là phức tạp, năng hiện tại phải trông cậy vào Tiêu Kỳ có thể ngăn cản bọn hắn.

“Hàn Nhiên, Ánh Lâm ca, các người dừng tay đi..... Không cần lậ đánh nhau a.....” Tiêu Kỳ ở một bên vội vàng hô, chính là Hàn Nhiên cùng Ánh Lâm coi như không có nghe thấy, trong lúc đó hai người tiếp tục khiêu chiến. (#Thu: Thề nào ko nghe đem ra chém #Hàn Nhiên + Ánh Lâm: *lườm* ...#Thu: cứ tiếp tục coi như ta chưa nói gì Ok *chuồn*)

Tiêu Kỳ nhiều lần muốn xông lên phía trước, chính là đều bị Vũ Thanh giữ chặt “Người đi lên tùy tiện như vậy sẽ làm bị thương đến chính mình.”

“Chính là bọn hắn căn bản không nghe lời của ta, vậy phải làm sao bây giờ?” (#Thu: *nói nhỏ* kệ tụi nó đi *nhìn nhìn* #Kỳ: nói gì đó *lườm* #Thu: hem gì hem gì *biến*)

Vũ Thanh nghĩ nghĩ, đối với Tiêu Kỳ đang đứng lên tiếng “Nếu thật sự không có biện pháp, ta cũng chỉ hảo thực xin lỗi người.” Vũ Thanh một tay chế trụ cổ Tiêu Kỳ, một tay đem trâm gài tóc trên đầu của mình gỡ xuống, chỉ vào cổ Tiêu Kỳ.

“Các người nếu không muốn Tiêu Kỳ bị thương gì, liền mau dừng tay cho ta!”

Hàn Nhiên nghe được tiếng la của Vũ Thanh, liền vội vàng nhìn lại Tiêu Kỳ, phát hiện Tiêu Kỳ bị Vũ Thanh kiềm chế, vì thế đưa kiếm trên tay thay đổi phương hướng khác, dùng cán kiếm hướng phía tay phải cầm trâm của Vũ Thanh đánh tới.

Lúc đó Tiêu Kỳ thực ra rất an toàn, chính là bản thân Hàn Nhiên lại nghĩ phức tạp, Ánh Lâm thật không ngờ Hàn Nhiên sẽ đem kiếm cầm trong tay đánh úp về phía Vũ Thanh, hắn dồn khí lực của toàn thân, tính toán một kiếm mà thứ hướng Hàn Nhiên, nguyên bản Hàn Nhiên còn có năng lực ngăn cản, chính là hiện tại Hàn Nhiên không có kiếm trong tay, một kiếm này là trúng chắc rồi. (#thu: câu này ta chém. Nguyên văn là trung định rồi.)

“Hàn Nhiên.....” Tiêu Kỳ mắt thấy Hàn Nhiên muốn trúng kiếm, hắn lập tức dùng toàn thân khí lực nhắm phía Hàn Nhiên, chắn trước mặt Hàn Nhiên, vì vậy, một kiếm của Ánh Lâm kia liền đâm thật sâu vào ngực Tiêu Kỳ, máu tươi dọc theo kiếm một đường lưu lại, làm cho người ta nhìn thấy ghê người. (#thu: thể là 1 em đã ra đi vĩnh viễn)

“Kì nhi.....”

“Kì kì.....”

16. Chương 16

Lúc này trên không trung rơi xuống những giọt mưa phùn, mưa thấm ướt quần áo của Tiêu Kì, màu đỏ nhiễm khắp trên xiêm y. (quần áo)

“Kì nhi..... Kì nhi..... Không cần.....” Hàn Nhiên ôm Tiêu Kì, điên cuồng mà kêu, hấn tình nguyện nhận là người hiện một kiếm lạnh lẽo ấy chính là bản thân.

“Hàn Nhiên..... Thực xin lỗi, ta không thể lại ở bên cạnh mà bồi người.....” Tiêu Kì cố nén một hơi, trong lòng hấn còn có rất nhiều chuyện muốn nói với Hàn Nhiên.

“Kì nhi..... Người không cần nói nữa, ta hiện tại liền mang người tìm đại phu.....” Nói xong, Hàn Nhiên đã muốn ôm lấy Tiêu Kì, chính là Tiêu Kì giữ chặt quần áo của Hàn Nhiên, ngăn cản hấn.

“Vô ích..... Không cần phải phiền toái như vậy..... Hàn Nhiên..... Đáp ứng ta..... Xin người hãy nghe ta đem lời nói cuối cùng trong nói xong.....” tay Tiêu Kì dính đầy máu tươi găt gao nắm tay của Hàn Nhiên, có lẽ đây là lần cuối cùng của hấn.

“Kì nhi..... Người nói..... Ta nghe.....” Nước mắt đã muốn không chế không nổi, nước mắt Hàn Nhiên chỉ vì Tiêu Kì mà rơi.

Ánh Lâm đứng một bên không thể tin được chuyện trước mắt là thật, Tiêu Kì, người mà hấn yêu nhất đời này, nguyên bản nghĩ đến về sau hấn có thể hảo hảo chiếu cố Tiêu Kì, không cho Tiêu Kì phải tồn tại thương tổn gì, chính là cuối cùng thì sao?

Một kiếm kia làm cho Ánh Lâm hoàn toàn ngây dại, Tiêu Kì thà rằng bỏ qua tánh mạng của mình cũng muốn bảo hộ Hàn Nhiên, bản thân đã sớm biết không có năng lực tranh giành cùng Hàn Nhiên, nhưng lại cứ miễn cưỡng, này không chỉ làm cho chính mình thống khổ, càng thêm làm cho Tiêu Kì thống khổ.....

Hiện tại Tiêu Kì cùng Hàn Nhiên bất luận là kẻ nào cũng không nhấn tâm mà đi quấy rầy.

“Hàn Nhiên, một kiếm này là ta cam tâm tình nguyện chấn cho người..... Bởi vì ta yêu người, thật sự rất yêu người..... Cho dù người có đôi khi làm ra chuyện thương tổn ta..... Ta cũng không có cách nào đi hận người..... Những ngày rời đi người cũng là những ngày ta thống khổ..... Nguyên bản ta nghĩ khi đã giải trừ được hiểu lầm..... Là có thể hảo hảo mà sống cuộc sống sau này..... Chính là cuối cùng chúng ta vẫn là rơi vào cái kết cục như vậy.....” Tiêu Kì ánh mắt găt gao nhìn chăm chăm Hàn Nhiên, hấn muốn đem bộ dáng

của Hàn Nhiên khắc thật sâu ở trong lòng.

“Kì Nhi..... Ta tình nguyện nhận một kiếm là Hàn Nhiên ta.....”

“Hàn nhiên, những ngày về sau không có ta..... Người sau này phải hảo hảo mà sống Dân chúng Tuyết Vực còn cần người..... Trừ bỏ ta, người sẽ tìm được một người yêu người..... Đáp ứng ta..... Vì ta hảo hảo mà sống.....”

“Thực xin lỗi, Kì nhi, tha thứ ta không thể đáp ứng người..... Trừ người ra, ta không bao giờ... lại có thể yêu người khác nữa, ta không - lỵ khai người.....”

“Hàn Nhiên, đem cái này giao cho người yêu sau này của người.....” Tiêu Kì từ trong lòng ngực xuất ra Lệ Ngọc, trên ngọc hồng quang loé sang thật chói mắt.

Hơi thở Tiêu Kì càng ngày càng yếu, liền ngay cả ý thức cũng bắt đầu mơ hồ, thân thể đã muốn đến cực hạn.....

Hàn Nhiên tiếp nhận Lệ Ngọc, trịnh trọng nói “Kì nhi, ta sẽ không cho người rời đi một mình, ta thà phụ tất cả mọi người trong thiên hạ.....”

Hàn Nhiên đau lòng ngửa mặt lên trời thét dài, dung nội lực còn sót lại của bản thân, đánh nát Lệ Ngọc trong tay, bột phấn màu đỏ từ tay của Hàn Nhiên nhẹ nhàng chảy xuống dưới, Hàn Nhiên lập tức phun ra một ngụm máu tươi “Kì nhi, hiện tại ngọc nát nhân vong (ngọc vỡ người cũng không còn.. ý nói là thăng thiên), ta sẽ vẫn bồi ở bên cạnh người..... Chúng ta không bao giờ... phải rời xa nhau nữa.....”

“Hàn nhiên..... Người vì cái gì ngốc như vậy.....” (nguyên văn là “ngu” a~)

“Vì người..... Có ngốc cũng không có quan hệ.....”

Cứ như vậy hai người ôm nhau ngã trên mặt đất, đã muốn phân biệt không rõ rốt cuộc là nước mắt hay là máu loãng..... Giờ phút này bốn phía là một mảnh im lặng, mưa phùn trên trời giống như vì bọn họ mà khóc.

Tiêu Kì cùng Hàn Nhiên cứ như vậy lẳng lẳng nhìn nhau, trên mặt lộ ra chính là nụ cười hạnh phúc, nếu kết quả đã muốn không thể thay đổi, vậy chỉ có nhận, nói như vậy hai người bọn họ liền vĩnh viễn sẽ không tách ra, vĩnh viễn sẽ không cô đơn.....

Nước mắt Tiêu Kì hoà với Hàn Nhiên, máu của Hàn Nhiên hoà lẫn với Tiêu Kì, hỗn hợp của hai người dính cùng một chỗ vào bột phấn của Lệ Ngọc, vốn đã không còn ánh sáng, bột phấn lại lần nữa bắt đầu tản mát ra hào quang, so sánh với trước kia càng thêm mãnh liệt, không ai biết vì sao lại thế này.

Tiêu Kỳ nhìn về phía Hàn Nhiên, Hàn Nhiên cũng lộ ra vẻ mặt không biết gì.

Hồng quang một chút một chút bắt đầu lan tràn đến trên người Tiêu Kỳ cùng Hàn Nhiên, bao vây hai người cùng một chỗ, dần dần biến mất ở trong thân thể hai người, giống như là bị hấp thu, máu ở miệng vết thương trên ngực Tiêu Kỳ đã ngừng lại, sắc mặt tái nhợt cũng bắt đầu khôi phục lại hồng hào.

“Kì nhi..... Người cảm giác được cái gì sao?” Hàn Nhiên lo lắng hỏi Tiêu Kỳ.

“Giống như tốt hơn nhiều..... Miệng vết thương đã không còn đau nữa..... Đây là làm sao vậy?”

“Ta cũng không biết..... Lệ ngọc..... Đã cứu chúng ta?”

“Chúng ta có thể không cần chết nữa sao?”

“Hẳn là.”

“Chúng ta có thể nương tựa lẫn nhau sống những ngày còn lại sao?”

“Đúng vậy.....”

“Thật tốt quá.....”

Vũ Thanh nhìn thấy Tiêu Kỳ cùng Hàn Nhiên còn có cơ hội sống, liền lôi kéo Ánh Lâm đang ngăn người đỡ Tiêu Kỳ và Hàn Nhiên trở về trong phòng.

Trải qua vài ngày chiếu cố cẩn thận, Tiêu Kỳ cùng Hàn Nhiên cuối cùng đã chuyển biến tốt đẹp không ít.

Vũ Thanh đi ra ngoài phòng, nhìn thấy Ánh Lâm đứng một mình ở nơi Tiêu Kỳ ngã xuống trước kia, đi tới, vỗ nhẹ nhẹ lên bả vai Ánh Lâm “Người có khỏe không?”

“.....” Ánh Lâm trầm mặc không nói.

“Sự tình đã qua đi, hiện tại Tiêu Kỳ cùng Hàn Nhiên đều hảo, người không cần phải tự trách nữa.”

“Tuy rằng Kỳ Kỳ đã muốn không có việc gì, chính là ta sẽ không tha thứ cho bản thân, ta vẫn nói là sẽ hảo hảo bảo hộ hắn, chính là đến cuối cùng ta là người tổn thương hắn sâu nhất, suýt nữa hắn liền.....”

“Người cũng không phải cố ý, không ai có thể đoán trước hắn sẽ vì Hàn Nhiên mà chấn một kiếm.”

“Hiện tại ta thừa nhận, ta từ trước đã không sánh bằng Hàn Nhiên, hiện tại càng thêm thua kém, Hàn Nhiên có thể vì Kì Kì, tình nguyện buông tha cho tánh mạng của mình, hẳn là dùng toàn bộ tình yêu mà bảo hộ Kì Kì, ta căn bản là thua kém hẳn.....”

“Người đã thông suốt, vậy là tốt rồi, hãy chúc phúc bọn hắn đi.....”

“Ân.....”

Lại qua vài ngày, Ngưng Mặc dẫn người tìm được Hàn Nhiên, lại chứng kiến Hàn Nhiên cùng Tiêu Kì ngồi trong tiểu viện, bọn hắn giật mình, không ai nghĩ đến Tiêu Kì còn sống, liền đối với Hàn Nhiên chỉ là ôm một tia hy vọng. (#Thu: ý nói là họ nghĩ Tiêu Kì sẽ chết, Hàn Nhiên nhảy theo mang trọng thương sát xuất thẳng thiên là rất lớn... nên họ chỉ có ôm hy vọng mà thử tìm kiếm)

Đợi cho thân thể Hàn Nhiên cùng Tiêu Kì hoàn toàn bình phục, bọn hắn liền tính toán mà cùng Ngưng Mặc rời đi. Nguyên bản Tiêu Kì muốn gọi Ánh Lâm trở về cùng bọn họ, nhưng mà Ánh Lâm lại cự tuyệt.

Hàn Nhiên và Tiêu Kì hướng Ánh Lâm cùng Vũ Thanh chào từ biệt “Ánh Lâm ca, Vũ Thanh. Chúng ta phải đi.....”

“Mấy ngày nay cảm ơn các người chiếu cố ta cùng Kì nhi.”

“Kì Kì, người phải hạnh phúc.....” Đây là một câu duy nhất Ánh Lâm nói với Tiêu Kì cùng Hàn Nhiên.

“Ân, ta sẽ.” Tiêu Kì gật gật đầu.

“Ánh Lâm, người yên tâm, ta sẽ hảo hảo chiếu cố Kì nhi.

“Ánh Lâm ca, chúng ta đi, người cũng phải hảo hảo chiếu cố bản thân nga.”

Ánh Lâm gật gật đầu, xoay người trở về phòng nhỏ.

Hàn Nhiên cùng Tiêu Kì trở về hoàng cung an toàn, những sự kiện nguy hiểm mấy tháng qua, Hàn Nhiên hạ chỉ ai cũng không được để lộ ra nửa điểm tin tức, thái hậu đến hỏi qua, bắt quả cũng bị Hàn Nhiên kể lại qua loa, nếu tất cả mọi người có thể bình an trở về, chuyện này cũng nên cho vào quá khứ.....

Trải qua kiếp nạn sau này, Hàn Nhiên cùng Tiêu Kì, hai người càng thêm quý trọng đối phương, bọn hắn đều cho rằng, nếu là lúc trước không có Lệ Ngọc, chỉ sợ hiện tại hai người không thể ngồi dưới bầu trời mà nói chuyện phiếm.....

“Hàn Nhiên, nói đến cũng thật sự là một kỳ tích, đúng hay không?” Tiêu Kì ở trong lòng Hàn Nhiên tìm

một góc độ thoải mái mà dựa vào.

“Đúng vậy, đáng tiếc không biết nguyên nhân là gì, nhưng nếu mà đi hỏi thái hậu, nàng nhất định sẽ vì chúng ta mà lo lắng.”

“Vậy làm cho nó trở thành một bí mật thì tốt lắm.....”

“Kì nhi, những ngày hiện tại thực sự rất hạnh phúc.”

“Ân, chúng ta vẫn sẽ hạnh phúc như vậy.....”

“Ta yêu người, Kì nhi.....”

“Ta yêu người, Hàn Nhiên.....”

Hàn nhiên cúi người xuống, hôn lên hai phiếm môi cánh hoa của Tiêu Kì, hai người ở nơi này hôn nhau say đắm....

Bầu trời xanh thẳm, sáng tỏ ánh trăng, nhiều chỗ đầy sao, mọi thứ đều tốt đẹp như vậy.....

Chính Văn Hoàn ~~~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/le-ngoc>